

Nemandinn, skólablað, 12 ára D 1943

Nemandinn – Skólablað – 12 ára D 1943

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

borgarskjalasafn.is

Ýmislegt

Nr. 5 Handskrifuð skólablöð úr Laugarnesskóla
1941 - 1944

©Borgarskjalasafn Reykjavíkur

13. D

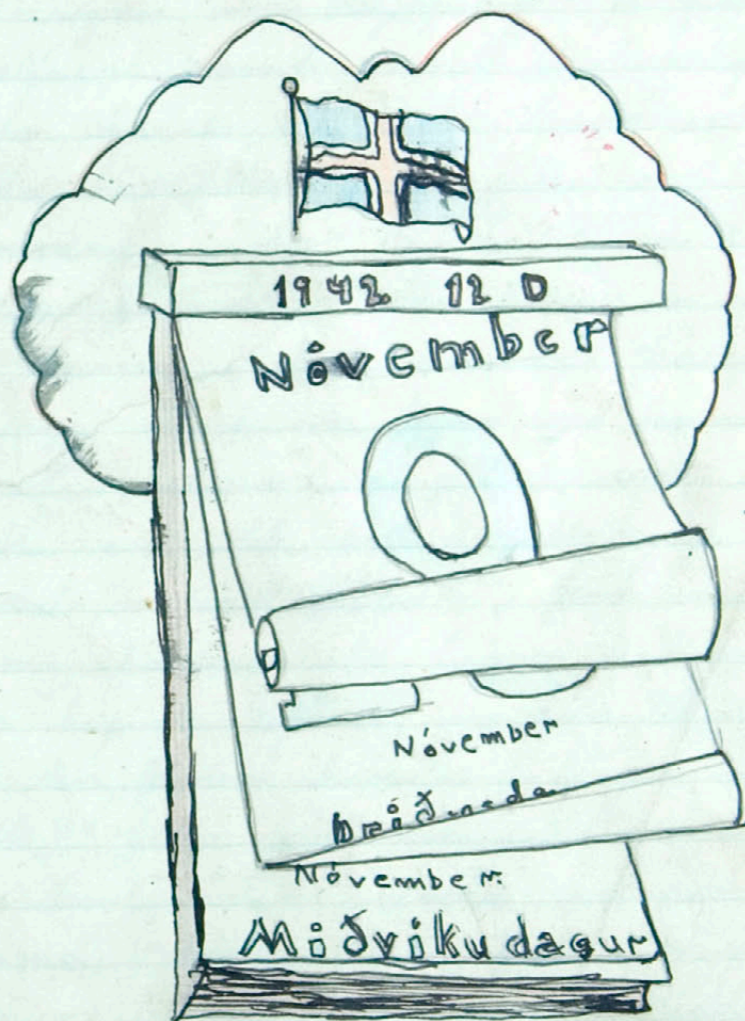

Hrafnr

Atli

13. D

NEMANDINN

NEMANDINN

2. arg. 1. tlb.

10. nóvember.

"Xei, komdu míu salli, Bjössi. Tert þú kominn hingað?" "Já og nú ætla ég að biðja þig um að sýna mér Reykjavík." "Já það er alveg sjálfsagt. Komdu, við skulum ganga niður á höfn. En heyrðu Böbö, hvað er þetta, eru þetta hestaréttir?" "Xei, þetta eru rígi, sem hermennirnir nota." "Heyrðu, Bjössi hvernig lítur þetta finum?" "Þalbi hann er herra líka. Hann er þarna í stóra húsinu." "Þá skulum við ganga til hans, þegar við komum aftur." "En hvaða beljur eru þetta, sem eru að baka?" "Þetta eru ekki beljur, þetta eru brunabílar." "Hvað er það, Böbö?" "Það eru brunabílar, sem slökka eld, þegar kviknar í húsum. En heyrðu Bjössi, er hún Skjalda borin?" "Xei. En, Böbö, hvaða fallegu rauðu bílar eru þetta?" "Þetta eru brunabílar, sem þú heyrðir í áttan." "Votta eru þeir fallegir, Böbö." "Komdu herra inn, Bjössi. Við skulum fá okkur súkkulati. Xei, annars. Þíddu við herra á ég súkkulati í vasanum. Herra, birtu þetta." "En hvað þetta er gott. En hvaða vottalegt vel er þetta? - - -" "Komdu fljótt,

Þetta er loftvarnamerki. Komdu herna inn
í Oddfellou! Þar þurftum við að dása í
námlega eina klukkustund og var þá kominn
naðarlími og urðum við að fara heim
til min þri að hann elledi að borða
hjá mér, og varð þri ekki meira úr
ferðalaginu í þetta sinn.

Leftir Sigurður Karlsson.
Ríkstjóri Gunnar D. Lárusson.

Æ Odarfluglinn.

Odurinn er fallegur fugl grár á litinn,
en bláinn er kvitur og svartur, afar fallegur.
Inemma á sumrin fer hann að hreidra um
sig og brá skjólgott og hlýtt hreitur.
Hreidrið er oftast milli þiðna og dinn í þri,
Odurinn verpir sjö til átta eggjum en en
stundum ekki nema tvíum. Odurinn er
mjög spökur meðan hann situr á eggjum
þri hömum er svo arnt um þau.
Þegar fuglinn er orpin þá er þrið að
leita sem kallad er og taka dinn frá
fuginum. Þá ný egg, egg eftir þri hvað
þau eru mörg, séu fimm egg, þá eru þrið
tvö séu ^{sex} fimm egg þá eru þrið þrið séu átta
þá eru þrið þrið ef þau eru ný.
Það er þrið í þrið litur fyrst er þrið
dinn og egg, næst er þrið dinn. Þriðja litinn
er allur dinn þrið en lótið grás ef með
þrið. Þegar fuglinn er bláinn að ungan
it, þá er gaman að sjá allan hópin sýnda.
En stundum kemur Vindibjallan og tekur

einn ungan og fligur með hann burt.
Evo fara ungarnir að fljúga þá fara þeir
burt.

Leftir Sigurður Jónsson.
Ríkstjóri Gunnar D. Lárusson.

Ég hitti gamlan og góðan vin

það var einn fagran sólskinsdag, að ég gekk
midur í ba og var að skoða í brúdarflugga.
Þri hitti ég eina vinstúlku mína að vestan.
Ég fór ni að tala við hana og spyrja hana,
hvernig hún hafi það. Hún sagði, að sér líði vel.
"En ég kann fremur illa við þessi liti í
bilunum. Þrið aka svo þrið hval, og ég tala
me ekki um þessas velar, sem þrið um loftid.
Ég er svo hvald um, að þrið delli ofan á mig."
"Hú, það þrið ekki að vera hvald um!"
sagði ég. "Það eru menn, sem skýra þrið og
gata þrið að þrið ekki midur."
"Hlýrdu," sagði ég. "Þrið skulum ni tala eitthvað
um blæssada veltina okkur, Jóna. Þrið er svo
gaman að tala um þrið. Jóna mín. Þrið meit ni
um hana Grafín." "Þrið," sagði Jóna. "Þrið byrja ég. Grafín allri
kalf um daginn. Þrið var nauður. Þrið var bali, sem
þrið allri." "Fekk hann að lifa lengi?" spurdi ég. "Hú,
sagði Jóna. "Hann fékk að lifa í 3. daga svo var honum
slátráð." "Sumingja þriðri," sagði ég. "Þrið þrið þrið
ekki meitid á eftir kalfinum?" "Þrið," sagði Jóna. "Þrið," sagði
ég. "Þrið eiga oft bati. Jóna, sagði mér var
þrið þrið ekki orðinn stot og fallegur?" "Þrið sagði

Jóna... Hann er badi stor og fallegur en það er það
 votta, að hann er svo ginnur. Hann leit mig svo fast um
 sláinn í hendina, að það bláði dældi. Ég spurði
 Forku ekki að gráta? "Kú" sagði Jóna... Ég er orðin
 svo stor stúlka, og stórar stulka gráta aldrei.

En, Jóna, geturdu ekki sagt mér, hvað hann heitir?

Jú, það skal ég segja þér. Hann heitir Monni. "Jaja"
 sagði ég. "Hst þú nokkuð að flyta þér, Jóna?" "Kú" "Kú"
 "Jaja" sagði ég. "Hlta þú ekki koma með mér heim."

Jóna mín? Jú, það skal ég gera," sagði Jóna. "Svo lóttuðum
 við áfram í áttina heim... Ég mæ ekki að segja þér
 eitthvað um Reykjavík?" "Jú, jú, gerdu það," sagði Jóna.

Jaja, ég skal þá lýsa," sagði ég. "Þú kannað mæ virst við
 bílana? Já annað Jóna. "Og flugvélararnar? Já. "Og hefur þú nokkuð
 tíman við hermenn, Jóna? "Kú aldrei. Éru þeir vordis menn?"

Spurði Jóna... "Kú, ekki allt," sagði ég. "Hm mæ virst mjög
 góðis. En ég þekki þú annars ekkert." sagði ég. "Jaja, Jóna
 mín, komdu mér heim, þú ad það er að koma regning,"
 sagði ég og hljóp af stað

Grimma Thoroddson

Ritstjóri Jóhann B. Lúðvígsson.

Illgresid

Koradu og sjáðu illgresid í blómagardinum
 minum; kallati Þrimsi vinur minn til minn
 ett kyrrlött kvöld í júlímánuði er hann
 var eitthvát að sjá í gartinum sínum. Er
 það árfi spurði ég. "Kú það er árfabrotit"
 "Árfabrotit" sagði ég og skellihlé. Það hlýtur að
 vera sjaldgaf just. "Komdu og sjáðu" sagði
 Þrimsi aftur. Ég gekk til hans en sá þar

engja just, sem ég hafði ekki áður séð. Hann er
 herna; sagði Þrimsi og tók upp gríðarstóran kalmatk
 sem leynst hafði við ratur einnar jurtarinnar.
 Þetta er sannarlegt illgresi; helt hann áfram
 alvarlega; Þessi matkútt er eitru jurtinnar niður
 við ratur, svo að þar fólra og deyja. Hann er þri
 enn hattrulegri en arfinn. "Ht svo mæltu þú Þrimsi
 með kalmatkinn lútt við gartinum og lagði hann á
 þífu ítt í tíni. Af þessu getur þú séð, Óli minn;
 sagði Þrimsi þegar hann kom aftur, að það er
 til margskonar illgresi. En við verðum að vinna
 að útsprata það, í hvaða mynd sem það lúttit."

Tekid úr lók eftir Ólaf Jón Sigurðsson
 Ritstjóri Flóskuldur Eliasson

Sjötur leikur

Það var í október byrjun að mér datt Þessi
 ljóta brella í hug; Ég fór í stóran frakka af
 honum Jóni bróður minum ljó mér til kolsrasta
 grimu úr bréfi og hafði ég hvítri slótu um
 hofusid og labbaði út að Austurlojar-lyrum í þeim
 erindum að hróta Snorra og Þrimsa. Ég vissi að Snorri
 kom oftast til dyra þegar land var og þess vegna
 stó ég tvö gríðarþung högg á hurta, eins og
 drauga er síður; Því næst lagtist ég á hnen fyrir
 framan dyrnar til þess að ég skyldi signast eins
 og dvergur. Kú þeyri ég fótatak Snorra í göngunum,
 og svo tritid í Þrimsa á eftir. Þetta var vel í vestri
 þri að oru gat ég hvatt þá láta í einu. Hurtin er
 ósmut Snorri og Þrimsi koma fram í dyrnar, ég
 steinþegi. Svo hlýðar Snorri upps yfir ég og

kottar inn göngin og brimsi á hala honum.
 Eg gat mi ekki stillt mig lengur og rak upp svo
 hrolllegan hlátur að hann bergmálati í lajarfölgjunum.
 Strákarnir skildu mi hvers kyns var, og komu báðir
 út til draugans á hlátinu. En ég telt báðum höndum
 Á um magann og hlö. Allt í einu sá ég að Snorri
 var föstur sem nár og þá hatti ég að hlöja. Þeir
 voru ekkert reðir við mig en Snorri sagði að hann
 hefði aldrei ortið og myndi líklega aldrei verta eins
 hræddur og hann hefði ortið. Þegar hann opnati
 lajardýrnar. og sá drauginn lemt fyrir framan dýrnar.
 Eg ítróttist mi eftir að hafa gert þetta og lét Snorra
 fyrirgefningar. og var hinn fljót-fengin. Síðar sagði
 Snorri mi að hann hefði ortið svo hræddur að narri
 hefði legið að hann missti ríkið. Og hann segist lita
 að því þá enn þann dag í dag. Eg tit því þá að
 ég skyldi aldrei hróta fólk aldrei leika drauga eða
 förgynur það eru ekki svo fagrar fyrirmyndir. Og
 þetta hilt þef ég eftir trúlega.

Tekið er lók eftir Ólaf Joh Sigurðsson
 Ritstjóri Flóskuldur Eliasson

NEMANDI

2. árs. 3. töluþlað. Ritstjóri Guinna Thoroddsen 16. nóvember.
 Guðbjörg Herbjarnard. Guðbjörg Óskarsd.
 Guðni Lilla.

Þinn sinni var lítill stúlka sem hét Guðni, Guðni
 lilla var góð stúlka sem vildi gera allt sem hún gat
 fyrir bæði þáttu sinn og mömmu en það var það mesta
 að þáttu hennar drakk svo mikið vín, hann eiddi
 mæltuna öllum sínum peningum í brennivín, og mamma
 hennar var svo heilsulaus hún var alltaf að sauma
 fyrir fólk, það var einn morgun, að Guðni lilla
 vaknaði í heiriminu sínu afar svöng auminginn
 hún hafði ekki annað en heirissu til að sofa í og
 fékk líka lítið að borða, hún reis upp mamma
 hennar sraf enn þá, Guðni vildi ekki vekja
 hana og klæddi sig og fór framman, en þegar hún
 kom framman þá komu tvær lögregluþjónar með,
 þáttu hennar fullar og það sá Guðni að henni hafði
 orútt sig mikið, á höfði hún hljóp strax inn til
 mömmu sinnar og vakli hana svo þóru þar framman
 og spurðu mömmuna hvort að þáttu hafi meitt sig mikið
 þeir sögðu að hann hafi farið fyrir hilt og þú þirfti
 að sækja lækni strax. Guðni sagði að hún
 skildi ná í lækni svo hljóp hún af stað með þú
 sama svo kom lækningin og þá var þáttu hennar
 Guðniar afar þungt haldinn og lækningin sagði
 að það væri enginn lífs von þá fór Guðni að gráta

en það dugði ekkert svo fóru þeir allir en Guðni
 og mamma hennar voru eftir. Guðni minn fæddur
 út í líf og kríftu mjólk og braud þinna ég á
 ekki meiri áuna mína, þeir eru hver hinur
 vortu blás á meðan mamma mín og svo fór hún
 af stad Guðni flutti sér hím eins og hím gat
 en þegar hún kom heim var þakki hennar
 dáinn auminginn en þvad hím átti þágt en
 ekki fór hím að gráta þrá hím vissi að það væri
 að morgun teiti gott að svo maður stúldi deija
 sem ekkert gerdi eiginlega nema að drekka vin
 svo var þakki hennar jafnadrú eithvad eftir
 vikur eftir andlátid. Guðni sagði við mömmu
 sína ég ella að fara út í ba og gá hvort ég get ekki
 unnið mér inn einhverja peninga þrá þrá þeir
 svo litla heilsu mamma mín svo fór hím af stad
 og þvadði hana vel áður en hím fór. Það
 þittist svo vel á að það vantadi unglíng til að
 bera út blóð Guðni lilla var alls hugar þeyinn
 og þirjadi stórad að selja henni gekk vel og
 seldi hím mestum þrá öll blóðin svo fór hím
 og skiladi peningunum svo þékk hím dólíð
 mikla penina fyrir en hím var hím að hugsa
 um að reima dgléðja mömmu sína hím vissi það
 vel að mömmu sína vantadi einhverja hlíja
 þík svo hím fór í mesta líf og krífti þlísu
 handa henni fyrir peninganna og hljóp hím
 og kom á harða sprettu inn en þegar hím
 kom inn í litla herbergid þá blaski hjó þjón við
 henni mamma hennar var dáinn hím hafði þengid
 slag og dáid. auminga Guðni hím var hím
 að missa bæði þakki sínn og mömmu hím

hljóp strakti út í mesta líf og það um hljóp svo
 var mamma hennar jörðud, og Guðni var þektinn
 og sett upp í sveit svoa endar sagan af litlu
 góðu skilkuinni svoa settu allir að vera góðir.
 Þeir

þeir Guðni Þoroddson

Dýranaga

þinn sinni var hestur og þeir
 hestur og þeir
 það voru mestu myndar dýr
 myndardýr.

Þann þit Smári og þinn þit Rós
 þinn þit Rós
 Þann átti hesthús þinn átti þjón
 þinn átti þjón

þau þittust eitt sinn uppí dal
 upp í dal
 og óðar með sér tóku tal
 tóku dal.

þau láluðu um vedrið hægt og hlítt
 hægt og hlítt
 og hlíttad grasid, svo grant og nið
 grant og nið

Og kusa var skotinn í klárnum strax
 klárnum strax
 þinn þvad þrá ert með fallegu þax
 fallegu þax

En klárinu ansaði á þeiminn
á þeiminn

Hálfur þeyri er hali þinn
hali þinn.

Og keyrin hilt áfram ört með ged
ört með ged

"Þvílíka háfa ég hef ei séð,
hef ei séð."

En klárinu hrærdur á kúna leit
kúna leit

"Adrar eins klaufir ég engar veit
engar veit."

Eftir Jóhannes úr Köllum

Guima Thoroddsen

Þegar Sigga kom í fyrsta sinn til þegarinn,
þegarinn,

Ég var nýkominn heim úr skólanum, en ekki þarinn
að borða. Þá var barið að dýrum. Ég sagði: "kom inn."
Hvert haldið þú að það hafi verið? Það var hin Sigga
frá Miða. Hinn elldi að biðja mig að koma með sér,
og sjána sér þinn. Ég bað hana að biða á meðan
ég væri að borða. Þegar ég var búinn að borða,
þórum við út. Fyrst sýndi ég henni Landakots-kyrkju-
na. "Finnst þér ekki þessi kyrkja þalleg Sigga?" Já,
mér finnst hún ákaflega þalleg. "En sjáðu hvaða
húsi er þetta þarna?" "Það er Landakots-sítalinn."
"Finnst þér hann ekki þallegur?" Já, mér finnst

hann bara svo ákaflega stór" "Það finnst mér ekki." Og
þegar ég var búinn að sjá henni þetta, þá langaði hana
ósköp mikú til að sjá Tjarnarbið. En ég sagðist fyrst skyldi
sjá henni elihæmilið, þú að amma hennar væri þar.
En hún sagðist vera búin að fara þangað með þabba sínum.
"Þó þú skulum við fara og skoða Tjarnarbið. Finnst þér
þetta ekki þallegt hús?" "Já, en hvaða hús er þetta?" Þetta
er brunastöðin. Og hérna eru brunabilarnir geymdir"
"Hvernig eru þessir brunabilar?" Þeir eru raufir með
feikna löngum stiga á, en að öðru leiti eru þeir alveg eins
og aðrir bilar." "Þó þú, mi skulum við labba eitthvað
lengra upp í þann og skoða þar eitthvað þallegt. Langar
þig ekki til að sjá Sundhöllina, Sigga?" "Já, en er hún
ekki nóga langt í hurfu?" Nei, nei, við skulum bara fara
í stralivagn, þú verðum við svo fljótar" "Hvað eru
stralivagn?" Það eru bilar, sem fara um ^{allan} gölur.
Og það mega allir sitja í ef þeir vilja og þurfa." "Sigga: "
"Hvað kostar það?" Það kostar 10 auru. Þó þú skulum
ekki flyta okkur, svo við máum í hann. Þó þú, þú erum
við komnar að Sundhöllinni. Finnst þér hún ekki stór" "Já,
megum við ekki fara inn í hana?" "Já, Já, en við skulum
ekki fara það muna, þú að ég þarf að fara í leikfimi kl. 6
Og vertu mi blessuð og sæl, Sigga mín, og vertu þú kemur til
mín áður en þú ferð, og segir mér eitthvað úr sveitinni"
"Já, Já, það skal ég vísst gera."

Eftir Þrafmildi Guðjónsd.

Guðbjörg Þerbjarnar

Jólagjafir.

Sínu sinni voru nýgift bör. þau voru
 fjarska fátæk, en þó voru þau alltaf kát og
 himinsal af því að þeim þótti svo vand
 kvoru um annað. Ungi maðurinn átti
 einn grip í eigu sinni, sem hann var
 stollur af. Það var vandast gullur, sem
 faðir hans hafði átt. En hann átti
 enga festi við það. Annad var það
 sem hann var stollur af, það var glö-
 tjarta hárið á ungu konunni hans.
~~Það var glötyrt~~ og þegar sólin skein
 á það, þá var það eins og gull.
 Þú leidd að jolum. Þá fór þau bæði
 að langa mikid til að gefa keypt jóla-
 gjafir hvort handa öðru. En til þess
 voru engin peningarad. Konan tók þá
 það ráð að hún fór til manns sem keypti
 há, og seldi honum fallega hárið sitt.
 Þvo keypti hún gullfesti fyrir peningana.
 Þú kom aðfangadagur. Konan hlakkaði
 til kvöldsins. Loka kom maðurinn þennan
 heim. þau bjuggu sig í spariföllu og
 kveiktu á jóladre. Þá tók konan upp
 gullfestina og gaf mannum. Hann varð
 vandradalegur, en loka fór hann að hloja.
 Hann hafði selt gullvirid sitt og keypt há-
 kamba með fallegum þeklum handla konunni
 sinni.

Tekid upp ír Tóskin.
 H

Þegdu já kisa.

Þ þó erum voru vinnufjú, sem
 hétu Jón og María. Jóni leist vel á
 Maríu og langaði mikid til að lifja
 hennar. En hann var svo feiminn,
 að hann kom sér aldrei að því, hvern-
 ig sem hann reyndi.
 Lítt kvöld kom hann inn frá útiverku
 For hann þá að strjúka kelli, sem María
 átti. María sat þar skammt frá við
 að spinna á vökk sinn. Þegar Jón var
 búinn að strjúka kisu lengi segir hann:
 "Há ég eiga hana Maríu kisa,
 kisa min" þá sagði María: Þegdu já kisa
 min. Og þar með voru þau trúlofad.

Tekid upp ír
 Tóskin.

Kvöld.

Þó að kveldi ljört á bra.
 brennis feldi kifsins,
 hún fór eldinn allan frá
 aðsta veldi lifsins.

Dagur ljótur dillar veng,
 detta ljótin spunnin.
 gengur fjótin glöt í sang,
 geisla módur rennin.

Tekid upp ír Flugur
 Ásís Árna Erasmunson

Rísdjóri Guðbjörg Óskars.

NEMANDI

21. Nóvember.

2. árg. 3. fölubl. Ríkshjéar, jón R. Thorstensen,
Jónas Guðmundsson. Lofur Jóhannesson.

Líf barna í Reykjavík.

Einu sinni voru þeir litlir drengir að leika sér saman. Annar þeirra hét Bjarni, en hinn Sveinn. Þeir áttu báðir heima í sama húsi. Einu sinni var Bjarna gefin bill, sem honum þótti mjög vant um. En þegar Sveinn sá bilinn, þá bað hann Bjarna að lána sér hann, en Bjarni sagðist ekki mega það. Þá varð Sveinn svo reiður, að hann rauk að Bjarna og slo hann. Þá fór Bjarni að hagra og hljóp inn til mómmu sinnar og sagði, að Sveinn hefði verið að stríða sér. En á meðan Bjarni var inni hjá mómmu sinni, hljóp Sveinn burtu, og sást ekki meir þann daginn. Um köldið þegar Bjarni var hallaður, þá var hann að hugsa um það, hvernig hann gæti hentið sín á Sveini. Þá datt honum eitt ráð í hug. Hann allaði að strengja band yfir götuna og bjóða Svein að koma í kapphlaup. Daginn eftir gerði Bjarni það, sem hann var búin að hugsa sér að gera. Þvo bjóðaði kapphlaupið og þeir voru báðir farnir, þangað til þeir komu að þeim stað, sem smitan var, þá stansaði Bjarni en Sveinn hélt áfram og datt um snúfuna og handleggbráðnaði. Þvo var hann fluttur á spítala. Þegar

hamleggautinn var gráin og heimi batnað, þá
gaf Bjarni honum bilinsinn og upp frá því
þoru þeir alltaf góðir vinir
(Tekið úr Bömin skífa)
Ritstjóri þon R. Thorstensen

Dvergarnir
þar búa litlir dvergarnir
í björtum dal
á bak við fjöllin háu
í Skjáardal.
Byggðu hla bann sinn.
Brosit þangað selin inn.
Fellin enduróma
allt þeirra tal.

Skíðakappinn.
Hann sunnar et garpur á skíðum,
þegar grundir og lautir huldust mjó,
já, þá sendist hann hæst o'n úr hliðum,
fram af hængum og beint fram að sjó.
Letti stökkhæðarmet
sem var mörg hundruð fet
það Bina sem bæði hló og gert.

(Tekið upp úr bók)
Ritstjóri þon R. Thorstensen

Dásamleg ferð
með besta bilnummi Detroit

En slíkar augljungar sem þessi dugðu ekki til þess að hugða ekki til þess að koma bílaírnadi Ford á rekeyfól. Keppinutur hans í Detroit var langt á undan. Hann komst svo langt, að hann smíðaði 1400 bíla á einu ári.

Um það leiti kom fram ný gerð af bílum. Stadalumbótin var sú, að komid var skýrskjot í stöðin fyrir sveif ádur. Enn stóð Ford á vegamótum og átti úr vonda að ráða. Hannsa ljóslega, að hann gat ekki átt samlið og samvinnu við fjáraflamennina, sem stofnað höfðu hlutafelagid. Þeir heimtudu dyro bíla, sem hægt væri að græða á. Fól.

En Ford vildi ekki breyðast hugsjon sinni, enda þótt hann gæti autgus bæði fljótt og vel. Hann kallaði hluthafana á fund sinn og sagð þeim þreinskilningalega, þvennig hann vildi haga rekstri fyrirkominsin. En þeir sögðu þvert mi, "Það er ekki högt gera svo ódýra bíla, að und sé að selja þá í stórsölu. Þá segi ég mig úr felaginu." Og banna að nafn mitt á þeim bílum sem þið seljið.

Þetta kom flakk myr á vini Ford. Þetta er ljóta glaparnadid! Honum verður ekki hjálpað" sögðu aðrir. Alidverðum að settast við hann aftur, hver veit nema það takist. En Ford þvingaði ekki um hártvöld. Og ennþá var hann atvinnu laus.

Gamla felagid, sem Ford hafði gengid úr hédáfram að starfa. Þar var billin með 4. na snakka hveifli stakkum; þegastata matnid, Alexander Wilton

hann þor með leilinn inn - En Ford fók þetta ekki nærri sér.

Hahn legði sér mitt verkstæði og liggjaði á milli á milli til, með stregga strokka þrefti, og reind hann á laumi, en semdi síðan áskorunni til Wintoners Winton tók sprak á mati áskorunni, þó hann var ekki í munum vafa um úrslitin. (Ákumannaflagið í Detroit á um ákælu ákæturinn).

Ákæladag voru komnir saman um 8000 áhorfendur. Nálga stundin komin.

Dráutinn lá framundan 16 kilometra löng.

Þátttaendur í kappakstrinum voru engir aðrir en Ford og Winton. Þeir öku fram á velli. Þá mistu þeir allveg þrúna á Ford.

Þeim var gefið merkið.

"HA HA HA!"

Bill Winton's þaut framfer - 100-200-300-400-50 metra á undan. En það vissu þá allir fyrirfram þó þeir sigu þeir inni, það hefði svo sem verið óhætt að stöðva ákæturinn.

600-700-800 metra á undan

Þú voru þeir þútt aðakall km.

Þá kallaði ungar "Sjáid þú ford. Millibilið stíttur 400-300-200-100-metra millibili! Þú voru þeir samsíða - nú er hann kominn á undan

100 metra 200-300-400 metra á undan og háðara

þer Ford 1000-12-13-14-15-1600 metra - ákæturinn er lokid.

Ford hafði skid skudid á 18 min. og 23, 4/5 úr sek.

Tekid upp úr "Ford"

Rekstrjóri Jones Guðm.

Indianar

Ylfið þú lesid margar sögur um Indianar eða rauðskinnna, eins og þeir eru stundum kallad? Þeir liva í Ameríku og og bjuggu þeir áður en efropumenn komu þangað. Drengir mílendumannanna voru hraddir við þá, því að þeir þófu þeir svo hraddilegar sögur um þá, þó að þeir höfðu þeir svo hraddilegar sögur um þá og þó þó þó, að þeir gátu renid grimmur, ef þeir voru reidur. Þú sinni voru þeir drengir, sem voru hraddur sendir úti skóg til þess að leyfa að þú, sem ekki hafði komid með þinum. Á þessum mattu þeir flokki af Indianum sem gengu eins hljóðlega og vafur og hver á eftir öðrum. Drengirnir voru svo hraddu og vissu hvað þeir áttu að gera. Þeir gátu ekki falid sig, og ekki var til meins að þetta þlyja. Þess vegna heldu þeir áfram og eldri bróðurinn hrísladi að þinum, að þeir skildu fara að leika sér. En Indianarnir gerdu ekki svo mikid sér að líta á öðrum til þeirra. Eftir þetta voru bróðurnir allir hraddir við rauða mennina. Þeir mattu þeim stundum rög höfdu við þá

Tekid upp úr

"Vetkefni í enska stíla"

Rekstrjóri Jones Guðm.

Þú sem dugði

Sumt fólk er látt og liggur í rúminu fram að þú degi í hverjum degi. Summa langar til að fara snemma í þátt, en af því að þeir fara of seint í rúmið í kvöldin, geta svo ekki þaknað, og verða að líða að það reka sig, en það er ekki allhafur vel. Þú sinni kom gamall vinur

föduv minn til okkar og drvaldið hjá okkur nokkra daga. Fyrsta kvöldið, sem við vorum saman, sagði hann okkur að veita sé hann gati ekki læmish úr runum ennum á morgnana. Faðir minn brosti og sagði, að ekkert væri auðveldara en að komna fólki úr minnum á morgnana. Morguninn eftir vaknaði gesturinn við það að þu hafið var hátt á dýrmar hjá þorum. Hann stókk á fatur og opnaði hurðina og útkver fékk honum lúf sem útkver þu hafði skrifað. Fullur af þarmitni opnaði hann lúfið: því stóð, „því þér þú ekki á fatur? Það er slæmt væri að sofa þegar aðrir vinna“. Hann kladdi sig undir einu og upp frá þeim dægi fór hann á fatur þel 5.

Tekid upp í
„Veitþni í enska skíla.“
Ritstjóri Þórus Guðn

Thomas Alva Edison.

Fulloröna fólkið ölli líka lagt meðað stíla næstu lítlektir hans. Hann þafði séð mönnum sína líta til hreidur í þarri, leggja þar í gasaregg og lála síðan gömlu gasina leggjast á eggjum. Til hvers ertu að fressu? spurði Alva. „Til þess að þá gasarungu“. „Koma ungar úr eggjunum?“, „Já, þegar gasin liggur á þeim og heldur þeim heitum“. Nú kom þrukkan gamla í annid á Alva, og höndin greip ásjáfrátt upp í hárlubban. Hann leit á vörina og hugaði. Eftir þetta leit hann til gasarinnar á hverjum dægi.

þarna lá þinn og breiddi úr sér. Þetta sýndist ekki vera neitt vandaverk. En einn góðan vedurdag var gasin horfin. Og af eggjunum var ekki annað eftir en brotin skivrin. Alva fór að leita. Hann fann gasina í gardinum. Þar voru eggir líka. Þau voru líkin að fá þatur og fíður þýjung. Þau voru orðin að lifandi gasarungum. Og nú datt Alva nokkuð í hug. Það væri nógu gaman að unga sjálfur út nokkrum gasareggjum og nokkrum þomeggjum um leið. Ölli fulloröna fólkinu bygti ekki í þeim, þegar hann komi með höppinn þrillandi á eftir sér. Nú byrgaði hann að hrupla einu og einu eggjum og fela þau, það voru ímíst gasaregg eta þomegg. Og þannig félt hann áfram að safna þangad til hann þóttist hafa nægilega mörg. Þá var það einn dag, að Thomas Alva Edison sýndist. Það leit löng stund þangad til þopeldrar hans löku eftir því, að hann var horfinn. Enn þá fóru þau að halta á hann. Og þau fóru út í þeim að leita að honum. Þau spurðu alla sem þau þiflu, hvort þeir hefðu séð hann nýlega. Nei. Nú urðu þau hrodd. Þau fengu fólki í lid með sér. Og nú var leitað og hallað. En ekkert dugði. Það var farið að skiggja. Þá var það einhver af leitar mönnum sem þóttist þeirra höstahjölt inni í fjösinu. Hann fór inn. Þar inni í innsta bástrum lá Alva - rollinn en þrolinnmóður - hann lá á eggjum. Þar með var þeirri lítreun lokid. Móttir hanns tak eggis. Drengurinn fékk að borða og var hallaður niður í rúm. En fulloröna fólkið veltist um af hlátri.

Tekid upp úr bókinni „Edison“
Ritstjóri Loftur Jóhannesson.

Nemandinn

NEMANDI

2 árgangur. 4 tölublað. Þúsýorn. Grafmildur
Ludjónsdóttir. Helga Hafsteinsdóttir. Halvin Þórdar.

Þór og Skúmur.

Þórir var illlegumadur: hann hafði
við á þórislungum, millum höfdukríslar
og Tunguarr, og lifði af veiði í Fiskivöln-
um. Af hans nafni eru dregin þessi ornefni:
þjallid, þórislindur, þakurinn þórisós, þóris-
valn, og svadid sem kallad er þóris-
singur, þó það komi ekki heima við þá
sögusögm, sem segir að þórisvaln dragi

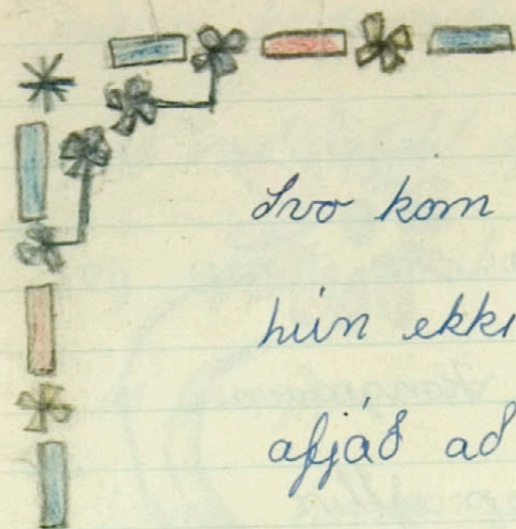
mafn af þorr, sýni þoralfs þess, sem
 Þormannsega² gelur um að hafi
 brúst. Skúmur var enn nefndur
 ulilegumadur. Hann hafði við
 í Skumstöðum, milli takja
 svegga fyrir verslan þjópa og
 dregur svæðið nafn af honum

Kóngurloin

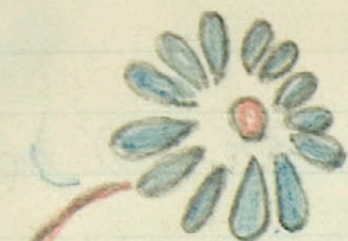

Enu sinni var kóngurlo á ferð.
 Hinn hafði hrógi hest né vagn,
 og þess vegna varð hinn að ferðast
 fylgangandi. En það eru engin
 vandreda fyrir kóngurlo að ferðast
 fylgangandi. Því hinn hefir alla þátt
 eða bröfált fleiri en ég og þú
 samantagð.

Þvo kom hinn að dalillum lak. Þú komst
 hinn ekki lengra, en þú varst hinn einmitt
 afþjáb að halda áfram ferðinni. Enn og allir
 duglegir ferðalangar gera. Ylvernu
 allri hinn að fara að. Þindu ifir, sögðu
 fiskarnir. Þeir voru ekki belur að segja en
 svo, að þeir heldu að allir gælu sinni um
 og þeir. Þýðu ifir, sögðu flugurnar, en
 þær sögðu það í háði, því þær vissu ósköp
 vel, að hinn gat ekki flogið því hinn hafði
 enga vængi. Það þiddi ekkert að leita ráða
 til annara, og svo bjargaði hinn sér sjálf.

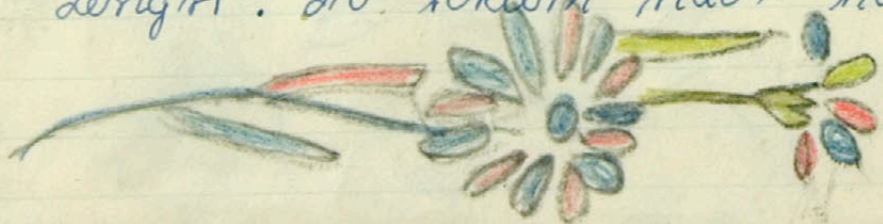

Héll við lakin

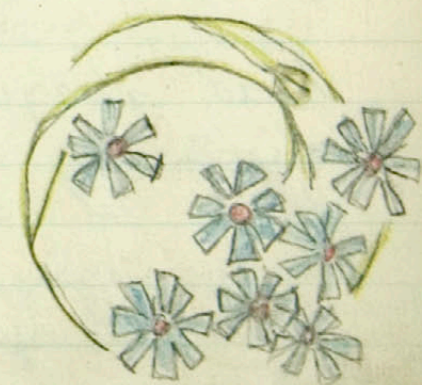
stóð dalitid bertkilvri. Kongurloin
kongurloin skreid upp eftir
stofnunum og út á una grei-
mina. Greinin var löng og leygdi
sig út yfir lakin. Þegar kongurloin
var komin fremst á greinina, birgja-
ði hún að spenna þrad sem hún
festi við greinina. Sjálf hekte kong-
urloin í hnum endanum á
þradinum, og held áfram að spenna
svó að þradurinn vord lengri og
lengri. Að lokum máði hann því

menni því niður á vatnið, þvad stóð nú út
þad var dalitid gola og hún sveifladi vefnum fram
og aftur og kongurloinni með. Þenni þagilegt
að vagma sér. Þona á þad að vera" sagði
hún hnum megin við lakin var ofur lilill
runnur. Dalitid vindhrida gat haglega sveiflad

kongurloinni þangað yfir runnin. Þvo
kom vindhridan. Kongurloin sveifladist
í einu velfangi yfir lakin) og krækli
þar í grein. Þaga þá var hún komin
yfir. Hún kærði sig ekkert um að
halda ferðini lengur áfram. Hún festi þradin
raki lega, og nú var hann orðinn að brú yfir
lakin. Þessi brú hefði hvorki gelad.
borid mig né þig. Hún hefði ekki einu
sinnu gelad borid (þig) hlin fagl. en
hún gat haglega borid Kongurlo.

Fiskarnir lúu upp og skildu ekkert í þessu
 jörða lagi á kongurtönnu, því þeir sáu ekki
 þradir. Það þarf líka góð augu til þess að
 sjá þrad þingurtönnna. Þingurtönn spanna margar
 þradi og gerði úr þeim stórt net. Þingurs gelur
 ríðid jafnfínt net og Þingurtönn. Þegar henni
 þótti netið orðið nógu þraust, settist hún
 sjálf í það milli. En hvað var
 mi orðið að flugunum? Hú gleim-
 du þar alveg að koma til þess
 að (sjá) þadast að Þingurtönnu
 fyrir það, að hún gæ ekki flogið.
 Þar voru þingur, því að þar vissu orkóp vel,
 hvað Þingurtönn hafði í huga. Það er nú kominn
 tími til að fá eitthvað að borða. Sagði Þingur-
 tönn við sjálfa sig. Þro hljóti hún af stáð. Hún

gæ hlaysid eftir netinu sínu án þess að
 þerast nokkurn tíma fól. Það var hennar ífrótt
 Hún fann ofur lilla smugu í
 þurkibrennu, og inn í hana
 stóð hún. Þingur sá hana, og
 engin sá netið hennar. Hún var
 þingur. Hú er hún faren sögðu
 fiskarnir. „En sama er okkur“. Þeir slou til
 spordinum, og svo voru þeir líka þingur. Þingur
 voru á neðurn, en mi komu þar aftur. Þar voru
 gladar og kálar og hugrúðu ekki um neitt,
 ekki heldur um þingurtönn. Þar höfðu alveg
 gleimt henni, og ekki sáu þær hana. En hún sá
 þær. Það varð er varni fyrir þingur að sjá
 því að augun eru eins mörg og þalurnir. Þoflið
 hvað við að flugnarúdi. Þakid þid mi eftir. Sagði
 stór og þil fluga. Hú allo ég að sleipa mér á koll-

hnis " Þvo slepti hún sér, en hvað kom
 fyrir? Hún festi allar fælurnar í kongulóar
 vefur. Hún sprekladi öllum öngum, en gat
 ekki (horrad) losað sig. Hún reyndi að slá
 þrædina, en þeir voru sterkir, þó að þeir væru
 myrir. Það var engin leið að losa sig. Fljúgu mér
 ef þú getur." sagði kongurlovin, um leið og hún

skreid út úr holunni sinni
 Hún vafði fluguna innan í
 bláblátt dalelín þaka úr melnu.
 Þvo fór hún með þokar um í
 holuna sína og gerði sér gótt af fengnum

Nú er sól yfir sveitum.

Þarna brjóta yfir
 þat óþekkt ský.
 Nú er sólkin í sveitum
 og sumat á mi.

Þegar vorblettum nefjart
 um vangann ég finn,
 dvelur hugotinn heima,
 við hláðarþann minn.

Þat sem undi ég í æsku,
 upp í íslensku sveit,
 þat sem fífilinn fyrsta
 ég með fögruði leit.

Og við sólkrókju söngva,
 við híd sólkyja skín,
 þönnin raktu þat saman
 með róleggi að vin.

Þat sem hrismanum huga
 á það hlýddum við börn,
 þegar svannurinn sungu
 þat reður við hjörn.

Okkar hjörta þá hvefust
af þellandi þra.
Kinnhet töfrandi þregi
í þonunum lög.

Þinum völduþu vanaþum
þæt veifudu hátt.
Með kljómnum þæt þutku
út í heidloftið blátt.

Með þeim söngvönu vönum
Mögst sál vor í fylgd.
En ávallt sátt þæt þungru
um rímarkvöld mild.

O þú söngföðu vranir.
við söngum í hvi:
O vitu þú, vinit,
mæt vestrúm við stot?

Enn er sumat í sveitum
og söngvörin vana.
Nú er höllinn minn húma
og kládrápin optann.

(Eftir Stefán Jónsson.)

Helga Hafsteins.

Oli og Anna.

Nú skal ég sveis mér þá mæt björt“, sagði Oli.
Ónei góði gæðu það ekki sagði Anna lilla rúptit hans. Þá
verdu þú drukkinn eins og um daginn og þú veist hvað
henni mamma er illa við það. Þú vilt þó veist ekki gæta
á móti henni núna rétt fyrir jólin.“

Mrs! sagði Oli. Þú skipti mér ekkert af, hvað þú segist.
Þvo fór hann niður í veitingahús með budduna sína og sat þar.
Þangad til þins var tóms. Hann kom heim
seint um kvöldið illa útleikinn sínum því að
hann hafði lent í afloppum við Grend á Barði,
sem var langum stökvari en hann. Þvo
þeypti hann set upp í rúm í öllum
fötunum og sófnadi. Daginn eftir tóluðu krakkarit
um að kaupa set fallegt jólatré, og spurdu
Óla, hvort hann vildi ekki vera með. Hann
langfari til þess. En þegar hann gæði í
budduna sína, var þinn tóms. Hann hafði sýtt
öllu út henni um kvöldið í veitingahúsinu.

Oli gat því ekkert laq til, þegar farið
varid var að kaupa jólatré, og hann
orakodi nú sjálfan sig svo fyrir það að hann
gat ekki horft á það með hinum börnunum, heldur fór
hann út í horn og gætt þat. Þan upp frá þeim degi
þragáði hann aldrei vinn. Hann lét þá autu, sem hann
vignadið næst, fyrir innangang í barnastúkuna og helst
alltaf verid þat síðan.

(Skið upp í bók.)

Helga Hafsteins.

þegar vinshulka min^{kon} til þegarins.

Það var einn góðann veturnag, að ég sat heima og horfði út um gluggann á bílana og allt það, sem fram fór. Loks var ég ortin svo þrútt á þessu, og fór að taka til í skíffunni minni og fann þar bótf, sem vinshulka min hafði sent mér. Mér brá heldur en ekki, þegar ég las það yfir, þá mundi ég allt í einu að Sigga cellaði að koma til þegarins í dag. Ég flykti mér fram í eldhúsið til mómmu og sagði henni að Sigga kæmi í dag. Mamma sagði mér að fara á möti henni, því að hún kæmi rist ein og henni þatti líka skemmtilegra að ég kæmi á möti henni, og hún sakadi heldur ekki ekki neitt, því að hún hefði aldrei komið hingað fyrr og sagði mér að flyta mér því að bíllinn fari að koma. Ég flykti mér í kúpana og hljóp af stað. Þegar ég kom niður eftir var bíllinn ekki kominn og fór inn á afgreiðsluna og spurði hvar bíllinn kæmi, en þá sa ég að bíllinn var að koma og flykti mér út, þegar ég kom að bílunum, þá var Sigga komin út úr bílunum og horfði í allar áttir. Ég fór til hennar og spurði hana hvar dóttir hennar væri. "Sigga, þessu hvar áttu heima? Áttu ekki heima þarna?" "Nei, Sigga min." "Sigga, þá sagdir að þú áttir heima í stóru húsi." "Ég: Já en ég á ekki heima í þessu húsi þetta er spótkid." "Sigga:,, Erum við ekki bráðum komnar heim til þess?" "Ég: Já, bráðum." "Sigga: Er þetta verkmiðja?" "Ég: Já." "Sigga:,, Húppa er niðrin að bera. Hún átti reaktin bolakálf." "Ég:,, En er Dila búin að bera?" "Sigga:,, Nei, en þú áttu bráðum að fara að bera." "Ég:,, Er hún þá búin að bera eit?" "Sigga:,, Já, já þú ungasdi út rétt eftir að þú fórst." "Ég:,, Já þú erum við komnar heim." "Sigga:,, Áttu heima heima réttu áttu heima langt frá bílstatinni." "Ég:,, Nei skulum við koma inn í eldhúsið og heilsa uppá mómmu." Mamma:,, Kom þú sal og blessuð Sigga min og velkominn til

þegarins." Sigga:,, "Sal." Mamma:,, "Færst þú nú inn í stofu. Ég kem með kaffið inn til ykkar."

Guðbjörg Óskarsdóttir

Um haust.

Yngur lóa reitir í mó
selt um dæin blóm -
alltaf er söngurinn sanni -
með selum fugla-róm.

Himnabliðinu hljóti þin,
heitarfuglinn minn!
Músta ég hljótur á þig,
og hverfa má sínn.

Benedikt Gröndal (Tekit upp úr skólaþjóðum)
Ritstjóri: Katrín Manía Þórtardóttir

NEMANDI

(2. útg. í tölublaði) Rit. H. Ólafur F. H. Ólafur Kjartansson.
Hr. Þorbjörn.

Þessi og herra komu síðan saman
um að fara í ferðalag síð til

skemmtunar og heilubóta. Þarinn
smíðaði þeim fallegan vagn, með
fjörum hjólum rauðmaludum og
beitti fyrir hann fjörum mörum.
Þau settust síðan upp í vagninn og
óku af stað.

Þegar þau höfðu ekið um stund
mattu þau hiru. Hún spurði þau
hvert ferðinni væri tekið.

En herra varð fyrir svörum og sagði.

„Halda skal í haggja leitir
til herra manns í Þorbjörnheitir.“

Lofit þú mér að fara með iðrum

sagði hira. — Þá var velkomist svaraði
herra. Lestu uppi vagninn en
gætu að þér að detta ekki íst honum.
Þú kom midnu skinni síðan egg og önd
og ~~litur~~ liturþjónn og seinast saumnað.
og ill fingu þau að vera með í förinni.
En þegar þau komu þangað sem
Hr. Þorbjörn bjó var hann ekki heima hartinn.
mírnar komu nú vagninum fyrir í
vagna skilinu, og bjuggu þar umm sig.
á arin þellunni öndin í vatns fatinu
egit vafði handklæðinu utan um sig
liturþjónninn stakkest í stól setuna og
saumnálin í hoddann. og midnu skinninn
hengdi sig upp íst divunum.

Þú kom herra Þorbjörn heim, og etlaði að hveikja
upp eld á Arninum. En hötturinn fírlaði
öskunni framman í hann. Hann hljóp
þá frammi í eldhúsið til að þvo af síð
öskuna en þá tók öndin að skvella
á hann vatninu hann þreif nú
handklæðið og etlaði að þurfa síð
en þá braut hann eggit svo að herra
íst þú fór í augun á honum og
blindaði hann. Nú settist hann ~~í~~ á stólinn
og etlaði að hvíla sig en þá stak
liturþjónninn hann í rassinn.
hann var nú orðinn fohvondur og
fleigði síðt upp í rímið en
saumnálin stakst þá in í knakann
á honum. hann stakst á fötur

með háahljósum. og dhladi að flia
 en þegar hann kom í dinnar
 datt mínu steininum ofan á skallan
 á honum svo hann stein rotastist.
 Þen hr. Þorberis hlýtur líka að hafa
 verið vondaust maður.

eftir: Tegóðor Arnason.

Rut. Ljóti. Ólafur. F. H.

(dehið upps íð gríms afindrun)

Smaladrengrinn.

Steinnur sinni var ofur litill smaladrengrur
 sem orðlagður var um allar sveitir
 fyrir orðheppni sngöt og greindaleg svör
 við hverju sem hann var spurður
 Konunginum bárust og til eirna ragnir
 manna um svein þenna en hann
 lagði litinn brinnad á að það væri rannat.
 en lit þó halla drengrinn fyrir sig
 og málta við hann. Þef

þú getur svarað þremur spurningum
 sem ég átla að leggja fyrir þig
 svo að mér líki þú skal ég taka þig
 með í sonarstæð og skalt þú síðan
 þúa hjá mér í höllinni.

Drengrinn málta:

Þverjat eru spurningar nar?

Þen konungur svaraði.

Firsta spurning er þessi:
 Hve margar dropar vatns eru í
 heimshafinu?

Smala drengrinn málta:

yðar háðign! látið stífla ~~at~~ allar íst
 og öll vatns föll sem í hafit renna
 svo að enginn dropi drúpsi í hafit.
 fyrr en ég get talið. Skal ég síðan
 reija ~~þetta~~ yður hve margar dropar eru
 í hafinu.

Konungur málta nú:

Hve margar stjörnur eru á himninum?
 það er ómöglegt spurning.

Smaladrengrinn svaraði:

Ljá mér stórt bláð. Flonum var
 þengin þessir örð.
 og á hand hrotadri hann eintoma
 smáþykki. svo smáa að ógetningur
 var að telja þá, og ~~sva~~ með berum
 augum og svo margu að það var
 næstum blátt bláð. Síðan málta hann:
 svona eru margar stjörnur nar á
 himninum eins og margar eru deplarnir
 á bláttinu og nú skuluð þið telja.
 en til þess freisti sít enginn.

~~Þen~~ Nú kemur þriðja spurningin.
 málta konungur.

Hve mörg augnablik eru í eilífðinni?

et þen sveinninn svaraði.
 i suður þóttu et er demants þfall
 eitt sem er mila á hæð milu breitt
 og mila á þygt.
 þangað kemur einu sinni á hverri
 öld fugl einn lítil og brútur nef sitt
 á demants hlutum þegar hann
 er búinn að eða fjallinu upps
 til agna þá er lióð fyrsta
 augnablik eilíftar.
 þú hefir svarað rúningum ens
 og rúningu. og eru þar engar
 hjútt sögur sem af þér hafa
 verið sagðar. mætti þungur.
 Shalt þú nú up frá þessu vera
 hjá mér í höllinni sem einhábarn
 mitt.

(Líkt upp í Grimms afinturum)
 (ritstjóri) Olafur F. H.

(Lestur Þegodot Arnar)

Orinnandi verk.

Einu sinni var kona, sem var
 mjög röggjörn og slúðursöm. Nestum
 hluta dagsins varði hún til söguburðar
 í nágrenni sínu. Vera má, að hún hafi
 ekki ellað að vinna neinum mein. Því
 að hún (~~hafi ekki~~) hóf jafnan sögu sína
 með því að sega: „Ekki veit ég, hvort þetta
 er salt eða ekki.“ eða: „Eg get varla fengið af
 mér að segja þetta.“ eða: „Þetta er leyngarmál
 segðu það engum.“ En samt sem áður sagði
 hún alltaf sögur sínar, hvort sem þær voru
 sannar eða ekki, og það þó að hún gæti varla
 fengið sig til þess. Engum sem heyrði sögur sínar
 dátt í hug að fara með þær sem leyngarmál,
 heldur fóru þær eins og hvalfregn um allar
 jafnar.

Þá varð maður einn fyrir skömm og
 skada af þessum söguburði. Þótti þetta fyrir
 yfirvöldunum. Konan var nú kölluð fyrir
 rétt, og barust henni fjöndin. Þannadist að hún
 átti upplök á þessum sögum.

„Eg meitli ekkert illt með þessu“, sagði konan.
 „Eg sagði nágrönnunum mínum þetta í brúnaði
 og ég sagði ekki að það væri salt. Eg sáði
 aðeins, að ég hefði heirt þetta. Eg skal gætt
 leiða afsökunar og taka það allt saman aftur.“

„En þú hefir þá sagt þessar sögur og þær
 hafa gert mönnum skömm og skada“, svar-
 aði demarinn. „Þú ert skilið að þú

Þunga hegringu, en í slát þess alla þig að
leggja fyrir þig hver þrautir."

Þáan rétti hann henni þokann fullan af
fidri og sagði: "Fæðu með þennan þoka út
í völinn baka við þorpid, og dreifdu þar
úr honum fidrinu. Komdu svo hingað í
morgun með lómann þokann. Þetta er
nú fyrri þrautin."

Konan fór nú í slát með þokann og sagði
við alla sem hún mætti. "Ekki var nú
erótt að gera það sem dómarrinn lagði fyrir
mig. Ef það hefði verið gjört í þokanum,
þá hefði mér þótt verða að dreifa þvi í allar
áttir."

Hún fór nú með þokann út í völinn
og hvöldi í honum fidrinu. Vindur var
hvaass og hvarf það í augun.

Daginn eftir fór hún með þokann til
dómgrans, rétti hann að honum og sagði:
"Hér sjáist þér að ég hef þi hlitt skipun
yðar."

Dómarrinn tók þokann og alugaði hann
vandlega og sagði: "Hún fyrri þrautin var
best af hendi þar þu nú með þokann út í
völinn og safnaðu ^{þokann} fjöðrunum í hann aftur,
og komdu með hann til mín." ~~(Hún)~~

Þessa dómari þetta get þig ekki," sagði
konan. "Fjæðrinnar eru komnar út í reida
veröld, þessa þraut getur enginn maður
best af hendi."

Dómarrinn hvessti á hana augun og
sagði högt og alvarlega: "Þu ert þitt lígist

þessum fjöðrunum, það er lítt verk að dreifa
slidursögnum. En það er ekki hætt að taka
þar aftur frekar en ~~(slidursögnum)~~ fjæðri-
nar. Þú getur sagt, "Ég bið afsökunar. Ég leg
það allt aftur," en þú getur það ekki þvi að
löluð orð verða aldrei aftur lekin. Hér eftir
er þér þvi best að gela tungu þinnar. Þú ert
en þú segir óhröður, sem þú hefur heirt,
skalt þú spyrja sjálfa þig: "Er þetta salt?,"
og svo skalt þú spyrja: "Er þetta gott
og gagnlegt?," Ef þú fylgir þeirri reglu, að
sega aldrei það sem er ósalt og ófagurt, þá
þart þú aldrei að glíma við þá þraut að
allurkalla orð þin.

Núrlit gekk kaðan heim á leið. Hún
hafði lært lestin, sem varð henni að góðu.
Eftir þetta gætti hún tungu sinnar.

(Tekið upp ír Þolskin)

Ottar Hjartanason.

NEMANNI

2 útgangur. 6 tölublað. Þitstrjórn. Sigurborg Jónsdóttir.

Elisabet Hnúðsen. Dýrlyf Þröstis dóttir

Skólabráður

Páll og blessaður Mummi minn, góði gamli skólabróðir, hvernig hefir þú það?

Þótt þakka þér fyrir! En hvað það er nú langt síðan að við gömbe bekkjarbræðurnir köfum hitel...? Jú, svo er nú það. Þú ert bara að vita,

hversu oft ég hugsa með sjálfum mér. Þveornig skyldi nú Mummi hafa það...! Svo já....? Það var þó svo mér skemmtilegur tími, sem við sátum saman á skólabecknum... Við sátum nú ekki

saman á bekk! Kei, en við erum bekkjarbræður, ekki satt! Jú, það erum við. Það er svo samnýmandi... og lengir manni ævilangt, að hafa gengið saman

á skóla! Tú ert þú orðinn virtur og vel staður forskryni, nú, en mér hefir gengið ýmislegt á máti, og lítið síst á brattann, nú og þrátt fyrir það sitjum við nú hér og spjöllum saman eins og góðir gamlir vinir... Ég er látilið vant við latinn, svo þú vildir... Góði

Mummi, lofaðu mér að grústa í minningunum! Manstu til dæmis - ég man það eins og það hefði stæð í gar - þegar þú í reiknistíma hjá þorbjörni...

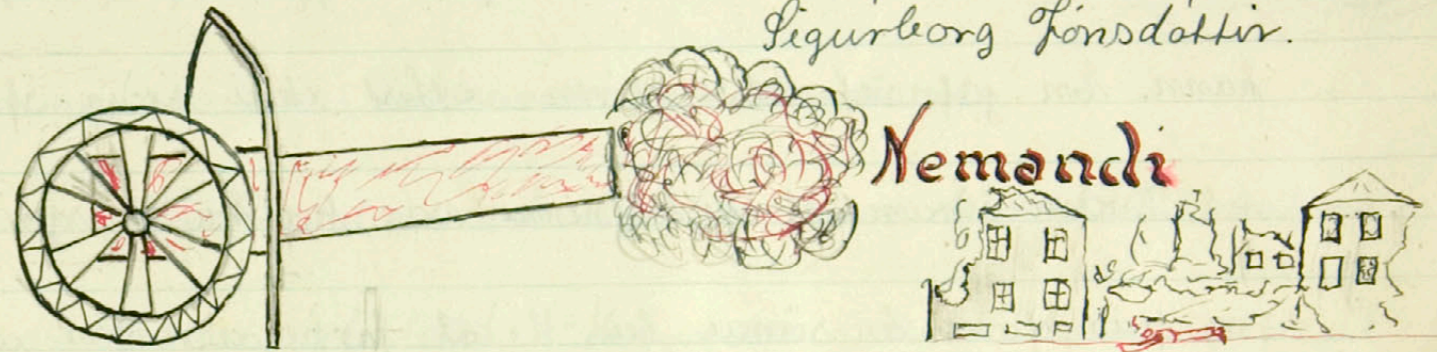
Ekki kenndi þorbjörn okkur reikning! Var það ekki? Já ég blanda þá eitthvað málum. En þú stóðst upp, ósmekur, og játadur, að það hefði verið þú, sem leiknadir skopmyndina af kennararinnum á töfluna...! Það var ekki ég! Kei, það varst vist ekki þú, Mummi, sem gerdir það, en einmitt þess vegna var það svo stórbrotið af þér að taka á þig sökina, og koma þannig öllum bekknum hjá þér að sitja eftir í klukkutíma...! Það var ekki ég, sem stóð upp og játadi, það var Pétur Jónsson, og ef mig minnir rétt, var það hann sem átti leikninguna! Tú, varst það ekki þú, en það gati nú samt hafa verið þú, því að þú varst þá þegar farinn að mótast af hugrekki og kreinskilni...! Fleirdu nú, eigum við ekki að koma okkur að lefrinu...? Já hvað er það mikid? Góði

Mummi, þú átt það stundum til, að ganga svo hiklaust til verka... en það fer þér vel, það var jafnvel fandi að vera á þessu hjá þér í skóla, manstu til dæmis í líkfími, þegar... Hvað mikid? Flúndrad krónur! Ekki til að nefna...! Góði Mummi minn, ef þú bara í þetta eina skipti getur lánað mér hundrad krónur, til að komast fram úr augnabliki vandradum...! Síðast átti þessu að vera lokid: Það er ómögulegt, Mummi. Þona ert þú ekki! Jú, ég er einmitt svo. Ekki gagnvart góðum bekkjarbræðum! Jú. Þeirjum þá fimmtíu! Þú færð ekki einn eyri fram. Tjúgu og fimm krónur gríða að visu ekki fram úr ertíðleikumum, en það er þó hjálpt! Þú kemur ekki hér oft. Ég hef hjálpt þér svo oft, að nú hatti ég! En gagnvart bekkjarbræðum getur maður ekki. Það er nú atríði sem gaman væri að komast til botns í, hve lengi menn halda áfram að vera skólabræður hér í lífinu...! Slike getur þó aldrei verið lokid! Hver segir það? Beinlínus seilið, er því lokid stæð og

Maður hverfur úr skóla, en hjá flestum reynir
 af það þó einhverju lengur, en einhver takmörk hljóta
 þó að vera fyrir því! Þrjú mörg ár áttu, að þínu álitu,
 að líta, áður en þessum, vegast sagt óeðlilegu takmörkunum
 yfir mátt...? Þú segir, að slíkt takmarkaðist af árafjölda?
 Þú segir þá? Ég gæti til dæmis hugsað mér takmörkin við
 þúsund krónur! Þú svoleiðis... Og þessum takmörkunum
 máttir þú, sidast er þú komst hér! Ég hef nú ekki svo
 nákvæmt reikningshald með... Nei, en það hef ég. Mér er
 ekki kunnugt hve þessi skólaganga þín hefir kostað foreldra
 þína, en mig hefir hún kostað nákvæmlega eitt þúsund
 krónur! Það er nú náttúrulega ekki svo lítið... Nei, það
 er mikið, sér í lagi þegar maður dthugar það, að við
 vorum tuttugu og fimm saman í lekki. Og að hinir
 hafa nákvæmlega sama fjárhagslegan rétt og þú gagn-
 vart mér...! Eigum við að segja - tíu krónur...? Nei, þú
 fært alls ekkert. Lánstraust þitt er þrotið! Þvona mist-
 unarlaus getur þú ekki verið, Mummi...! Ég vil benda
 þér á, að frá í dag höfum við ekki gengið í skóla saman,
 og héðan af hefir þú ekkert leyfi til að ávarpa mig „Mummi!“
 út ég þá að ávarpa þig, hr. framkvæmolastjóri Þudmundur
 Pálsson...? Já, er það ekki tilhlýðilegast, þor sem nafn mitt
 og starta er það? Hugsa sér, að slíkar brustingar getu skedd á
 milli okkar...! Mér virdist sjálfum að það hafi gengið
 nokkuð langt, og ég var, á sínum tíma, að hugsa um að
 stáðmæmast við fimm hundruð krónur...! Það er þátt,
 að missa skólabróður á þennan hátt...! Það er það!
 annars finnst mér, að þú hefir vet getað hedið þennan
 tíma...! Þrúða tíma? Ég á nú ekki svo langt eftir
 ólifað...! Þér lítið þó sannarlega hræstlega út...!
 eigum við að þérast...? Já! Það er sátt... mér líður
 illa! Það líður frá! Fimm krónur...? Nei! En ef ég nú
 dái, þá myndir þú þó senda blómsveig á latinn skóla-

bróður, ekki sátt? Þú, veist mundi ég gera það. Finnan blóm-
 sveig...? Laglegan sveig! Laglegur sveigur kostar ekki minna en
 fimm krónur! Ég býst ekki við því. ~~Þú~~ Þú þér borguðist mér
 fimm krónur minna, en senduð þess í stað engan blómsveig þegar...
 En væri þá ekki hægt að...? Þú, það getur verið nokkur sann-
 qinni í þér, herra hafid þér fimm krónur, og verið þér svo
 sátt, Þudjón...!

(Tekið upp úr blösti)
 eftir H. G.
 Þigurleong Þonsdóttir.

Ófrileg saga.

Litid skip var á ferð frá San Francisco til Alaska.

Það hafði um bord nokkra farþega og appletrínufarm.

Övður skall á, og til þess að gera allt enn verma,

elli ógnarstór fiskur skipid. Ófrerkyan, sem sveifladi

spordinum ákast var ródugt ógnum sortimingu bodi

skips og farþega. Til þess að redja hungur sjóskrimskis-

ins, kentu sjómennirnir nokkurum krossum af appel-

sínum til þess. Ófreskjan gleypði þar, en virtist við
 það aðeins verða enn gíttamari og bogslaganurinn
 var ógurlegur. Þeir skelfdu sjómenn gripu þá
 til örþrifarada, þeir vörpuðu hludkerli og einn maður
 sapadi. Þonum var kastad iðbyrdis og skrimslid gleypði
 hann. En jafnvel þessi förn virtist ekki sedja ófreskju-
 na. Tvöum öðrum af skisköfninni var kastad í sjóinn
 og þeir fóru á sömu leið. Meðal farþegana var um
 90 ára gömul kona. Öllum þótti vænt um hana. Á
 hverjum degi sat hún uppi á þífarí og ruggaði
 sér í stólnum sínum, sem hún hafði alltaf með-
 ferdis. Hún minnti sjómennina á heimili þeirra og
 mædur. Gamla konan var mjög góð, sál, og henni
 datt það í hug, að ef hún förnadi sér, mundi hún
 ef til vill bjarga lífum hinna. Þeir samþykktu
 það undir eins. En hún sagði að sér hefði
 alltaf þótt vænt um ruggustólinn sinn.

Þá bjó henni hennar bundu þrjú sjómennirnir hana
 fasta í stólinn og hún var, varpað í sjóinn
 þótt einkennilegt megi virðast þá hvarf
 ófreskjan strax, þegar hún var búinn
 að gleypa gömlu konuna og

ruggustólinn. Þokkurum klukkustund-
 um síðar stofaði veðrinu og skipid komst til hafnar
 án frekari erfíðluka. Þokkurum vikum síðar barsð ið-
 rú þregn að stóran fisk hefði rekið á land. Sjómennirnir
 fóru að skoda hann og sáu, að þetta var sama ófresk-
 jan og hafði á sótt þá. Þeir máðu sér þegar í axir og
 hjuggu hana í sundur. Og þeir urðu ekkert lítið hissa á
 því sem þeir sáu þá. Ímorgun, morgun ófreskjunnar sat
 gamla konan í ruggustólinum sínum, og seldi hinum
 þrem sjómönnum appelsínur fyrir 5 aura slyskid.

Þendur. Tekid upp ír vikunni

Dýrleif Þorsteinsdóttir.

» 'O, almáttugur! «

Þinn Júlía lítt Naardal var einhver fagasta og fjörmeða skilkan í öllum barna-skólanum. Þljóðin var hún líka, hirtusöm og viljug, svo að kennarinn bað hana oft að fara sendiferðir fyrir sig.

En einn ósið hafði hún þó vanið sig á, og hann var sá, að hún sagði, hvað lítið sem fyrir kom: »'O, almáttugur! « » Gud minn góður! « » Jesús minn! « eta eitthvað þess-háttar. Ef einhver sló leikknöttinn hátt upp í loftið, eta ef ~~ötröðum~~ mistókst og gripa hann, þegar hann kom niður, hrópaði Júlía: »'O, almáttugur! hvað hann fer hátt hjá þér «. eta » Gud minn góður! hvað þú ert mikill klaufi að gripa «.

Kennarinn talaði oft um þetta við Júlíu og bað hana að reyna að halta þri. Hún sagðist ekkert mind með þessum upphrópunum, en hann sagði það eingu betra

fyrir það. Og þó hún lofaði bót og betrun, þá gleimdi hún þri fljótt. Þvo var það bjartan og fagraan vordag, að skólabörninn voru íti í knattleik í frí-tímanum. Þá heyrdi kennarinn að Júlía var í essinu sínu. » Þú ert ég að reyna að renju hana af þessu «, sagði hann við sjálfan sig. Börnin skemtu sér ágatlega í leiknum. Merg þeirra höfðu haft mat með sér í skólann, til þess að þurfa ekki að fara heim í ~~matar~~^{leik}-tímanum til að borða. Kennarinn og kennslukonan fóru ekki heldur heim. Börnin heyrdi þau vera að tala saman inni í kennarastofunni.

Þegar leikurinn stendur sem hest, kallar kennarinn eit um opinn gluggann og segir: » Júlía! « Þúin hekkir leiknum og hleypur sem látur toga inn til kennarans, til þess að vita hvað hann vilji henni. Hann situr þar og er að lesa í blaði og lost ekki taka eftir eftir henni.

Hlín nemur staðar frammi fyrir honum og bíður þess að hann yfði á sig. Þá litur hann upp í bláinu og sýtur, hvað hún vilji sit.

Jilla veit ekki, hvað hún á af sit að gera. Hún segir, að sit hafi heyrt hann vera að kalla á sig, og labbar svo sneypst út.

Ekki er hún fyt komin út í leikinn aftur, en hún heyrir að kennarinn kallar út um gluggann: „Jilla!“ — Hún fer hikandi inn, og finnur kennarann enn lesandi. Hann litur fast á hana og sýtur: „Hvað vill þú?“ —

„Ekkert“, svarar hún hálfheimin

„Þú ert að vera itti að leika þér í fötinum,“ segir hann og Jilla fer niðurlit út frá honum aftur.

Hlín var orðin svo utan við sig af þessum sneypuförðum, að hún vill engan þátt taka í leiknum lengur, heldur stendur þögn hjá og horfir á,

Þá heyrir hún, að enn er kallað út um gluggann: „Jilla! Jilla!“ — Og í þriðja sinn fer hún inn í húsið til kennarans. Hann svarar hana óþýðlega og segir: „Hvað ert þú alltaf að gera hingað inn? Þetta er í þriðja skiptið, sem þú kemur inn í þessum leikningi, og þó veistu, að enginn, að það má enginn vera hér inni hjá kennurunum á þeim tíma.“

„En þú ert alltaf að kalla á mig,“ sagði hún grálandi, ^(þá) „þá, en ég meinti ekkert með því, ég var bara að nefna nafnið þitt að gamni mínu,“ sagði kennarinn.

Jilla skildi þetta, og fór að gráta. Hún gekk upp og niður af staka og athafi að laumast fram á ganginn. En kennarinn tók blýðlega í hana, strauk hendinni um hárið á henni og sagði: „Taktu ni eftir, nú ert þú hér með hrygð í hjarta, af því að ég hef misbrúkað nafn þitt þessum sinnum, og þó hefur þú aldrei bannað

mit það. Hvernig heldur þú þá að Gudi líki það,
að þú tröpit nafn hans dag eftir dag og leggur það við
allskonar hegöma og heimsku?"

Julla hafði að gráta, og horfði þögul niður fyrir sig.
Hinn náði harða varáttu við sjálfa sig. —

Smátt og smátt tókst henni að venja sig af þessum
ósíð. Stundum voru þó gömlu setningarnar komnar fram
á varit hennar áður en hinn vissi af t.d.: „Ó alm —!“
en þá hafi hann í miðju kafi. Hinn átti mjög erfitt
með að leggja niður þennan rötgröna vana, en hann bað
Gud að hjálpa sér og það leið ekki á löngu þar til hann
hafði unnið fullan sigur.

Síðan hefur hann oft hugað með glæði og þakklæti til
þessa einkennilega dags í skólanum, þegar kennarinn
hennar tók sér fyrir hendur að venja hana af því að leggja
Guðs nafn við hegöma. —

tók upp í bók.

Elisabet Knudsen.

Nemandi

2 árgangur 7 tölublað. Ríðstjórn. Ríkharður Kristjánsson
og Sigurður Karlsen

Hrafnarnir sjö.

Það var einum ljúggu hjón, sem áttu sjö sonu, en
engja dóttur áttu frá, og var það frá heitasta óst
heirna og ben, að þeir mælti aðnast að eignast
dóttur svo þar við, að konan varð enn þungu.
Ól hún áttunda barnið, og var það frítt meylbarn,
en svo lítið og veikburða, að foreldrarir fróntu
ekki annað, en að skera það skemmt skirn. Bóndinn
sagði, því einn drengjanna í skyndi út í bójarlök,
að ná í vatn til skinnarinnar, en hinir drögurir
sæu klupu í eftir honum. Þeir keptust hver við
annan að ná vatninu, en í flaustrinu mistu þeir
hrifuna í lokinn. Þeir stóðu, niðri ^{frá} ~~frá~~
alveg vástalguis og fróntu ekki að fara heim.
Bóndinn varð niðri, er drengjanna
laftist svo með vatnið, og var sem á glóðum
um, að barnið myrði, sleypa óskirt. Hann
skildi ekki hvar lafti drenging, en hugdi
þá hafa gleymt erindinu og farið að leika sér.
Og loks, þegar, bidin var ortin honum
öberileg, sagði hann í bróði: „Gad vildi ég, að þeir
yrðu að hröfrum, allir strakarnir!“ Er hann
var varla búinn að sleppa ortinu, þegar hann

heyrði róngjafyl yfir höfði sér, þar sem hann stóð á kláðinu, og sjá sjá kalsvarta hrafnna, fljúgandi fram og aftur yfir bakrum. Foreldrarir gátu ekki tekið aftur óþonina, hve fegin sem þau vildu. En þótt þau sáknustu ráðan sonanna var dóttirinn þeim til mikils raundællis, því hún krestist brátt og varð frídari og ljúfari með hverjum degi. Morgun lítu svo, að henni var ekki sagt frá því, að hún hefði átt brætur, og vissi hún því ekkert um örlög þeirra. Foreldrar hennar fordúrust, að minnast á þá einu orti, svo hún heyrði til. En einu sinni bar svo við, að hún var óviljandi heyrnarvottur að tali hveggja kvenna og heyrði þá, að önnur sagði, að stúlkan væri að vísu fríd og mannvæn, en þó væri það í rauninni hún, sem örsök hefðu verið til óhamingju bræðranna sjö. Hún skildi þegar, að áll (sær) mundi vera við hana sjálfa, og varð (2) sáðkrygg. Quæði hún nú foreldra sína, hvort hún hefði átt nokkra brætur, og hvað væri um þá ortið, — og gátu þau þá ekki lengur dulit hana þinnar sanna, en kveggju hana með því að (ekki) það hefði verið Quæðs vilji svifta þau sonunum, og að fæting hennar hefði að eins verið óþein örsök. En stúlkan ásakasti sig sífellt og áleit það sjálfragða skyldu sína, að láta einn þis (sær) óþreistast að leysa bræturna úr alögumum. Hún naut hveirki svefnis (2) né frídunar fyrir þessum sjálfsásökunum, og tók laumagist hún að heiman og lagði af stað að leita bræðranna, að freista þess að frelsa þá, hvað sem það kostadi. Hún hafði ekki annað meðferðis að heiman en fingurgull, til minningar um

foreldra sína, dælitinn brautkleif, og valbrúskris og ofurlitinn stól til að hvíla sig á, þegar hún væri þreytt af göngunni. Hún hélt ífram lengi — lengi, þangað til hún var kominn alla leið út á heimsenda. Hún kom til sólarinnar, en hún var svo krestilega heit og grandasti smábörnum. Lilla stúlkan fordústi sér því henni sem hrættast og kom til mánans. En hann var svo ósköp kaldur og illilegur, og þegar hún kom nálega honum, stíkti hann út um og sagði: »Hú þinn og mannapes.« Hún tók þá til fótanna, og kom nú til stjarnanna. Þar voru blidar og vin-gjarnlegar og sálu hver á sínum gullstól. Morgun-~~þá~~ stjarnan ein stóð á fótur rétti henni beinvölu og melli inn í (~~brætur~~) kristallsfjallit kemra þú ekki nema þú hafir fressa ölu, en þar kaldast brætur þínir við.« Stúlkan tók við rólunni, vafði henni sáðlega írnann í klit og hélt nú affram ferðinni, þangað til hún kom að kristallsfjallinu — og voru lokatar dýrnar inn í fjallit. Hún stóð nú að taka til beinvölnunnar, en þegar hún fletti sundur klitnum, var rataran horfini, var hún þá búinn að lina gjöfinni, sem stjarnan góða gaf henni. Til hverra ráða átti nú að taka? Hún vildi fyrir hvern mun bjarga bræðrum sínum, en hafði ljúnt lykturnum ~~á~~ að kristallsfjallinu. En hún var ekki af baki dollin systirin góða. Hún tók upp úr vasa sínum ofurlitinn knif og sneiðaf sér einn fingurinn með honum, slakki fingrinum í skráargatit, og lukust þá upp dýrnar. Þegar hún kom inn fyrir, kom tilill dvergur á móti henni og melli: »Hó hvegi eft þú að leita lilla stúlka? Eg er að leita að bræðrum mínum.

hröfnunum sjö, svarandi
 nið. Dvergurinn mælti þá: Þeir eru nú þrjú
 miður, ekki heima í svipinn. En ef þú villt
 líta þeirra þérna, er þér það rekomið,
 og gerdu svo vel að ganga í leiðinn! «
 Dvergurinn tók nú að matlúa fyrir hrafnana.
 Setti hann matinn á sjö smádiska og rann í
 bikar hjá hverjum disk. En stúlkan litla var
 bæði svang og fyrir, og bartaði hún munnblótinn
 af hverjum disk og drakk sinn drapann úr
 hverjum bikar en í sjöunda bikarinn lét hún
 fingurgullid, sem hún hafði með sér að heiman.
 Allt í einu heyrði hún þyft í lofti og fugla gang,
 og sagði dvergurinn þá að nú væru hrafnarnir
 að koma heim. Þeir komu nú inn í fjallid, og
 rellist hver ríð sinn disk. Sagði þá hver af öðrum,
 Hver hefir bartað af diskinum mínum? Hver hefur
 drátt drakkið úr bikarinn mínum? Hringast
 hefur komið menskur maður. En þegar
 sjöundi hrafninn tók bikarinn sinn, sá
 hann fingurgullid foreldra sinna á balmunum
 og mælti: Guð gæfi að það hefði verið hún systur
 okkar litla sem hringast kom, þrjú að þá mundum
 við börna úr álögum. En stúlkan litla hafði
 fallid sig að hurtaþaki, og er hún heyrði þetta,
 kom hún fram í fylgarni sinni, og féllu þá
 hamarnir af hröfnunum, og urðu þeir að
 fríðum sveinum. Fæðmest þeir nú systur
 sína og kysku hana, og höfdu þau síðan eitt
 heim til foreldranna, glöcti þringdi.

Tekid upp úr bók
 Ríkshöf. Ríkharður Kristjánsson

Stúlka, en ekki Köttur.

Einu sinni var litil stúlka, sem fékk alltaf það
 sama að borða og drekka sem fullorðna fólkid.
 Og hún vissi það ekki, að í nágrennahúsum var
 börnunum gefin mjólk, þegar hitt fólkid fékk
 kaffi. Eitt sinn fór hún með foreldrum sínum
 í mesta húsi. Var þeim gefið kaffi, en henni mjólk
 í grunnri skál, sem líktist matarilati kisu hennar.
 Hún horfði um stund sem höggdöfa á mjólkina,
 svo fór hún miður af stólrum, gekk til móður sinnar
 og sagði ofurlágt við hana:

»Heyrðu, mamma! Viltu ekki segja konunni að ég sé
 stúlka?— Hún heldur vist að ég sé köttur.

(TEKID ÚR BÓK)

Vánhugsuð varnarroða.

Verjandi: »Eg hefst þess, að kærði verði ríkt maður í máli

þessu af þremur astöðum: Í fyrsta lagi var þollurinn

bróttin, þegar kórði fékk hann lánaðan; í öðru lagi var potturinn heill þegar hann skilað konum; og í friðja lagi hefir hann aldrei fengið nokkurn pott lánaðan».

(Takið upp úr bók)

Óvont svar

Kennari: »Úr hvaða efni eru skórnir þínir gerdis?«

Pétur litli: »þeir eru búnir til úr skinnu«.

Hennari: »Af hvaða djöri er það?«

Pétur: »Það er af þauti«.

Henn: »Hvaða djöri er það þá að þakka að þú hefir fengið skórn?«

Pétur: »Honum þabba mínum«.

(Takið upp úr bók)

Þrjúbródi.

Gáringi nokkur kom kaldan vetrardag inn í veitingarhús og langaði til að setjast norri ofnumum en þar var þá alskipað áður. Hann gengur þá til greiðubans og biður hann að gefa hestinum

sínum steik og vin og vindil á eftir. Honum þótti þetta kynlegt, en lét þó þjón fara með það út í hesthús. Gestirnir fóru nú að verða forvitnir og langaði til að sjá skepnuna, sem ætli að fá þessar krasingar.

Þyrptur þeir þá allir út á eftir þjóninum en hest eigandinn var einn eftir inni. Tók hann sér nú besta rotid við ofnum. — Eftir litla stund kom allur köpurinn inn aftur og segir, að hesturinn vilji ekki smakka á matnum. — »Hvað er þetta? Vill hann ekki matinn?«

Það er þá bert að eg bardi hann sjálfur. Það fer líka svo ljómandi vel um mig kerna. Egi þakka ykkur fyrir ómakidu. (Takið upp úr bók)

(Pilti. Þigurður Karlsson.)

TRÉSKÓ-FIÐIAN.

Þinnu sinni var fjálmillingurinn Paganini staddur hjá

hignun vinnu sínum og þráttu þú um það, hvaða

efni væri best í góða fjólu. Vinnur Paganini held því

~~frá~~ fram, að bestu fjálmunur væru binnar til úr áhorntre

og furu, en Paganini sagði að það gæði minnst til

hvaða efni væri í fjálmunni. Ingef fjálmunarkvæði gæti

leikið á hvaða taki sem væri, ef það aðeins væri tré og

holt að innan.

Vinnur hans hafði þann síð að ganga 'avalt á

tré tréskónum heima fyrir. Þegar Paganini

sagði nú að hót væri að leika á hvaða taki sem væri

ef það væri úr tré og holt að innan, þá f. fleigði

hinn tréskónum af feli síð og sagði:

»Haldið þá hljómléka á þennan tréskó.

Hann er úr tré og holt að innan, og gæti þú gert það,

þá skal ég borga þú 1500 kr; annars botgið

þæt mitt höru upphæð!»

»Agæt.« sagði Paganini, »ég samþykki veðmálið, en þú verðir að lofa mér að hafa dælitin undirbuningsstíma.«

Paganini tók svo hestönn með sér heim til sín.

Þar varf hann hann og snið hann og ~~þá~~ telgti til,

þangað til að skötin hafði fengið það lag er honum

líkaði, að svo binnu lét hann stangi á þetta nýja

hljóð fari sitt. Þinnu að þeimur mannum eftir

þetta þá auglýsti hann í blóðum að hann ætlaði

að halda hljómléka á tréskó.

Þess binnu og næri má gæta, þá strendu menn út

'öllum' attum til að þeyta og bjá. og þeir urðu

buldur ekki fyrir vonbrigðum. Hinn mikli snellingur

ur laðaði þinnu fram þinnu dís þegustu

tönnu af hestönnu.

Þinnu 1500 hundruð kr. sem hann fékk fyrir hljómléka

og 1500 kr. sem hann fékk í veðmálinu og hann

fátökum, eno og hann var svo oft vanur að geta.

NEMANDI

(2. árgangur þ. löluþlads.) Ríkisstjórn: Erna Egilsdóttir (■) 10. jan.

Erta Bjarnadóttir og Erta Guðjónsdóttir.

Arabískt afintýri.

Þvír fátökur og lötralega kladdur arabar sátu upp við neqq. Þvír höfdu ekkert borðað í þrjá slaga nema nokkrat brauðskorpu. Þvír þeirra stundi og sagði: "Leljum nú svo að það komi tungaðið og spurði okkur, hvað okkur langaði mest í og lofaði því að uppfylla óskir okkar." "Ég mundi biðja um að fá lambastíka á hverjum degi."

Annar sagði: "Ég mundi vilja fá fullan þoka af gulli, svo þungan að ég gæti varla borið hann — og rím eins og kalfi til þess að sofa í."

La þriðji sagði: "Ég mundi vilja vera konungur — konungur í fallettu störu og auðugu landi. Og í hófuðborg landfins mundi ég vilja eiga stóra höll fátaka gulli. Ég mundi vilja sitja í gullnu háskoti og í kringum mig mundi vera fallettu konur í hinni kladdur í silki og skreyttar gímsteinum. Svó mundi"

örinunninn koma og sigra landid brenda borgit og þorp.

koma til hallarinnar nema brott allat konurnar og
brenda allt. Eg ~~er~~ eg mundi sleppa á skirhni einni.
"Hinn stóðu á hann: Skelfingar sami erku — hvað mundi
þú gæða á þessari ást?"
"Skirku," svaraði skakinn dreymandi.

(Tekid upp úr bók)
Erna Egilsdóttir

Fjölshylda á forðalagi.

Madur nokkur, sem þragur var þyrir einkennileg
arðakilleki tókst þend á hendur með fjölshylda sína til
Reykjavíkur og ákvað þar að lita lækni.

Þegar hann var spurður hvern orindistkann heldi
verid svaraði hann:

Éki fót upp á ^{augun} ~~eyrun~~. Þiddi fót upp á eyrun.

Þanga fót upp á hálsin, Gunnar fót upp á magan.

Konan fót upp á krakkana og eg ~~(þú)~~

lök út á kránumnar.

(Tekid upp úr bók)
Erna Egilsdóttir.

Á örfum.

Madur einn var á leið um örfu og eidimerkur.

Lólin skein afar hilt. Eins langt og augað eigi
rást hvergi annað en gulgrátt sandur.

Hvergi ^{var} þá, hvergi stíngandi stíci, eða nokkur
merki um líf. Hann var þreittur, þrjúttur og svangur,

og verid að þrotum komid. Allt í einu rá hann
línetspoka á sandinum framman undan sér.

Hann lifaði allt við og herti gönguna. Hann
sethist og leisti þrá þokanum.

Gloandi gimsteinar ultu út í sandin mörg þúsund
króna verid. Madurinn huldí aðskildid í höndunum,

grét og sagði: Ó, að það hefðu heldur verid braudskorpur
eða rós og uggar."

(Tekid upp úr sölu)
Erna Bjarnadóttir

Laknisvæð.

Lakni einn hafði orðid fyrir miklu orði af
fjöldi sjúklinga, sem höfðu tekið upp þann orid að
ganga í veg fyrir hann úti á strakum, og ljúða
hann þar um laknihjál. Þetta gerdu þeir til þess
að sleppa við að borga þonum. Því laknirinn kóle
aldrei úri fyrir munlega hjál úti á götu. En allt einn
fann hann upp rós, sem dugdi, til þess að venja
fólkið af þessum leiða vand. Þinn dag þauk madur til
hans á götunni og sagði: "Ó, þjári herra lakni. Hú
var it þessin að ná í yður. Eg hef þeft vada stíngundir
sidunni. Laknirinn lók þonum mjög vingsamlega og sagði:
Lokid augunum og verid út hringuna." Þegar þell hvor þveggja
hafði verid gert hvort laknirinn inn í mannshylda og skildi þinn eftir á

göllumi.

(Tikið upp úr salskin)

Lola Bjarnadóttir.

Ferdá-saga

Með löngum af stað klukkan fimm. minnst fyrir sex
 að morgni. þvi að það allí að vera lofðvarnarafting klukkan
 sex þess vegna urðum við að vera komin úl fyrir þeim
 fyrir þann tíma. Ferðinni var heilið til þingvallar. Vegna þess
 að vegurinn yfir Mosfellsheidi var ófar þurtum við að fara
 lengri leiðina, sem liggur yfir Stelliheidi. Það er margt hægt
 að sjá á þeirri leið bæði fróðlegr og skemmilegr. Við stoppuðum
 hjá skíðastálanum og skotudum við þar nokkrum tveimur, og
 farnst meir mjög gaman úr því. Þá lítan heldum við af stað
 ekki vorum við búin að heita lengi þegar við sömum að
 billin sem dró var með dólid okkar stóð kyrt í veginum
 og dald okkur í hug að eitthvað væri bílað. Þegar farid
 var að gæla að var eill hjólið brotið. Hvað allí nú til
 að gera? Þabbi sók nú það ráð að keyra til Svetaagerstíð og
 ellastí að hringja sútur, en var þá svo heppin að hitta þann
 mann sem bauðst til að hjálpa honum lítan heldum við
 af stað og gekk okkur vel það sem eftir var leyfarinnast.
 Þarinn sem við vorum á um sumarið heitir Valakos.

Eftir Helgu Kristinsdóttur Lárus

Lola J

Rebbi fer í rötur.

§

Kú skal draga í buid björg. bötun eru svöng og mörg

Fast eg ra og remsid við róa skal á Bollasvið.

Benni eg fimm farí í grunn - farid þið nú að opna munn

Kepra eg að sjómanns síð, síst nú brúð hvert hann er við

Biddu! Vat að bida á? Þerð að drag upp og sjá.

Þungur er hann. þorhúttinn. þelda et meiri drátturinn!

Ekki slaka upp hann skal! Þelli eg hafi sed í hvel?

Æ - sko varginn! Ellat hvern alveg hveind að gleypa mann?

Þrokaðu mí skollu minna. Skiltu graa belginn þinn!

En sá rafill. Aflalaus! Blautur alveg upp á haus

(Lekid uppant þessum)

Þóla f

NEMANDI

(2. árgangur 9 tölublað.)

Til skripsins.
 Þortnar þú skrif!
 ræðirni í
 og síga bráinn lætur,
 eitthvað að þess
 eins og að mér
 amann, ég sé þú gratur.

Vindist þú greit
 liggja þin leid
 um ljósan himinbrautir í
 en niðri þér
 á mata nær
 myndur og vegar-þrautir.

Dractfara skrif!
 flíkt þess og flíkt
 þá þessum brautum þar
 ljósu þvi hven
 of manni en
 oft hlíktur vata hranna.

eftir Jón Þóroddsson
 Guðmundur Nemandinn, skólablað, 12 ára D © Borgarskjalasafn Reykjavíkur

NEMANDINN

2 útgangur 10 höfublað 21/1 1947 Þiðstjórnar. störn. M. Vágr
 Guðmundur Þóðarson
 Einar Guðmundsson.

Viljugur og þris.

Fyrir nokksum var auglýst að dreng væntaði til að vinna í Klyfjabíð í New York. Daginn eftir var ós í búiðinni af drengjun, sem vildu fá stöðuna. Þeir höfnum var gáfulegur og smávaxinn drengur, og var kona með honum; hún var frænka hans og gekk honum í móðurstað, því að foreldrar hans höfðu flutt sig þaðan og skilið hann einan eftir. „Ég get ekki tekið hann; ég hefji enga vinnu við hans hafi; og svo er hann líka of litill“, sagði lyfsalinn, þegar hann hafði virst drenginn fyrir sér. „Já, ég veit að hann er ekki stórs!“ „en hann er viljugur og þris.“ Og svo fór, að lyfsalinn tók hann í búiðina. Nokksum dögum seinna mældist lyfsalinn til þess við brúardrengina, að einhver þeirra yrði þar eftir um kvöldið þegar hinir fóru. Drengirnir voru þregir á að leggja það á sig, allir nema Þétus litli; hann lauds undir eins til að gjöra það. Leint um kvöldið kom lyfsalinn til þess að geta þá að hvern allt væri lagi í búiðinni; þá hann þá Þétus var innum kafinn við að klippa miða til að lima á meðalaglós. „Hvað ert þú að gjöra?“ spurði hann; „ég sagði þér ekki að vinna

neitt." "Ég veit að mér hefur aldrei verið sagt það," svaradi Pétur; "en mér fannst eins gott að gjöra eitthvað gagn á meðan ég er hér." Morguninn eftir var gjaldkeranum að hækka kaup Péturs um helming, af því að hann var svo viljugur. Fám vikum síðar var lýsaryngas flokkur á fest far um strætið, og eins og við mátti búast, hlupu allir brúðarmennirnir út fyrir brúðina til þess að horfa á. Þjófur sá sér fari og skaut inn í brúðina til að stela. Þegar hann var að stinga á sig þar sem fyrst varð fyrir honum, vissi hann ekki fyrr en Pétur lítil flaug á hann og tafaði fyrir honum þangað til hinis brúðarmennirnir komu að og tóku hann fastan. Á eftir spurði húsbóndinn Pétur að því, hvers vegna hann hefði ekki hlaupit út eins og hinis brúðarmennirnir, til þess að horfa á lýsina. Þá hafði sagt mér að fara aldrei úr brúðinni, þegar enginn annars væri þar," svaradi Pétur; "og þess vegna varð ég eftir." Gjaldkeranum var sagt að hækka enn kaup Péturs um helming, af því að hann væri búi viljugur og brúðarmennirnir og hann væri sanna einn af eigendum þessara - innar.

tekið upp sögum eftir Jónas Hallgrímsson

eftir skrif að hefur stonað og útleið.

Loni Waqley

NEMANNINN

(2. árg. 11. tölublað) 24/2 1943. Ritstjórnar Gríma Thoroddsen
Guðbjörg Herbjarnard. Guðbjörg Árkard.

Í Kollabo.

Ég var í sveit í Kollabo í Eljósahlíð. Þar var líka stelpa sem heitir Olga Mary Kalvelsdóttir, hún er allra besta stelpa, en það versta við hana er það, að hún er alltaf að hrækkja.

Hinu sinni, þegar ég stóð úti á kláði, þá kallaði hún á mig og sagði: það var hana að verpa inni í hlöðu. Og þegar ég heyrði þetta þá hljóp ég inn í hlöðu, til þess að, ná í eggid en þegar ég var kominn inn, þá var hún ekki sein á sér að loka mig inni, og svona er það, maður má ekki einu sinni fara á kamarinn, þá er hún búin að loka mann inni. Svona

er hún nú stelpa sú.

~~Þekki~~ ~~þessi~~ ~~sólakinn~~ ~~efli~~ ~~Guðjón~~, 9 ára

Ríkshjóri Guðbjörg Árkars.

Draumurinn hennar Hilde.

Það var einu sinni lítil telpa, sem hét Hilda. Hún átti sex systkini og ~~og~~ var hún sjölf það sjöunda og var hún elst, 12 ára gömul.

Hún átti heima í sveit á þó sem hét Hamrar. Hún var stillt og heglát og góð við allar skepnur.

Keina nóttina dreymit hana að hún er stödd hjá tjörn nokkurri skammt frá bænum. Heyrir hún svanina syngja svo yndislega.

Hún var heilluð af söngnum. Þá heyfir hún, að sagt er við sig:

Á morgun, þegar þú vaknar skaltu ganga niður að tjörnina og vita hvað þú sérst. Þegar hún átti að líta við og sjá þann er þetta hafði sagt, þá vaknaði hún og þótti sjá á eftir blakkladdri konu út úr þerberginu. Hún mundi orðin sem sögð höfðu verið við hana í draumnum. Hún klæddi sig hljóðlega og gekk niður að tjörninni. Fann hún þar lítinn böggul sem var skrifað utan á til Hilde á Hamri. Hún opnaði böggulinn og innan í honum var fallegt hálsmeni og á það var skrifað. Til Hilde á Hamri,

frá svönunum á tjörninni. Hilda lilla geymði hálsmenið sitt vel og vandlega og var alltaf gott og gáfuvið barn.

Þekki ~~þessi~~ ~~sólakinn~~ ~~efli~~ ~~Árgerði~~
Engimarsd 11 ára.

Ríkshjóri Guðbjörg Árkars.

Ljott.

Í fyrradag var ég seint á gangi. Drukkinn maður gekk eftir götunni; hann gat varla stadið og stangraði ymist út á götusónd

til hægri eða vinstri. Nokkur drengir stúku á eftir honum með ópum og óhljóðum, hrundu honum og hentu í hann.

Þú gekk til þeirra og bád þá að hattu þessu, en þeir svorðu ekki öðru en illyrdum. — Það eru til slámar

drengir hér í bænum, þótt þeir séu miklu fleiri góðir

ekkeri gott barn í gerir það að gammi ~~er~~ sínu að fara

þannig með drykkjumenn. Öll góð börn aumka þá

og vilja hjálpa þeim. Latid þetta aldrey sjást oftast.

Bjarndyrið:

Árið 1880 var skip á ferð í Norðurlandshafinu, og áttuði

að komast til Norðurlandshafna. En skipið lenti

í svo miklum ís, að það komst ekki áfram.

Þá var það einn dag, að skipverjar sáu bjarndyr koma

eftir ísnum með tvo unga í eftirdragi. Það var verið að

sjóða kvalmengi á skipinu, og bjarndyrið hafði fundið

líktuna. Skipverjar kösluðu nokkrum tilum útbildis,

en bjarndyrið tók þá, fór með þá til unganna og át

dálitið af þeim sjálf. Þegar dyrið fór á burt með

seinasta stíkið, kleptu skipverjar af mörgum

býssum í einu, drápu báða ungan og sændu móðir

þeirra. Þeim bar sig mjög hörmulega yfir þessu og

að það er ekki hægt að lisa þei með orðum.

Skipverjar, sem voru svo handbrýsta að vinna

þetta niðingsverk, gátu varla lása bundist,

þegar þeir sáu hversu mikið móðurinni varð unam

missi unga sinni. Þeim var svo sár, að hún gat varla hreift sig,

en það var eins og hún fundi ekki til þess, hún reif stíkið

í sundur í smáparta og bar þá að munnum á ungunum.

Þegar hún sá, að þeir átu ekki, reindi hún að reisa þá upp

með framloppunum og rak upp hest angistaröpið af öðru.

Loksins var hún fullviss um, að ungarir voru steindaðir,

þá lagðist hún niður hjá þeim og stíkti sár þeirra.

Eftir nokkra stund þaut hún á þetur allt í einu, slóttk að

skipinu og öskraði af öllum mætti. Skipverjar skulu á hana,

en hún stóttk deyfandi til unganna og hélt áfram að

stíkja sár þeirra, þangað til hún gat ~~er~~ ekki hrætt tung-

una lengur, þá féll höfuðið máttlaust niður og hún dó.

Það eru margir, bæði ungin og gamlir, sem hafa gaman

af þei að skjóta á dyr og fugla, en þeir ihuga ekki, hversu

mikið illt þeir vinna með þei.

(Tekið upp úr sögum æskunar)
Guðbjörg Þerbjarnar.

Nemanda

2. útgáfa 11. höfuðritstjórnar) Leinar Guðrúndsson

~~Þú ert flomdur á skólinni og drogur drengur~~

Þú ert flomdur á skólinni og drogur drengur

Droguvit: Þú á ekki móðura þin þengur

at setja fram matinn og breiða á borðid;

um björg máttu leita til sjálf þin orð

soyja hana þróð í fjall eða flöt

þinara þer sprek — og þrekkja uppsjótt.

Þú ertu kladdast þá verður þrekkinn.

Þú ertu kladdast þá brjóttu steinin

Varðgjörð þeggjá af vildi þá feldu hann
vegðu um öst berðu heim og tegldu hann

Lunar Gudmund.

Tekis uppi í þessum gætt

NEMANDINN

2 árg.

1R fölub.

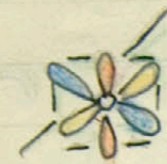
Ritstjórnar.
Elisabet Knudsen . Helga Hafsteins . Grima ~~Knudsen~~ Thoroddsen.

Bergmál.

Fyrir meir en tvö þúsund árum var börnum á
Gríkklandi sögt þessi saga:

Einu sinni var fögur dís sem hét Bergmál, en hún
taladi svo mikið að þingi gýstju leiddist að hlausta á
skrafid í henni, svo hún sagði við hana: „Farðu
og feldu þig, Bergmál, og láttu engan sjá þig, nema
hann skipi þér það. Hérán af máttu þú ekkert tala annað
en endurtaka síðasta orðið sem aðrir tala.“

Bergmál þótti þetta harðir kostir, en þótti samt ekki annað en hlýða, og fór alinn upp í fjöll. Hann langaði oft til að láta veidimenn, sem þar voru á ferð, sjá sig, en hin þótti það ekki.

Éinn góðan veður-dag kom ljómandi falletgur unglíngur gangandi upp fjallshlidina, og hann hét Narcissus.

Bergmál sá hann og feldi undir eins ástarhug til hans. Aldrei hafði hann langað eins mikið til neins og þess, að koma fram og láta hann sjá sig og segja honum hve vant henni þatti um hann. Hin gat ekki stílt sig um að fylgja honum eftir. Og eftir nokkra stund fann hann til þess, að einhver var nálægt honum, en hann sá engan hvernig sem hann leit í kring um sig.

Hann nærn þá statur allt í einu og kallaði: „Hver er þar?“

„Þar!“ svaraði Bergmál,

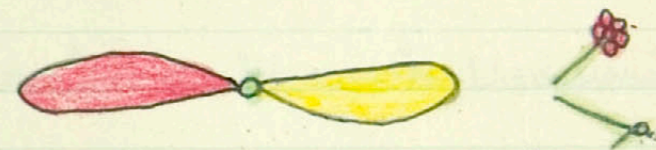

„Vertu ekki að elta mig,“ kallaði Narcissus aftur.

„Mig!“ svaraði Bergmál.

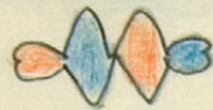
Hú fór þiltinum ekki að verða um sel, og hann kallaði aftur: „~~Komdu~~^{Komdu} og láttu mig sjá þig.“

„Þig!“ hrópaði Bergmál glöð, og gekk til hans og lét hann sjá sig. En þá varð hin fyrir þeim vonbrigðum, að honum leizt alls ekki á hana, og sagði honni að fara burt.

Bergmál varð bæði hrugg og neid, og hin bað ástargjöfjuna þess, að láta Narcissus reyna þetta sama, sem hin hafði orðit að þola, að fella ástarhug til einhverrar, sem vildi ekki líta nið honum.

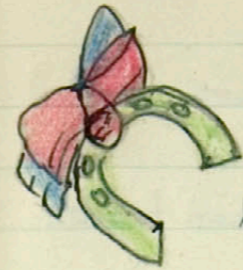
Narcissus hélt nið afvram þerð sinni, en það var heitt, og hann fór að verða þyrstur. Hann kom skámmi seinna að spegilskilttri og þarri tjönn, og

lagðist niður að henni til þess að drekka. Hann ná þá í vatninu
spugils mynd af sjálfum sér, en hann hélt að það væri vatna-
dis, sem hann sá, og hann rétti út hendurnar til þess að
ná til hennar. Myndin rétti þá líka út handleggina,
og Narcissus rétt sér ekki fyrir sögnuði. Hann var hendina
niður í tjörnina, til þess að taka í hendina á dísini, ~~sem~~
hann en rétt það komu gávar á vatnið, og myndin
hvarf. Narcissus beið þar til vatnið var orðið slétt aftur,
og þá sá hann aftur dísina, sem hann hélt að væri að brosa
við sér.

Stumingja Narcissus. Hann var orðinn skotinn í
myndinni af sjálfum sér, sem hann hélt að væri vatnadis.
Hann gat nú ekki fengið sig til að fara frá tjörninni,
heldur var hann þar dag og nótt að biðja dísina um að
koma uppá úr vatninu og verða konan sín. Þegar hann

brosti, þá brosti hún; þegar raunarsvipur var á honum,
var raunarsvipur á henni. Bergmál kom þar að og sá
hvernig komið var, og þá kendi hún í brjóst um hann
og sá eftir því, að hún skyldi hafa orðið röld að
þessu ólani hans.

Narcissus neytti hvorki svefns né matars, og eftir
nokkra daga dó hann. Þegar guðinn sá það kendu
þeir í brjósti um hann og breyttu honum í fagurt
blóm sem heitir í höfuðið á honum. Það vex helst við
tjarnir, og speglar sig í þeim.

En af Bergmál er það að segja, að hún reykist upp
í fjallendinu, þar til íkerti var orðið eftir af henni
annad enn röddin. Þið getið enn heyrt hana endurtaka
síðasta orðið sem þið segid, og þá þegar segid þið: „Kei!
Hlaustið á Bergmálið!“

(Tekið upp í bók)

Elisabet Knudsen

Brefið barnanna

Í litlum og dimum húska í einni af vandrögum

Lundína sat Jón litli Walters og Magga systir hans.

Þeim var sarkalt og þau voru hungur, en enginn

eldiríður var til og enginn matarbiti handa þeim.

Móðir þeirra var dæm. Hún hafði beðið þau að

vera jafnan góð og hlíðin börn, hvað lagt sem þau

ættu. Fadir þeirra var drykkjumadur og hugsadi

aldrei um veslings svöngu börnin, sem sátu ein

heima og skulpu af kulda. Þennan dag vissu þau

ekkert, hvort þau ættu að snúa sér, til þess að

fá matarögn að borða. Þá sagði Jón alt í einu:

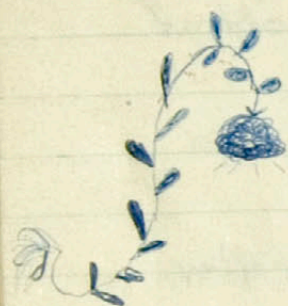
"Heyrdu, Magga, eigum við ekki að skrifa Guði bréf?"

"Hvernig líst þér á það?" Þú sagði Magga, skrifa þú

bréfið, ég skal segja þér hvað þú átt að skrifa.

Jón fann blek og penna og fór að skrifa:

Góði Guð! Gætir þú gert svo vel að senda okkur

báðum ögn af braudi. Og ef þú sér hann föður okkar, þá

sendu hann heim til okkar. Hann er í blárri breyju og

bláum buxum og ber þoka á bakinu. Frá Móggu og Jóni Walters

Tvo láse þau fadirvor og létu svo við bréfið. Ef þú sendur

okkur braudið, þá láttu vera ögn af smjöri ofan á þú; það

þykir okkur svo ósköp gott.

þau gengu til næstu kirkju og smögðu bréfinu undir hurðina, fóru

svo heim og lúðu eftir svörinu. Morguninn eftir komu nokkrir

smíðir til kirkjunnar, sem voru þar að vinna. Þeim var

lítið á bréfið, sem lá við próskuldirn, og einn þeirra tók það

upp. Og það hittist svo undarlega á, að það var Jón Walters,

fadir barnanna, sem skrifaði bréfið. Hann lagði frá sér

verkfærinn, las bréfið með athugi og mælti síðan gráttklökkur:

"Er það ekki óhalegt, að ég skuli hafa leitt þessa eynd

ýfir börnin mín? Ég skal reyna að bæta úr þú með

þú að gerast bindendismadur og ganga í Góðtemplarafélagið

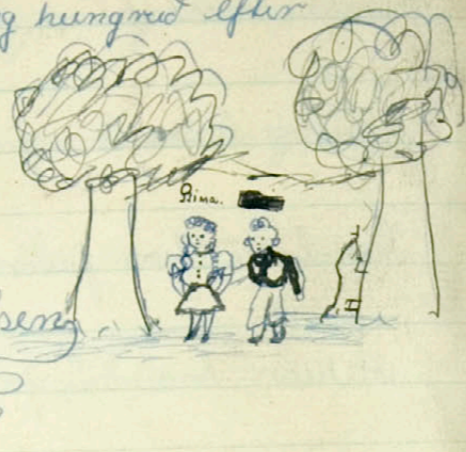
Hann efndi heit sitt sama dag og vand bestu bindendis mader

upp frá þri, en börnin sátu aldrei höld og hungur eftir

það þannig svaradi Guð bréfinu þeirra.

Lekid upp úr bók

Gríma Thordósen

NEMANDI

2. árg.

13 tölub.

Demalaust Ríkshjónat. Alfons Guðmundson. Gunnar Þ
Lárusson Jóhann Þ. Kjölfsson. Hóskuldur Ólafsson
reikningshöfuð.

Í Vinarborg hefir fimm ára gamall
drengr, sonur skógerðarmanns, vakid
undrun hialdrora prófssora í starf-
fræði og vis-indamanna í hövisindum.
Pilturinn heitir Meho Focio.

Hann hefir hvorki lært að lesa eða skrifa,
enn það er fullgert að hann geti
reiknað hin fyrstu reikningsdæmi í
hugannum.

Í heimum getur hann margfaldað og

deilt með sex stafa tölum, fundið rötartálu
 feita og leyst öll perskonar verkefni á
 fáum sekúndum, af alveg hátt.
 Þó að hann hafi verið þvældur og

» þrautveindur » af mörgum kenningum
 og smíðingum í reikningi, hefur Meo
 litli spjara sig, og aldrei misseiknað sig
 meit. Þetta er ranað með öfal vatum.

Meo er að öðru leiti (normal) máb-geingur.

Þá binu sinni sa lestur stöðfæringur
 hannvera að leika sér að barnagullinu

og kallaði til hanna: » Meo, ég er 51. árs í dag.

Hvað er ég þá búinn að lifa margra daga í

dag? » Meo litli hélt afann að leika sér,

en svaraði tafat-lauzt spurningunni hátt-

retri og gerði það fyrir öllum hlauptardögum.

rit Alfons. Guðm. 12 ára D. tikið upp úr Þjós betanum.

Vondi Piddarinn.

Í fyrndinni var uppi í Lvipjóð riddari
 sa, er Guðmar hét Mánason. Guðmar
 þessi var illskiptinn og strangur við
 þegna sína og það gengu annarlegar
 sagnir af háttum hans, líferni og avilokum.
 Það var við eitt jóla kvöld að hann lét
 sötla reidhest sinn mjög síða um kvöldið.
 Hann settist á bak, tók stönu á stöðuvatn
 eitt í nánunda við stökið og hvarf sem ör-
 skot út í myrkerið og nóttina. Heilt ár leið
 án þess að Guðmar kemi aftur, eða nokkuð
 fréttist til hans. Eru leið að næstu jöllum,
 og á aðfangadagskvöld, réttu ári eftir að
 Guðmar hvarf, heyrdi fólk á stökinu, sem
 sat í stofu og snæddi jólamat, ógurlega rödd
 úti fyrir glugganum skipa því að líta út.

Gerði fólkið það og sá þá Guðmar
 riddara ríðandi á svörtum hesti fyrir
 framan gluggann. Þen allt í einu sá
 fólkið hestinn taka snöggvæð viðbragð og
 stökka hálft til lofta. Þá það hvar
 Guðmar Mánason féll af hestinum og
 skall á jörð niður. Kom um leið sprung-
 a í jörðina, hvarf riddarinn niður í
 hana, gaus reykur upp úr henni, en lok-
 adist síðan. Frá þeirri stundu hefið ekkert
 til Guðmars riddara Mánasonar spurzt.
 Fannst öllum hann hafa fengið makleg
 málagjöld.

Gunnar P. Lárusson. 12 ára D.
 (Fékið upps úr bók.)

Snjókast.

Éinn góðan vedurdag, þegar mikil lausamyjöll kuld-
 ina, fór ég út og ætlaði að hlæða snjókerlingu. Þen
 ég var varla kominn út úr dyrunum, þegar stóreflis snjó-
 bolti flegur fram hjá mér og um leið þeyri ég kallar:
 "Nútu koma í snjókast?" Ég sneri mér við. Fyrir aftan
 mig stóðu þeir Sveinn bróðir minn, Snorri og Grímur.
 "Já, ég vil koma í snjókast," sagði ég óduð og uppvegur. "Þgatt,"
 sagði Snorri, "við Sveinn erum saman og þið Grímur." Ekki er
 það réttlátt," sagði ég, "því að þið eruð báðir miklu eldri en
 við Grímur." Þen þeir hirtu ekkert um þessi mótuali og
 fóru strax að kasta í okkur. Við skulum sýna þeim, hvað
 við getum," sagði Grímur ákafur, og á næsta augnabliki vorum við
 búnir að skjóta þreifurnar af báðum mótstöðumönnum okkar.
 Þú fæuk í strákana. "Þetta skulum við launa ykkur," orðuðu
 þeir og fóru að elta okkur. Við vildum ógjarnan láta kaffara okkur
 í snjó og hlýpum því undan. Þú húsabaki hinkrudum við

ögn við, og lidum strákanna. Þeir komu mäsandi, og blásandi,
 en tóku ekki eftir okkur fyrr en við vorum búinir að skella
 á þá skadadrifu af snyðboltum. Kellingaliturinn hófst nú aftur
 og stóð lengi, og lokt vorum við Grímsi farnir að freitast. Tókum
 við þá það fangaröd að skjótast inn í heykloðu föður míns
 og grafa okkur niður í ilmandi heyd. Rétt á eftir
 saum við strákana komu, þeir höfðu spratt spor okkar
 í snyðum. Við Grímsi skutunst þá niður í gellirna
 og rötudum heyr yfir okkur. "Hér hljóta þeir að vera,"
 sagði Snorri um líd og hann gekk inn í
 hlöðuna. Sveinn samþykkti það, og svo leitudu þeir langu
 stund, en fundu okkur ekki. "Alli þeir eru ekki hér
 innar í hlöðunni?" sagði Snorri og gekk fram hjá felustad
 okkar. Hláturinn saud niðri í Grímsa, en ég hnappsti
 duglega í hann svo að hann þagnadi, lét strákarnir
 gengu út úr hlöðunni, heyrðum við þá tauta: "Þeir

hafa líklega farið í fjáttúshlöðuna. Við skulum gefa þeim
 duglega á baukinn, ef við finnum þá þar." Þá svo
 mattu tóku þeir til fótanna og stefndu út í fjáttú.
 Þá við Grímsi rísum sér felustad okkar og hláturinn
 glumdi í hliudu hlöðupakinn.

Jóhann Þragi Kjölfsson 12 ára D
 (Tók upp úr bók)

Henry Ford

Henry Ford var hvorki sá fyrst eða hinn eini maður
 í heiminum sem ætlaði að smíða vagn, sem ekki þyrfti
 að hest til að draga. Í mörgum stöðum í Bandaríkjun-
 um og í öðrum löndum voru menn að glíma við að
 leysa þetta viðfangsefni. En sennilega hefust enginn
 þeirra gert þá skilyrðislausu kröfu til sjálfs sín að
 vagninn yrði að vera hvortveggja í sem mystramur og ódýr.
 Ford fór sér að engu óstlega, og frátt fyrir allan samkeppnin

setti hann sér þá meginreglur að hans vagn skyldi vera almennings eign.

Það var ekki um annað en hestvagna að tala á götum og fjöðvegum. Enginn lét sig dreyma um það að hreyfingar myndu nokkur tíma verða ~~til~~ annað en státt og munadur handa þeim sem ríkastir voru. Sá eini sem þótti að láta sig dreyma um það að þeir myndu með tímanum annast nálega allan flutning, var Henry Ford. ~~En~~

En hann lét ekki staðar numid við hugmyndir sínar og ~~þann~~ drauma. Hann vann og gerði tilraunir.

Hann vann á við tvo seint og snemma. Og á fram mótum honum hagt en öruggt.

Hann hafði ekki heldur hett að hugra um dráttarvélina, undrathestinn, sem allt að aka yfir grundarnar af sínum eigin ~~me~~ rammleik og draga plög og herfi. Hann stóði sér bara að bíða til „hestlausar vagninn fyrst

Vorid 1892 hafði hann lokið við fyrsta hreyfivagninn á sinni. En ennþá beid hann og endurbætti hann vagninn í heilt ár áður en nokkur övirkomandi maður fengi að sjá hann.

Bullungana báta hafði hann smíðað úr þessu úr gamalli gúfuvél. Hann kom þeim fyrir hvorum við hliðina á öðrum yfir aftaru örlinum. Hreyfillinn var 4 hestafla. Krafturinn var leiddur frá hreyflinum til miðvælsins og síðan með reim til afturvælsins.

Sætin hvíldu á fjöðrum. Í vagninum var rúm fyrir tvo fullorðna.

Vagninn gat ekið með tvenna konar hraða — 16 og 32 km.

Á klukkustund. Ökumaturinn ferskti ekki annað en taka í handfang og skipta með því að fara reimina til.

Þegar vagninn skyldi fara í gang. Varð að nota hand-

sveif. Þegar stöðva álli vagninn varð að skijsta með því
að fara reimina og nota föthomluurnar. Flagt var og að
auka hraðann og draga ið hornum með því að auka
eða minnka. Þ. Þenzingþórina.

Tekid nýsrit bók

Höskuldur Eliasson 12 ára D

litla Bláa stúlkan og bróðir hennar

Einu sinni fyrir ofa löngu var litill
stúlka sem var mjög fátæk. Hún var þinn
að missa bæði þabba sinn og mömmu, og var
mi ein með litla bróður sinn, sem hún gekk í
móður stað. Á hverjum morgni sást hún koma
gangandi með stóran bláabunka undir annari hendinni,
en leiddi bróður sinn í hinni. Þetta var hennar vana
starf á hverjum morgni. Því að fyrir ávarnu sem
hún gekk fyrir bláin keypti hún mat handa þeim.

Það var einn morgun, að litla stúlkan og bróðir
hennar gengu að vana með stóran bláabunkann
undir hendinni. Þetta var um vetur og sleyst var
íti gengur. Þá drengur fram hjá litlu stúlkanni
og gerir fyrir hana bragð, svo að hún dekkur og öll
blóðin fjúka út um allt. Litla stúlkan fer að gráta
og hugsar með sjálfri sér, hvað móðurinn myndi
segja. Þegar hún kemur með engin blóð og enga
peninga. En í þessu kallar móður til þeirra og
segir þeim að koma inn og hlíja sér. Þau urðu
ostuð þegin og hlupu inn en alltaf var litla stúlkan
að hugsa um hvað móðurinn myndi segja. En
allt í einu fór hún að virða manninn fyrir sér og
sá hún sér til mikillar skelfingar að þetta var móður
inn, sem hún átti að skila peningunum, hún freif
í hön bróðir sinn og átti að hlaupta út. En þá
segir móðurinn. Eg sá hvernig fór fyrir þess íti

adan. Eg er maðurinn sem þú ert að skila
 þeringunum, og það var drengurinn minn sem gerði
 bragið fyrir þið. Vilt þið nú ekki vera
 hja okkur hjónunum við vitum hvað þið egið
 bragið við skulum ganga ykkar í foreldraustad ef þið
 viljið. Systkinin stöðu og gláftu, jái það viljuna við við.
 Komist þið þá og segið mér hvað þið áttuð heima og svo
 náum við í dætið ykkar. Þarna lifðu þau góðu lífi
 meðan þau voru að alast upp. Tro hann eg ekki þessa
 sögu lengri.

Eftir Erlu Guðjóns

Ritað hefur Flöskuldur Eliasson

NEMANDI

2 árg.

19 tölub.

Ritstjórar.
 Helga Hafsteinsdóttir. Þrapshildur Guðjónsdóttir. Sigurborg Þórsdóttir.

Hann fékk ekki stöðuna

Þetta gerðist í Stórborg. Drengur vel búinn
 hóringdi dyrabjöllunni á stóru verslunart-
 húsi, og var honum hleypt inn.

Verslunartjórnarmann vantaði umgling á
 skrifstofu sína. Þagat pilturinn kom
 inn, mætti hann mannsakandi augnaráði
 verslunartjórnans. „Ég held, að ég hafi séð
 þig áður drengur minn.“ sagði hann.
 Það gláðnaði yfir piltinum, hann

varð þessum hveðju feginn. „Ég ók í sama
strætisvagn og þú í gærkvöldi,“ hélt verslunar-
stjórninn aftrám. „Þú sást í ágætum sæti og
stóðst ekki ekki upp þó að margar þreyttar
konur komu inn í vagninn og yrðu að standa.

Ég óska ekki eftir þér í stöðuna.“

(tekið upp úr 60ka)

Helga Hafsteins.

Lettasta byrðin.

Éinn sinni voru þittat nokkurir á þá einum á
Íslandi sem alludeu í nokkud langt ferðalag. Éinn
þittanna hét Björn, en var kallaður Björssi mjó, af
því að hann var svo mjótt og væskulegur. Þeir fóru
gangandi og höfðu því mikinn farangur að bera.
Þeir stóru sögðu, að það væri best að lofa
Björssa að velja út farangurinum, það sem var

lettast, eða hann vildi heldur bera. Þeim öllum til undrunar,
tók hann þyngstu byrðina. Þeir fóru allir að skellihleypa,
og sögðu honum að vera nú ekki með þessa delu en
taka lettari byrði, fyrst hann mætti velja. En hann sat
við sinn keip. Þess skal getið, að þetta var matarnakki.
Fegar þeir voru búnir að ferðast nokkurn spól, settust þeir
niður og fóru að borða. Við þetta leittist nokki Björssi,
mikið, og sá þeir þá að Björssi hafði ekki verið svo
villlaus með valið á þokunum. Fegar á áfangastað
kom, hafði Björssi ekkert að bera. En þeir urðu að
rogaust með fulla þokana eftir sem áður. Ekki hlógu
þeir að honum eftir þetta. Björssi varð mikils metinn
maður í sinnari sveit, sökum vitsmunna, og enginn kallaði
hann Björssa mjóa eftir þetta.

Eftir Óttar Kjartansson

ritstjóri: Helga Hafsteins

SAMTAL

Sigga: „Komdu mi sæl og blessud. Erla min
þverrig lifur þér núna?“

Erla: „Mér lifur vel, en mig langar fjarska mikið
il, því að ég er orðin þreytt á að liggja í
þessum spilala.“

Sigga: „Ég þriú þvi vel. Mér leiddist mikið, þegar ég
var skoren upp við botnlanganum, og hrad
þá þú, sem ert þuin að liggja í spilalanum í
tvö ár.“

Erla: „Ég vona, að ég fái bratum að fara heim, og þá
skulum við leika okkur. Átt þú ekki fjarska
mikið dót?“

Sigga: „Þú, ég á ákaflega mikið af fallegu dót, og þar á
medal á ég ákaflega fallega bridu, sem leggur
aflur augun og segir marama, og svo skirdi ég
hana Jófn.“

Erla: „Nei, mikið langar mig að sjá hana. Gætur þú
ekki komid með hana til min, einhvern dagin í
þessari viku.“

Sigga: „Það skal ég gera, og þér er velkomid að hafa
hana hjá þér, ef þú vilt og þér er ánægja í því.“

Erla: „Mikið ert þú annars góð stúlka þú vilt gera öllum
gótt.“

Sigga: „Gæja, Erla min, nú er heimsóknar tíminn
þíinn. Ég skal koma með bruduna til þín á
morgun ef ég hef ekki þvi meira að læra.“
Þvertu nú blessud og sæl og ég vona að þú
hafir það gótt og komir sem fyrst heim.

eflir

Þrafnhildi Guðjónsdóttir

12 ára D

Reiðhjól

Pétur litla langaði afskaplega mikið til þess að eignast
reiðhjól. en foreldrar hans vildu alls ekki gefa honum það.
þau sögðu, að þinnna áva drengur gæti stórstarad sig á hjóli.

Hi, Pétur varð að bíða eftir hjólinu, þangað til hann stækkaði.

En Pétur var góður drengur, og hann vissi, hvert hann átti að
smíða sér í þessum vandroðum. Þannan svaf í litlu herbergi

inn af svefnherbergi foreldra sinna. Á hverju kvöldi, þegar

hann var háttadur, lét mamma hann lesa barninnar sámar og

baud honum svo góða mótt með kossi. Þegar hún var farn,

spennði Pétur greipar og bad hátt: „Góði Guð, gefdu mér

reiðhjól.“ Þannig bad hann kvöld eftir kvöld, og foreldrar

hans keyrdu það. „Vid verðum að gefa honum reiðhjól,“ sagði

mamma, „að minnsta kosti þriðjól.“ Og svo var það eitt kvöld

um miðnætti, að þau komuðu þriðjólí inn í svefnherberg Péturs

og settu það þar, sem Pétur hlaut að sjá það, undirvins og

Pétur vaknaði, og sá, að guð hafði barmhugt hann. Hann

morguninn bíðu þau þess með eftirvaktningu, hvænnig Pétur yrði við. Þann

vaknaði í sama tíma og hann var varur, nær stinnurur úr augnum og

stardi á þriðjólí. Allt í einu sló hann saman höndum í djúpu óvæntingu

og kveindi: „O, góði guð, virkta þú ekki, hvænnig reiðhjól er?“

(Tekið upp úr bók.)

Figurborg Finsdóttir

Þegar Hjalti var veitur.

Hjalti lá í hitaveiki, horadur og mjör.

Honum þurfti að batna, svo hann yrði stór.

Þá var kefir í fjósinu, sem sendi honum mjólk,
til þess að hann gæti lifað eins og annad fólk.

Þá var hana í kotanum, sem sendi honum egg.
Svo fór hún að sofa, sitjandi upp á vegg.

Þá var lamb í mótunum, sem sendi honum kefir,
til þess að hann gæti klætt sig í fót.

Þá var skip á hafinu, sem sendi honum fisk,
svo að hann gæti borðað allveg fullan dikt.

Þá var slúttka úr Farsýjum, sem eldadi honum gress,
til þess að hann yrði etta ljótur úr og nauð.

Þá var Mítka í Reykjavík, sem gaf honum bála,
til þess að hann væri ekki alltaf að gráta.

Þá var kona í Flóranum, sem gaf honum ~~þetta~~ súkkulada
alla sína ævi hann eftir að muna það.

(Tekið upp úr bók)

Sigurborg Fónsdóttir

NEMANDI

2 árg
Petrónía Jónas Guðm. Jón Torst. Loftur 14 tölul
Johannesson.

Jeg Veit

Feginsljóni í litum skín.

laufskriðað örnar flétta.

Og mi hljómar harpan mín,

hjártans-klóminn sprettla

Glimmi breilir, hafir, hafi' og stoð,

- og hverju er leit ég yfir -

það 'hít heita yndis-ord:

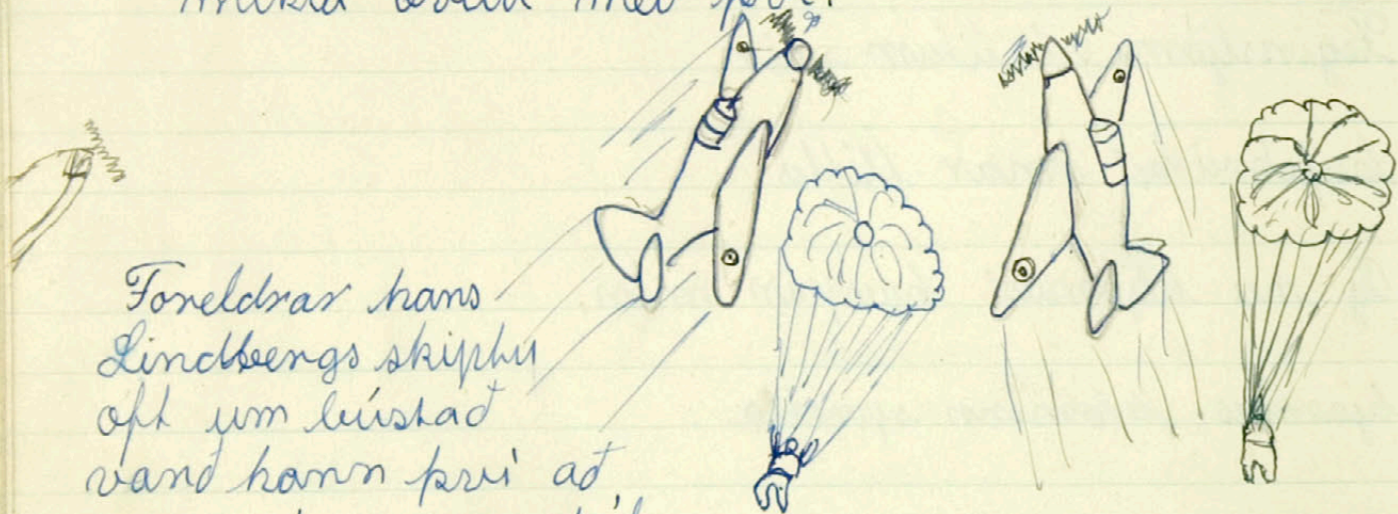
at ég veit þú lifir!

Tekið upp úr bók

Petrónía Jónas Guðm

Frægar flugmaður

Charles A Lindbergh, faðir hans var svíi, en móðirin kynblendungr af frönskum og írskum ættum. Faðirinn hans dó 1924; hann atti soti á þungi bandaríkanna og hafði barist með hönum og hnefum gegn því að Bandaríkin tóku þátt í heimstjórjóðinni, og hafði hann bakast mikla óvild með því.

Foreldrar hans Lindberghs skipu oft um leikstæð vand hann því að ganga í marga skóla.

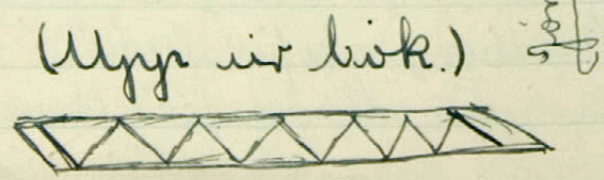
Loks komst hann í verkfræðingsskóla í Wisconsin, en strauk þaðan og hélt til Lincolns höfuðborgarinnar í Nebraska. Hann settu sér gerast flugmaður. Eftir 8 klukkutíma flugnarr atti hann að fljúga einsamall í fyrsta sinn á öfinni, en gat ekki seft 500 dollara byggingu þá vegna vélarinnar, en krafist ~~var~~ vegna véla 99 og varð þá ekkert ír fluginu. Fór hann þá vélarinnar með hvernig sjá sínum og tók þátt í „markaðsflugi“ en því var þannig hallað að ungr flugmenn keiptu eta legðu sér gamlar og úr sír gegnar flugvélar og syndu hístir sínar í lofti í baum þar sem markaðs vélu haldnir og

og fjöldi fólks samankomist. Lindbergh lét sér að því að ganga á milli vengjanna í lofti á velum þeim, en þöfdu hvísetta vangi. Líttan tók hann upp á því að stökva út í kaðli, sem festur var í flugvelinu, en áhorfendurnir tóku ekki eftir þessu eta sá þetta ekki og héldu að hann scrifi í lausu lofti. Hann stökk oft einn út og lét þá list að fara úr einni flugvel í aðra á flugi - á kaðli. Honum áskornadist nokkvet fé á þennan hátt og keypti sér litla flugvel árið 1919 og fór að fljúga sjálfur. Ymsum óhöppum var Lindbergh þyrir á þessum árum. Hann eignaðis síja flugvel og loks varð hann flugmá hernum árið 1924. Lítt sinn mákst hann á aðra flugvel í lofti og varð að ljanga sér með því að stökva út með fallklif. Þar var sáinnur síðar kom fyrir að hann varð að ljanga sera sama hátt. Hann fór úr hernum og gerðis pósthflugmaður. Flug hann frá Chicago og suður á boginn. Lítt sinn kom það fyrir, að hann gat ekki lent í Chicago vegna þoku. Hann hélt á vinnu í hendinni og flaug þangað til hann var orðinn uppiskorpa af lensinu. Þá stökk hann út í fallklif. Á þessum ~~dögum~~ flugferðum sínum datt honum í hug að fluga sífir. Álandshafið. Þi var flugvel smíðuð landflugvel („Buzant“) með einum hnefli. eftir tvo mánuði var flugvelin smíðuð gat hann flugit henni til St Louis. velin var skint, „Spirit of St Louis“. Í flughotninni í New York fékk hann sér gumibát, en mátti léða út, og svo nefndan hárbogalihar, sem breiðir lofti sem maður andar frá sér í drikkiarvat. Þi er komið á 19. maí 1927 og Lindbergh hefir leidið í nokkra daga. eftir flugveðni og eftir Álandshafið flaug hann

Ritstjóri Jónas S

Am matar.

Englendingur einn hafði verið að ferðast í Noregi. Hann átti aðeins mjög lítila peninga eftir, svo að hann gat sétt aðeins borgar fyrri ferðina heim, en þess að kaupa nokkurt fæði þegar hann kom um botn fór hann beint í rúm íð og neitasti að borða, þótt honum væri borinn matur. Eftir tvo daga var hann orðinn svo svangur að hann varð að fara á fætur til að borða. Hann borðasti eins mikil og hann gat. Þegar hann var búinn að borða, sagði hann (við) þrjónum að koma með reikninginn, og varð ekki lítið herra og gramur þegar honum var sagt að fæðið væri innifalið í fargjaldirum.

Hvæða.

Íslendingur nokkur var eitt kvöld að koma heim frá borginni. Hann var mjög drukinn og gat því ekki séð það sem var fyrir framan hann. Til þess að koma heim, sem fljótast gekk hann yfir akrana. Eftir nokkra stund stund (nokkuta) kom hann að einhætri dökkri persónu, sem varnaði honum leiðar það sem hann hélt þ, að þetta væri tæringi. hóf hann upp staf sinn og barði manninn í höfud. Mæturinn fell og Íslendingurinn varð mjög hvæddur, því að hann hélt að hann hefði drepið hann. Hann svaf ekkert um nóttina. Því að hann hélt að lögreglan mundi brátt koma og taka hann fastan. Um morguninn fór hann að

ad skotta líkist og vatn mjög glátt,
þegar hann sá ad það var bara fugla-
hvada, sem hann hafði barið niður.

Ritstjóri Jón Thorskens.

NEMANDINN

2. árg.

1943.

15. tölub.

Ritstjórar. Elisabet Knudsen. Erna Egilsdóttir
Dýrleif Kristjónsd.

Skritlur

» Hér má ekki berjast! «

Þessi ótt skrifasti barnakennari nokkur á húsdýr
sinar, af því ad skóladröngirnir höfðu tekið upp.

þann ósigt. ad drepa á húsdýr
hans, er þeir gengu framman

hjá, þótt þeir ætlu ekkert er-
indi. Dagin eftir ad auglis-

ingis var fest upp var hann barið á dýr. Kennarinn

hljóp út í dýrnar og sá einn af lörissveinum sínum.

Hverfa fyrir húskornid. Hugsaði hann
 honum þá þegar þörðina daginn eftir, er þeir hittust
 í skólanum. Þegar þangað kom, kallaði kennar-
 inn hinn seka fram á gólfið, lagði hann á kné sín,
 veiddi spanskuyrim og stóð að framkvæma
 hegninguna. En alþeimur lit hann þókið síga,
 slepti drengurum og veindi að halda niður í sér
 hlátrinum. Orsökir var sú, að drengurinn
 hafði fest miða aftan á beurnar sínar með
 þessum ortum á vidurum: "Hér má ekki
 berja!"

Þetta að sér í landabæði.

Hansen: (á götu í Khöfn): "Góðan daginn, Jensen. Ég samgledist
 þér yfir því, að bróðir þinn hefur fengið embætti á
 Grænlandi." Jensen: "Ég þakka þér fyrir það. En það
 er ekki á Grænlandi, heldur á Íslandi."

Hansen: "Það gerir mi minnst til. Ég vissi, að það

var í einhverri af Fereyjunum.

Þeirldis komast Finna.

Finna veiddi þeirldi

for með það vinn

lesti það niður

í lilla kúttinum.

Þvo for hún og kallaði

hún vat svot þreitt

þeirldis kvældist

og komst ekki niðr.

Framm á morgun Finna svaf

fríðrætt og rótt.
skuldi það ekki.
hvað skelting gerði hún ljótt.

Finna vaknar þar að sjá
fíðræddu sitt.
allt samant rótt
og alla vega lítt.

Opnar Finna hvik og kát
kustullinn sinn.
fíðræddu hennar
skal fljúga út og inn.
Finnu litra kát á hinni.
Tómlegt og autt
finns henni vera.
því fíðræddu er daukt

Blessuð foráhr fíðræddu
fljúga um gírn,
blíkna og deysja,
ef börnin smetta á þeim.

Leftit: Lög. Pjet. Jóhannsson
Skrifað af Ernu Egils
u.ö.

Dóra hin rímlata.

Dóra, það er kominn tími til að klæða sig.
Kalladi mamma hennar sem stóð neðst í stiganum
annars kemurðu of seint í skólann. Dóra skjókradi
í hálfum hljóðum, ónæsi sér á hina hliðina og
múldræði þá mamma. Og svo dreyndi hana áfram
um brúðurnar sínar og fallega brúðarvagninn sem
pabbi hennar hafði lofað að smíða handa henni
þyrir næstu jól. Þó fimm mínutum líðnum kalladi
mamma afur. Dóra villu gera svo vel að fara í fötur

þegar ég segi það. Ef þú fer ekki að klæða
 þig þegar ég segi það. Ef þú fer ekki að klæða
 þegar í stað kem ég kem upp og saki þig. Þetta hó
 Dóra vaknadi nógu vel til þess að rísa á fótum en
 hún var í sama draummíki meðan hún var að
 klæða, svo að hún kom of seint að morgunverði og
 þú náttúlega einnig of seint í skólann. Móðir
 hennar var mjög óánægð. Þetta var ekki í eina
 skiptið að Dóra komst of seint á stað í skólann.
 Svona var það á hverjum degi. Á hverjum morgni
 var erfitt að fá hana að morgunverðarborðinu,
 og endirinn varð víst jafnan sá, að hún kom
 of seint í skólann. Það gæti nú mamma
 hennar gert? Ég verð að gera eitthvað annars verður
 litla skiltan mín lét þegar hún er orðin stór hugaði
 hún með sjálfri sér. Og svo hugaði hún ráð sitt.
 Næsta morgun var kallað á Döru eins og venjulega

en auðvitað svaraði hún ekki þrekar en áður.
 Þá lét mamma hana bora sofa áfram og gekk
 að sínum störfum. Um klukkann tíu kallaði
 barnsródd eftir úr stíganum. Ég er svöng mamma
 get ég fengið morgunverðinn minn? Morgunverð-
 inn! hrópaði mamma hennar undrandi, nú förum
 við bráðum að borða miðdegismatinn. Dóra fór að
 gráta. Én ég vil fá morgunmatinn minn. Én
 mamma hennar lét ekki undan, og það otti heldur
 enginn móðir að gera. Þú dagði Döru, að framvegis
 myndi aðeins einn morgunmatartími á heimilinu, og
 ef hún komi ekki á réttum tíma til að borða, fengi
 hún alls ekkert. Næsta morgun gleymdi Dóra öllu,
 sem sked hafði morguninn áður, og misti því aftur
 af morgunverðinum; en í skólann kom hún hér um
 leið á réttum tíma. Og enn kom Dóra og seint að morgun-
 verði. Í þriðja sinn næsta morgun það leit út fyrir að

hinn var svo fljót að gleima „hvad get ég gert?“
 spurdi móðir hennar sjálfa sig. Og loks fékk hinn nýju
 hugmynd... Dóra sagði hin „það líkur til fyrr að þú sést
 svo þreitt á morgnana; ég held að þú verðir að fara
 fyrr að hálta á kvöldin. Framvegis verður þú að hálta
 um leið og litla systir þin. En ég er ekki ungbarn sagði
 Dóra. Hæi sagði mamma hennar en á morgnana erku
 samt eins og litil barn. Framan og vera er litla systir
 þin ekki norri eins ryfjed og þú, þegar hin á að
 vakna. Mm kvöldið var Dóra lögð í stómsútt sitt klubb-
 -an hálf sjö um leið og litla systir hennar. Nestlings Dóra
 þken grét sig í svefn en næsta morgun vaknaði hin
 líka smemma og kom niður að morgunverndarborðinu
 glöð eins og smáflugl. Móðirinn hafði að lokum
 skilið leindarmálið. Dóra var eiginlega alls ekki löt heldur
 aðeins þreytt. Eftir þetta háltaði Dóra mikil fyrr en
 áður hinn hafði áður gert og meðan hinn hélt

þeirri venju mistki hinn aldrei einn einasta morgun-
 þend, og kom aut þess aldrey of seint í skólann.

Í ekid upp í Rökku-
 sögum
 Skrifad af

Dyrleif Kristjánsdóttir

NEMANDINN

2 árg.

1943

16 tölub.

Ritstjórnar Loftur Jóhannesson,
Olafur F. Halldórson, Ólvar Hjartansson

Á leið i skólann.

Ég labbaði hálf sofandi út úr
hlidinu. Klukkuna vantaði líu minni
í alla, svo að ég þurfti ekki að
flyta mér i skólann. Ég labbaði hegl
niður Ránargötluna svo ekki bar til
lidinda. Fólkid var farið að fara i mjólkur-
bidinnar til þess að kaupa mjólk. Þegar
ég var kominn niður i Gataströli
hitti ég stráka, sem ég þekki og var
samperda honum niður að Höld Vík.
Þegar við vorum kommir þangað sáu
við að stór gluggi var opin og fórum
við strax að henda snjóboldum inn
um hann. Kemur þá maður okkur og
spyr mig, af hverju við séum að
kasta inn um gluggann. Ég sagði
þá, að við vorum að gera þetta að

gamni okkar. Ollaði maðurinn þá að
taka i ötlina á mér en ég undan, svo hann
náði mér ekki. Hleypur frá maðurinn á eftir
mér, en ég á undan. Þoksins náði hann mér
þá og fór þá að skamma mig. Þvo haldi hann
því og gekk inn á sinnstöð, en við höldum
áfram i skólann

Eftir Loft Jóhannesson
Ritstjóri Loftur Jóhannesson.

Á leiðinni i skólann. :! ?

Ég fet alltaf i skólann klukkan
8 á morgnanna það betni
ekki mikið til lidinda á
leið minni, því hún er svo stutt.
Þegar ég geng rösklega er ég svona
5 mínútur á leiðinni

Ég fet norðut bjat hárgötu

ífrit hjárnatötuna og það er
 oft kvart vegna þess að
 það er svo mikið betsvæði.
 og vindurinn getur vel notið sín.
 Stundum er svo kvast að
 ég veit að fara ~~hjárnatötuna~~
 hjárnatgötuna. Þen þegar ljósin
 er frosin frá þíki míni
 ágætt að stílla míni leið með
 því að fara þveit ífrit þana.
 og lekur það af stóran kvök.
 Stöku sinnum fer ég með
 hafi á stökvistötuna til þatta
 mins sem vinnur það.
 Þen það er nú aðeins þegar
 hann er á morgun vakt

og það er 2. í mánuði.

Helst = Sigurð Kallson.

Ríkstjóri = Ólafur F. Halldórsson.

Ljósið og nautin

Þorju naut voru á beit í mestu
 rátt og samlinði. Ljón nokkur hafði
 lengi haft augastað á þeim, en þreisti
 sér ekki við þau öll í einu. Þá
 tók ljónið það til bragðs að ren-
 gja þau hvert við annað og hepp-
 nadist að vekja lorttriggni og sundur-
 lindi hjá þeim. Töku þau þá að
 fordást hvert annað og fara ein
 sér. Þá tók ljónið sér leit á

bardi og innan skundar hafði hann ráðið niðurlögum þeirra altra.

Lameinadir stöndum vér, en sundradir föllum vér.

Flaggormvirinn og fjölin.

Flaggormur komst í snidju og leitaði sér ehs. Læ rakst hann á fjöl og fór að marku í hana.

"Láttu mig vera," sagði fjölin "þú ert ekki þesslegur að þú vinnir á mér. Það er mitt hlutverk að vinna á öðrum."

Örnin og örin.

Bogamaður skaut ör að erni og hefði hann í hjartastad. Í andarslitum var erninum lífið á örina og sá að hin var skreitt amnarfjöturum.

"Þeim sviður undin dárast, sem sjálfur hefir lagt til vopnað," sagði örnin og dó.

~~(Hw)~~
Flundurinn í stallinum.

Flundur hafði gert sér beli í heitheststalli. Þar lá hann vonandi og gelfandi og feldi hestana frá stallinum.

Þetta er ljóta skepnan sagði einn

Hesturinn. „ Hann getur ekki unnað
okkur þess að éta það sem hann
getur ekki elid sjálfur.

(Tekið upp ír bók).

Ríkhjóni Óllar Hjartan

NEMANDINN

Þárg. 1. bl. b

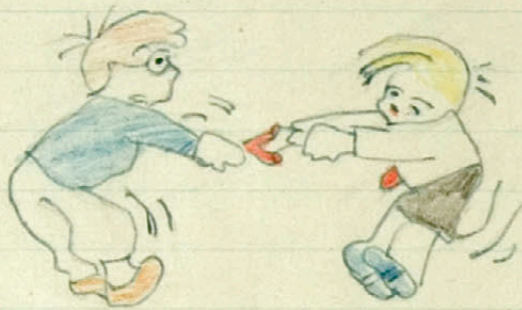
1943-1944

6 SEPTEMBER

Ritstjórn

Elva Guðjónsdóttir Elma Siglisdóttir Elva Bjarnadóttir.

Teygjubysan.

Steini kemur labbandi þá hann teygjubysu liggja á götum Stebbi kemur löbhandi ís annari átt. Og sér hana líka Steini hlýst að henni. Kei hvað er þetta? Steppi: Það er teygjubysa og eg sé hana fyrst Steppi henni segi eg, Steini: Kei eg á hana eg tók ~~henni~~ hana upp. Steppi: Hverjum er að líkist um hana? Steini: Kei sagði Stebbi: Mær þú þorir það ekki. Þú veist að eg er sterkari en þú. Steini: Kei, hagar, hagar Mær eg koma með til lögu. Þá sem er fyrri lít að skjóta niður beyjaklassum af hönu þarna má eiga byssuna. Steppi: Já þetta líkar mér. Eg má skjóta fyrst. Steini: Já Steppi: Þú sérst stein og mýtar vandlega Tjú! Steini Ha, ha þú hittir ekki: Steppi Biddu við steininn et ekki dollinn enn þá. Steini: Hann hefur eflaust þótið beinaleið upp í tungu. Þvona, fadu mér byssuna. Þú skal eg kenna þér að skjóta af teygjubysu voni minn. Steppi: Já, þú hittir ekki heldur Steini: Eg alla að reyna ~~attat~~ aftur. Steppi: Kei karl minn. Þú er það eg sem á að reyna. Þjáni: kemur labbandi á Kei þarna er teygjubysan mín það er gott. Steini: Hvað segirðu? Þykist þú eiga hana? Eg veit ekki betur en að eg hafi fundið hana mína rétt ádan. Steppi: Kei góði eg fann hana. Þjáni: Eg á hana, eg týndi henni. Steini: Geturðu sannað það? Steppi: Ef þú getur skolið niður beyjaklassum þarna

þá allu hana, anþvers ekki. Þjáni: Ha, ha, það er ekki mikill vandi. Kondu með stein Stebbi: Þvona svo vel. Þjáni: Tjáid þú drengur minn, svo er hann festur í svo et mýtar. Steini og Stebbi: Ha, ha, ha, þú hittir ekki. Þjáni: Þidid þú andartak, hann er ekki dollinn enn. Up og ohljóð heryrast hinum megin. við vegginn Gudda, kona Kalla kemur að hliðinu. Þú er bálvond. Steini hræst þó i f- þetta er hin Gudda. Nið skulum koma okkur í busku. Kalli: ~~þú~~ kemur labbandi. Hvað gengur á kona góð. Hvað er um að vera. Gudda: Þetta er hrodi- legt, þú skensast eins og rotadur selur á meðan allir gökustakarnir bjar- ins kasta grjóti í húskofan þinn og konuna þína. Kalli: Henda grjóti? Hver er að henda grjóti. Gudda: Það veit eg ekki. En það hefur óveidantlega verið gert samsoni gegn mér. Það á að drepa mig í mínum eigin gartí. Þyrt kom nú hnellingasteinn þjóðandi beint ofan í gartí konnuna, þegar eg átladi að fara að vörva þomatuna. Þvona kom annar og eyðilagði fallegustu rosina mína og svo sá þridji beint í hrakkan á mér. Þarna síðu. Kalli: Ó, ~~þú~~ það eru einhverjir gökustakarnir. Verðu hóleg. Eg skal má þeim. Gudda: Já það verðurðu að geta. Það átti að selja þá á leigugartinn. Þvona hrakkaotma Lögregluþjónn, gengur að tvinu til drengjana: Góðan daginn, drengur. Steini: Góðan daginn herra... Karl. Stebbi: Góðan daginn herra... lögregluþjónn. Þjáni: Góðan daginn herra lögregluþjónn. Kalli: Hvað er þú að geta hjét. Steini: Ekki, alls ekki. Nið, við erum bara svona á skammtigöngu. Stebbi: Eg átladi einmitt að fara heim... Netid þú salu... Kalli: Kei þiddu við. Hvað eru meði líkunum? Þjáni: Hver eg. Líkurnum? Þvona þetta sko það er saklaus líkfang. Þjáni: Kei alds ekki. Eg held mér að Steini eigi hana. Kalli: Teygjubysa átt þú hana? Steini: Eg? Kei alds ekki. Hann Stebbi á hana. Stebbi: Kei eg held mér ekki. Eg hef aldrei á efi minni átt teygjubysu. Kalli: Mær jája, þú má eg ~~mær~~ eiga hana. Farið þú mér ~~dreng~~ heim stríkat. Drengurinn: Netid þú salu, herra lögreglu-

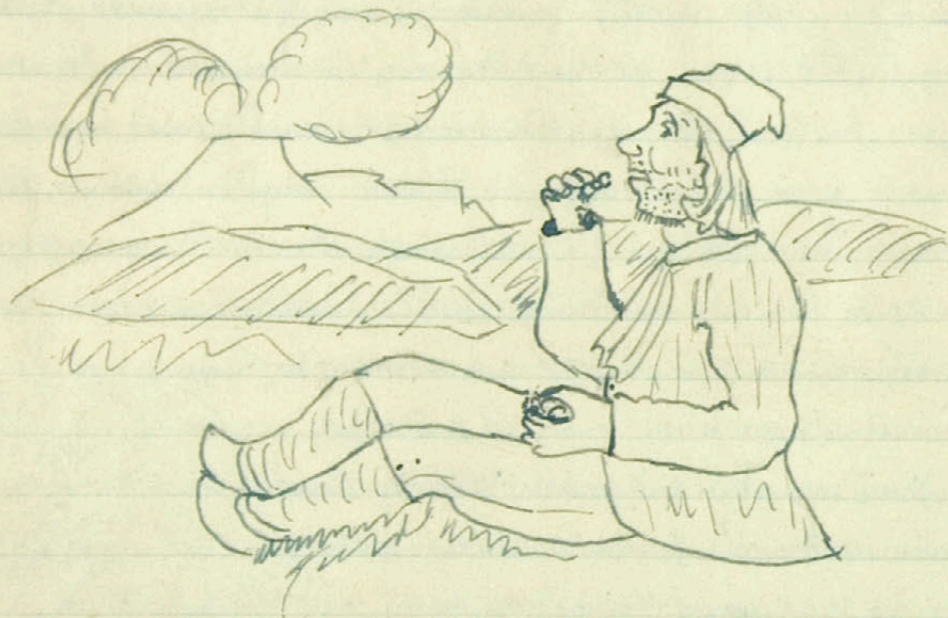

skjóni (þeir ladað i burtu, en nema stöðut við næsta göluhorn og víða útleka)
 Kalli (verfur heyrubryssunni við og við líkut hann við, en þá skjólast strjúkarnir
 i felut. Allt i einu sekut hann upp stein og midast á bergaklasa) (Ég hitli
 ekki (Bak við gírdinguna heyrðist brothljóð.) Gudda kemut hlaupani): Kalli
 Kalli þú eru glaparnaminn komnit á stad aftur. Þeir hafa brokið ríðu i
 dagstofunni. (Kalli og drengirnir hlupa hvet i sína áttina.

Enla Gudjónsd.

Krakiberrinn

Einu sinni gengu þrjú molbúar vestur á heidi; en þáidinn
 er alvarinn lyngi eins og kunnugt er; þar var þá krakiberrinn
 af krakiberrum, og af því að þeir voru badi svangir
 og þyrstir, þá settust þeir niður i eina berjalautina.

Þegar þeir voru búnir að eta svo mikið af berjum,
 sem þá lysti, þá spurði annar þeirra; „Hafa krakiberrinn
 vangir?“ „Ekki velt ég, hvort þau eru vangpud eta ekki“,
 svaraði hinn, „en jarðljósmar hafa vangir.“ „Jaja“, segir þá
 hinn „ég er þá ekki nema búinn að eta mig, þelgfullan
 af jarðljósum.“

Buxurnar.

Einu sinni allaði konungurinn að heimsækja molbúana; stefndi
 þá fögelinn öllu fólkinu til þings að þingstokum, milli Þgríu og
 Vistoft; fögeli skipaði þeim niðlun i raddir, og til þess að all
 okildi nú fara sem best, er konungurinn kærni, þá hafði
 fögelinn lagt ríkt á við molbúana, að þeir skildu sí og a hafa
 augum á sér, því að hann var þringinn þeirra; það sem
 hann gerði, skyldu þeir umsvifalaust hafa eftir. Ski gekk
 fögeli sen snyttilagast til mótis við konungsvagninn og kvegdi
 svo djúft fyrir þálignum að axlabandið i buxum hans
 spratt i sundur; ódara en molbúar sáu að buxur fögelans
 fóru að fara niður um hann, þá kvegdu þeir sig
 allir sem einn maður að ^{þarna} dami með loftningu og settu
 buxurnar niður um sig!

(Tekið úr bók)

Enla B. Bjarnadóttir

Eljörndalarnir.

Einu sinni var ofurleikur skilka, sem hafði mist
 foreldra sína. Hún orkup fátæk og hafði mist
 allt engan að. Hverti átt hún skjól né atkvort,
 og varð að láta fyrir þess undir betum himni,
 því að ekki átti hún einu sinni heim til að hvíla í.
 Laga var svo komið fyrir henni að hún átti skili,
 annað en fatagarmana, sem hún stóð í, og dalhvirni
 braudkleif, sem umhverf hafði verið svo varn að gefa
 henni. En hún var góð skilka og guðhædd.
 Hún rafaði niðlun úti á víðavangi, en var
 þó ekkert hrædd né kvæðin, því hún trésti því og
 trúði, að guð mundi vandveita hana.

þá mætti hún fátökum þorunnar sem
yrki á hana og sagði: „E, gefdu mér nú eitthvað
að lenda, ef þú átt eitthvern litka, því ég er svo
orköp vangut.“ Hún rétti honum braudleipum eins og
hann var, og mætti: „Gud blessi þér braudid maður
minn.“ Þá kom til hennar lítið barn, grátandi
og veinandi, og sagði við hana: „Mér er svo skelfing
kalt á höfðinu. E, gefdu mér hlut eða einhverja flík
að binda um höfuðid.“ Og skúlkann tók strax af röt
húfuna og fékk barninu. Þegar hún hafði enn
gengið nokkra stund, mætti hún öðru barni, sem
skalf af kulda, því það var kálfrakid.

Hún klæddi sig þá út í tregunni tregunni og
færði barnid í hana. Og enn mætti hún
klæðikilli skilku, sem bað hana að gefa set þils,
og gerði hún það.

Þá kom hún í skóg nokkurn, og var þá tekid
og var þá tekid að rökva. Þar mætti hún enn
skilku, sem bað hana að gefa set skirtu.

Skúlkann gaf henni skyrtuna sína og stóð þá
uppi allslaus.

En allt í einu sóku stjörnunarnar að hríngja niður
af himninum, og voru það þá eintómur skínandi
gullpeningur. Og allt í einu var hún komin í skyrtu
út drifvitlu líni, í stað þessa, sem hún hafði gefid.
Tók hún nú að safna saman gulldöllum og lifdi
við allsneglit upp frá því til laundadags.

Tekid (~~appat~~) upp úr bók.

Erna Ejl.

NEMANDI

3. ág. 2. töl. 6. 1993-1994 10. október

Ritstjórn

Alfons Guðmundsson Arni Vagli Atli Helgason.

'O keypris uppstunga.

Latist maður átti matjustar garð,
sem hann nenti ekki að stinga
upp. Því þá fann hann gott ráð
til að fá ódýra uppstungu. Hann hófst
úf í garðinn í rökkvinnu um kvöld-
ið og fór að grafa holu með sköblu.
Hann þá nágtanni hans og spurði
(K) hvað hann væri að geta. Þó er að
(lega) beita að gulli. svarði garðeigandinn.
Þó þú hefi orðið þess viss, að það er gull
þingast og pangast í garðinum.

Þú ert að biðja þig að lata ekkert
á þessu beta. Nágtanninn fór svo leitast
sinnast og garðeigandinn inn í hus sitt.
Hann skömu seidna gædist hann út um
gluggann og set þá menn koma út
"ollum áttum og laumast inn í garð-
inn hans með sköblu. Fór hann
þá ánægður að hætta. Enn um morgun-
inn var moldin öll uppu dýfirnn svo
að ekki þurfti að sá í hana.

Varastu ífenga dríkki.

Viljastu ei hafna vnsins
liturbikar, viljandi þú í
dauðans greibar stíkar.
Tali þig þerlana björt,
et o'na blíkar, bitur þig
náðrann svört et undir hvíkar.

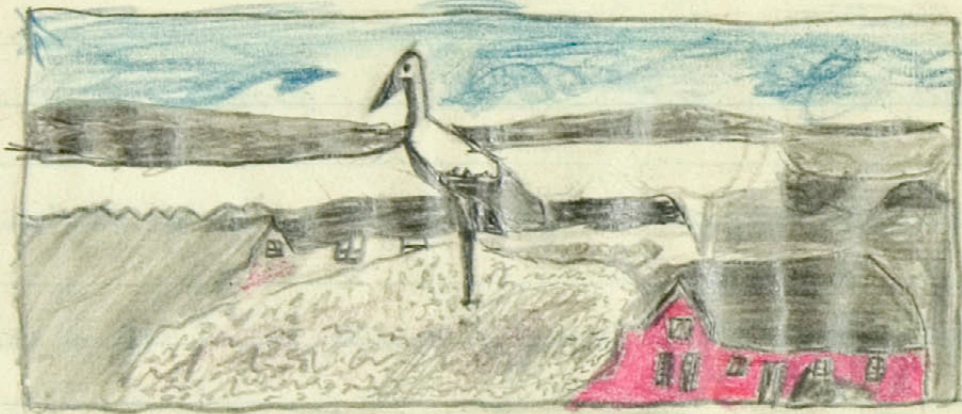
Þú ert að biðja þig að lata ekkert
á þessu beta. Nágtanninn fór svo leitast
sinnast og garðeigandinn inn í hus sitt.
Hann skömu seidna gædist hann út um
gluggann og set þá menn koma út
"ollum áttum og laumast inn í garð-
inn hans með sköblu. Fór hann
þá ánægður að hætta. Enn um morgun-
inn var moldin öll uppu dýfirnn svo
að ekki þurfti að sá í hana.

Komid fljótt aftur.

Dómari: Hverninn gatidur dökkur í hug
að brjóta inn í sumu búðina trísat
með stuttu (millib) (billy) millibili?

Messi: Það var mjög eðlilekt að ég gæti
það, því að yfir dírurum stóð með
(þó) stóru letri orðin: Komid fljótt aftur!
og ég vilði ekki óhliðrast því. «

STORKUINN.

Botrin, et sagt, þú blit,
blessaður storkur minn,
heimann af himnum ofan
þingad í mannheiminn.

Storkurinn stendur þarna
storfatti fuglinn sá.
Einhvet mun eignast broðir
ellegat sístis fá.

Þú gótur þettað genaist,
í gat fæddist broðir minn.
En fuglin kom fyrst í mótgun
og fór þá í staðinn sinn.

M.R.

Alfons Guðmundsson. 13 D. (Tekid upp ut ljós-
vitaminn)

Kynleg úbungun.

Ungsi hefðaskonu í Kaupmannahöfn var boðit út í
sveit, til þess að skota bigast. Þinn hlakkadi til, því
því að hin hafði aldrei fyrr haft bakifari til að sjá.
hvesnig orsur, smjör og aðrar landvörur verða til.
Þessa allt fékk hin að sjá. Henni voru sýnd öll úsitúis
og aksarnir og engi og öll húsdýsin. Lokur var henni sýnd
Vörugymstan. Þar sá hin stósa, huida, knóttötta mjólke
urasta. Henni var mjög stassjnt á þá þegar hin
hafði virst þá fyrst sís, sagði hin: „Hvatan fæit þið
þetta?“ „Ús kinnum!“ var henni svarað. „Já, andrúð!“
sagði hin. „Ég hefði nú geta sagt mér það sjálf. En

hvat þarf hjórin og liggja lengi á þessu, til þess að kálfrusinn
komi úr þvi?"

Fyrirhyggja.

Skotskur maður gifti sig og lagði af stað í brúðkaups-
ferð í bíl sínum. En maður keypti hann fimmtíu ársa
vísni af brúðstykki til festsinnar og gaf konu sinni
staft einn mola. Ekki giftu hjórin voru bæði himinglöt
lengi vel. En þegar þau voru búin að festast allan daginn,
á þess að bragða þvott, eta vott, þá stundi konan
þvi upp, hvost nokkuð ^{var} eftir í bréfinu, sem hann
keypti um morguninn. „Jú“ sagði maður hennar.
„En ég var að hugsa um, hvost ekki væri hyggilegt
að geyma það handa fyrsta barninu.“

Fyrsta ferð á söngskemtum.

Liggi: „Sleystu þabli, af hversju er maðurinn
þarna uppi á pallinum ~~alt~~ að seita þsikið við

hina mennina? Etlar hann að berjja þá?”

Faðirinn: „ekki það er söngstjórnin!“

Liggi: „En eitthvað eru mennirnir samt hræddir við hann
fyrst þeir hljóða svona mikil.“

Palli: „Ég að segja þér hvernig vindillinn er gestur, og
hvat hann er?“

Pési: „Já, blessaður gestur það.“

Palli: Vindillinn er samannafit tilbaksblat með eldi í
ötum endanum og heimskinigja í hinum.

Óskembilegt ferðalag.

Fyris stuttu ablati flekingur einn að festast frá Liverpool
til London. Hann langaði mikil til að festast með
járnsbrautalest, en hann átti ekki mög í fargjaldlið. Hann
bjó þá úr kassa, þannig, að hann gat setið niðri í hon-
um og opnast svo lokid og komist út, þegar hann vildi.
Hann fór nið afan í kassann og lokaði að sér, og svo bar

Þunningi hans kassanna jöfnbrauastöðna og kom honum fyrir innan um varningskassa í lestinni. Esf-
 íðleikarnis bysjuetu, þegar hann kom til London. Honum
 var hent út á stöðvaspallinn og þar var hann krakinn
 til og frá. Hann hafði hugsað sér að laumast út, þegar
 dimmt var orðið. En þegar til kom, gat hann það ekki,
 því að lokid var skorðað upp við vegg. Lokid var kass-
 annum velt inn í vörugeymslu, og vildi þá svo illa til,
 að hann smesi þannig, að höfuðt vissi niður.
 Hann reyndi nú að afbera þetta eins lengi og hann
 gat, en lokid kom að því, að hann faldi ekki meira
 og gerði hávada, svo að umsjónarmadurinn
 varð hræddur. Var honum þá sleppt úr kassanum.
 En það sagði hann síðar, að þetta hefði verið versta
 ferðalag, sem hann hefði lent í á æfi sinni.

Hugrekki.

slal) „Hallo, strákar, sjáðu þið, hvað ég er ríkur,“
 kallaði Mundi og veifaði heilum sigarettugakka til
 félaga sína, Sonna og Geira sem komu klauþandi
 á eftir honum niður að sjó. „Við skulum setjast
 hérna undir stóra klettinn,“ sagði Geiri, „þá sér
 enginn til okkar, þótt við reykjum.“ Mundi opnaði
 þakann. „Geið þið svo vel,“ sagði hann hróðugur.
 Geiri fékk sér sigarettu og kveikti í með afsum hand-
 lókum, en Sonni leit undan, hálf vandradalegur á
 svipinn. „Nei, ég vil ekki reykja,“ sagði Sonni. „Vertu
 kanski frelsaður,“ spurði Geiri og rak upp nokkra hlátur
 að þessari fyndni sinni. „Láttu ekki svona fíflalega,“
 sagði Mundi örugglega við Geira. Honum hafði alltaf
 fundist Sonni skemmtilegur félagi, en hann gat þó ekki
 selt sig við, að hann færi að vera með minn merki-
 legheit. Hann laut niður. „Blessaður, vertu ekki með
 orina delli. Fáðu þér eina hérna. Þær eru fyrsta
 flokke þessar.“ „Ég er hálfr að reykja,“ sagði Sonni
 og leit nú beint framan í félaga sína, ákveðinn
 á svipinn. „Vissi ég ekki! Hann er frelsaður,“ sagði
 Geiri. „Ég skil ekkert í þér,“ sagði Mundi. (Eiginlega
ekki að fara), „Kví erum við orrir 14 ára og þurfum
 eiginlega ekki að fara í meinað felur með það, að við reykjum.
 Það reykja langflestir strákar á okkar aldri og marg-
 ar stelpur líka.“ „Ég veit það,“ sagði Sonni. „En ég
 hef lofað þinni mömmu að halda að reykja, að
 minnsta kosti þangað til ég er orðinn tuttugu ára.
 Þú veigir, að reykjingar geti mig heimskan og geti líka
 haft vonð áhrif á heilsuna.“ „E, þar segja þetta
 þessar kerlingar, til þess að blekja manni, og svo
 reykja þar sjálfar síns og strömpar,“ sagði Geiri

fyrirlitlega. „Mamma reykir ekki," sagði Monni, „og
hinn hefur aldrei skrökvað að mér." „Pabbi og
Mamma reykja það, svo að ég segi, bara að þeim
farist ekki að miðra," sagði Geiri, og blés út úr
sér reyktum í ótal kringi. „Mamma reykir líka,"
sagði Mundi. „Hún segir samt, að reikingar séu ókollar
unglingum, og þess vegna fordast ég að láta hana sjá mig
reykja." En okkur er alveg óhætt að reykja henna. Það
sér enginn okkur. Blessaður, verka með." Mundi tók sigarettu
úr jakkanum og rak hana upp að munninum á
Monni. „Ég svik ekki mömmu mína," sagði ^{Monni} og ýtti
sigarettunni frá sér. „Og skröfan sagði Geiri skíðmislega.
Hann þorir ekki að vera með. Hleypdu, við skulum ^{gera} málkud.
Þú skalt halda þonum, en ég skal broða upp í hann
sigarettu. Við erum skyldugir til þess að lækna
hann af þessari delu." Monni stókk í fatum og
~~kröfti~~ kreypti krefana. „Hómið spíð ef spíð þorið,"
sagði hann. Mundi og Geiri risu líka á fatum. „Mér
dekkur ekki í hug að beita mérnu of beldi," sagði Mundi.
En ég hefði haldið, að Monni væri meiri fyrir sér en svo
að hann léti banna sér einn og hjóla barni, og ég veit
að játa, að ég kemmi í brjosti um hann. Ég man ekki
betur, en okkur hafði öllum komið rammar um að hugreki
sé mesta þrygði hvert mans. „Ég skil ekki hvað það kemur
kemur hugleysi við að kafa það loford, sem gefið er af
þjálsnum," sagði með Monni, og var nú farið að þykja
í honum. „Mér fyndist þitt miklu fremur hugleysi að
láta selja sig á að svikja það." „Það er hug að láta öðra
ráða fyrir sig, hvert svo sem það er," sagði Mundi og
kreikti í nýrri sigarettu. „Ég veit, að þú langar til
þess að reykja, og þú er það hugleysi af þér að gera
það ekki." „Skröfan, skröfa, hi hi!" kallaði Geiri og
seiddist eftir síga ~~ritandi~~ sigarettum.

Monni kljöp að Geira með veiddan krefan. En þá
heyrðist allt í einu ógurlegt örv og ókljóf frá höv af börnum,
sem voru að leika sér uppi á kletti þar skammt frá.
„Hvað er um að vera," sagði Monni og lét höndina síga.
„Það hefur kannske einhver dottið í sjóinn," sagði Mundi
og henti sigarettunni og allir drengirnir tóku á vís
og hlupu upp á klettinn til barnanna. „Liggja datt
í sjóinn, Sigga datt í sjóinn! Öftu þau öll, kvett
í kapp við annan, og sum þeirra hágrætu." „Hvar
var það, sem hún datt," hrópaði Geiri nafóler. —
Sigga var eina systir hans, sex ára gömul. „Hérna,
beint niður í bullandi kaf," sagði einhver. Það er svo
mikið undirvalda þarna og ekki hægt að ljarga henni
hinn deyr. Hú deyr!" sagði Geiri hágrætandi. „Láttu ekki
svona afskaplega," sagði Mundi og feref í Geira. „Við
skulum reyna að selja bátinn fram og vita hvort henni
skilytur ekki upp." Meðan þessu fór fram, hafði Monni
farið út skörum og jakkanum. „Elikið ykkur strákar
með bátinn, strákar," kallaði hann um leið og hann
henti sér fram af klettinum. „Hann deyr vist líka,"
sagði Geiri grátandi, „og ég sem sagði, að hann væri
skröfa!" „Þegiðu," sagði Mundi kvanalega. „Við skulum
reyna að koma bátinum á flot." Litlu krakarnir hjálpuð
þeim eftir mátti að yta bátinn fram, og það tókst
líka eftir óstutta stund. Drengirnir gripu vösklega til
áranna og litu í kring um sig um leið. Þá fyrstu
sáu þeir ekki bóla á meinum. „Ég veit, að þau eru það
drukknuð," sagði Geiri og hrístist allur af ekka. „Það er
als ekki virti," sagði Mundi og furtkaði kaldan svitanum
af enni sér. „Mamma bað mig um að gata að Siggu
litlu en í stað þess að gera það, fór ég að reykja. Ég skal
aldrei, aldrei reykja, ef þau deyja ekki." Allt í einu
tók Geiri viðbragð. „Hérna þú," sagði hann. Geiri henti rökunum
Nemandinn, skólablað, 12 ára D © Borgarskjalasafn Reykjavíkur

og sá nú hvar Nonna hafði stökið upp, ekki alllangt frá bátnum. „Hann er með Siggú líttu,“ hrópaði Geiri og réi hvað af tók, og bráðlega tókst drengurum að ná báði Nonna og Siggú upp í bátinn. Geiri stóð á nafólt andlid systur sinnar. „Er hún dainna?“ spurði hann hraddur. Nonni svaraði engu. Hann var mjög dæraður, enda hafði hann orðið að kafa mörqun sinnum í lónina, áður en hann hafði fundið Siggú líttu. „Röðu með báðum árunum,“ sagði Mundi við Geira, en sjáfur byrjaði hann á lifgunartítraunum með að stöð Nonna. Drengirnir höfðu lagt hjálpu í viðlögun og vissu því, hvað gera skyldi. Geiri réi af öllum kröflum svo að löðrið freyddi um bátinn. Þegar í land kom, voru ótal hendur á lofti til hjálpar, því að fólk hafði hugt opin og drífið niður að sjónum. Lifgunartítraunum var haldið áfram og eftir góða stund báru þat fullan árangur. Siggú líttu opnaði augun og leit hradd í kringum sig. Hún var borin heim, diðuð í sangum og sjónum, þó að glæða sólskin vari og mjög hlytt í veðri. Þaðir þeirra systkianna, Geira og Siggú, þakkaði Nonna forkunnar vel hugdýrsku hans og sannaði og gaf honum lítinn bát granmaláðar, sem hann átti, með árum og leglaubinaði. Þótti bátur sá mesti kostgæfur. Síðna fékk Nonni álitalega fjáryrphæð, sem verlaun fyrir þetta björgunaraferð. En mest þótti honum samt í það varið, að nú gat hann haldið bindindisheit sitt í friði, og í öllu farið sinna eigin ferða, án þess að filagar hans drífuð nokkuru sinni að bregða honum um hugleysi.

(Tekið upp úr Öskunni)

Ritstjóri Alti Helgason.

NEMANDINN

Þarg. 3 tlb

1943-1944

Ritstjóri
Helga Hafsteinsdóttir Gudbjörg Orkarsdóttir Gudbjörg
Herbjarnardóttir

Þjallbræði.

Þarungi nokkur kom kaldan vetrardag inn í veitingahús og langaði til að setjast mætti opinum, en þar var þá alskipað áður. Hann gengur þá til greiðaralans og biður hann að gefa hestinum sínum stek og vin og vindil á eftir. Honum þótti þetta kynlegt, en lét þó þjórn fara með það út í hesthús. Gestirnir fóru nú að verða forvitnir og langaði til að sjá skemmunna, sem átti að fá þessar krasingar. Þyngst þarallur út á eftir þjórninum, en hestegandiinn var einn eftir inni. Þó hann sá mi besta rakið við mið opin. — Eftir litla stund kom allur hópurinn inn aftur og segir, að hesturinn vilji ekki smakka á matnum. — »Hvað er þetta? Nill hann ekki matinn? Það er þá best að ég borði hann sjálfur. Það fer líka svo ljómanti vel um mig, herna. Eg þakka ykkur fyrir ómakid.

Tekið upp úr Gök.

Helga Hafsteinsdóttir

Asdis á Bjargi

Asdis var í idju og draumum
 ein um hitei þá
 að elska - og skilja að Grettis gengi
 gæfu hans og frá
 þeim vonir bæði og bærir kennar
 barning vildu fá.

Snemma kenndi mikla mannum
 móður augað glögg,
 rá í barnsins vöggum dómum
 viðbragð heljumöggt.
 Það var yndi - en annars vegar
 örlogmyrkerið dökkt.

Kveðinn óx, og þrautir þyngdast,
 þegar hann komst á legg.
 Stríðinn^{min}, hvefsmen berru kaurbrekinn
 brýndu lifsins egg. -
 Þeim himn kveid, og ein himn skildi
 allt það skapabregg.

Djárnarfart út föðurgarði
 fór hinn sterki sveinn.
 Hillaósk ni afturkomu
 orðaði þar ei minn.
 Með honum gekk á mikla veginn
 móðurhuginn einn.

„Mít þú blási kaldar kyljur,
 karleik minn þú átt.
 Þú leys mig, son, frá logakviða
 um lífs þíns norðanált.
 Lattu ei hug minn harmi loskinn
 heilra hverri mátt.“

Undan skikkju brá him brandi. -
 „berdu hann lengi og vel.
 Hans mun þurfa, en vænni vopna
 verðan þig ég tel.
 Still nú, þrandi, storma þína
 og stöðvadu in myrkeru el.“

Þú íslög frá lífi Grettis
 lögðust yfir Bjarg
 Með hverju ári og öllum fregnunum
 óx það harma-farg
 Asdis fann, hvað undan litlu
 (~~Asdis fann, hvað undan litlu~~)
 ástin hennar barg.

Vit og smíld og kappans kraftur
 komu í sama stað
 Þegar Grettis heitarhreyrum
 naustin fögðust að
 þeir ljútu glædiglampa,
 Glámur sá um það.

Núlingr frost og norðanbyljur
 maududu um hvert hans fel.
 Ófund, svik og illvild manna

aldrei ríku um fet.
 Gín á Bjargi allar matar
 Ásdís bað og grét.

Bar sí ást - og einvörðungu
 álaganum frið,
 og í vörn mótt hímansins heijum
 konum veitt líf
 Sá var eini Grettis geisli
 er glámmur með ei við.

þýmist var förnin, er him Ásdís
 Elluga af höndum lét,
 svo að Grettis miklu myrktur
 matte þoka um sel
 Aldrei him í augu sýn manna
 áður en síðar grét.

þó að líti hímansins hylti
 og heykist umur hvert,
 móðurastin býr á Bjargi
 og breytir aldrei séir
 Ásdís enn í völdum víða
 vor á meðal er.

Jakob Torarson.

Ólukkan pipan.

Nú ætla ég að verða eftur við mestu röðun í barnaskólanum
 sagði Maggi líti við leikbræður sína rétt fyrir mánaðar-
 mötin; ég hefji alltaf stadið mig vel þennan mánuð og aldrei
 fengið nógu, og kennurum þykir svo ósköp vant um það.
 Ég hefji gætt þess, að láta mömmu og þabba aldrei sjá vís-
 burðarbókina mína, svo að þau halda sjálfraqt, að mér hefji
 gengið illa eða að ég hefji fengið nógu. Svó þegar ég sýni þeim
 hana eftir röðunina, og ég verð eftur, þá þykir þeim enn
 þá vanna um, og verða alveg hissa.

Nú voru komnir síðustu dagar mánaðarinnis, og Maggi
 hlakkaði til að heyrja kennarann lesa það upp, og að hann
 væri eftur. Hann reiknaði út hjá sér á hverjum degi
 til þess að vita, hvort það væri nú alveg rétt, að hann hefði
 mest út. - Það var alveg rétt. Þinnir krakkar voru farnir
 að líta til hans ófundarauga, og Geiri, sem alltaf hafði
 verið eftur áður, álasaði sjálfum sér fyrir að hrapa, en
 samd umri hann Magga vel að verða það. Því að þeir voru
 allra bestu sínir. Svó var það einn morgun að kennarinn
 kom ekki undir eins í tíma, og krakkarinn urðu að bíða
 ábundartorni eftir honum. Maggi hafði vanið sig á að reykja,
 og nú tók hann pipu upp úr vasanum og kveikti í kenni.
 þegar hann er niðurbjádur að reykja, kemur kennarinn
 inn. Magga verður hvefist við; hann þreifur pipuna út
 úr munnum og slingur henni í vasann. Hann vissi
 það að ef kennarinn sái hann reykja, þá fengi hann nógu
 og vildi ekki eftur. Svó var þarú að henna og Maggi var
 kallaður fyrst upp að borði til kennarans. Eftir stutta stund
 fór hann að finna til hita utan á lárinu og eykst hann
 sannans samann, svo hann hefji varla nokkurt viðþot; það
 hafði kviknað í vasann hans af eldinum, sem var í

pipunni. Hann vildi fyrir hvern mun ekki lata á þessu bera, en gætti sig að eins við og við til þess að harka af sér.

»Gengur nokkur að þér Maggi minn?«
svaraði kennarinn.

»Nei«, svaraði Maggi en í sama bili blossaði logandi eldur upp úr eftir jakkanum hans. Allir fuku upp til handa og fóru að skökkva í Magga og tókst það eftir nokkra fyrirhöfn. Kennarinn komst að, hverninn í öllu lá og »móteradi« Magga fyrir að hafa reykt, þriðja þetta var bannað í skólanum. Nú hlou sumir af krökkunum og hvísluðu í eyrad á þeim, sem næstir sátu
»það er gaman að vita hvort Maggi verður nú eftur!« - Svo kom nördunardagurinn og Maggi ~~var~~ varð sá - áttundi.

»Mér þykir það líkindlegt með þennan pilt«, sagði kennarinn, »ég held að hann allaði að verða eftur og hann hefir # allaf hegðað sér vel, en svo hafði hann þetta af ólukku pipunni!«

Maggi huldi andlitið í höndum sér og fór að gráta, en sá, sem aldrei reykti aftur eða meitti mökkurs tobaks, það var Maggi, og hann varð eftur við næstu nördun, þá fékk hann brós hjá kennurinum og þeir sögdust gleðjast yfir því að hann hefði hett við ólukku pipuna.

Leid upp úr sögum æskunnar.

Guðbjörg Þorbjarnar.
13 ára D.

NEMANÓI

3 árg 4 tlb 1943-44

Ritstjórnar. Guðmundur Jónsson. Guðmundur Þórtarsson Einar Guðmunds.

Heilbræði

Þri mottur kom dag einn inn í veitingahúsi og bað um eitt glas af öli. Þegar honum var borinn drikkurinn, var mikil þota ofan á glásinu, og spurði hann veitingamaðmanninn, hvað hann seldi mikit öl yfir vikuna. Þú tinnur, svaraði veitingamaðurinn, ef þér gefið mér eitt ölglas, þá skal ég segja yður, hvernig þér getið selt ellefu tinnur á vikunni í stöðinni fyrir tíu. Þinnur fékk ölið, og síðan spurði gestgjafinn hvernig hann eiti að fara að selja einni tinnu meira. Þegar þinnur hafði lokið úr glásinu, svaraði hann: Hafit glásinn alveg full.

Guðm Jónsson

Vísa

Langt til veqqja, heidi hátt, hugarann eygja
bröttu sporin. Hefti ég treqqja manna mátt.
mundi ég leqqast út á norin.

Stefán Þrá Þrítadal

Guðm Jónsson

Skritla

prestur er að skera barn:

Flóat á barnið að heita:

Alexander. Cesar. Napoleon

John Jellikoe. Floyd George

Bonar lar. Kitchener".

prestur lægt við meðhjálparamm

bétið meira vatni í skirnarshálina.

Guðm. Jónsson

Skritla

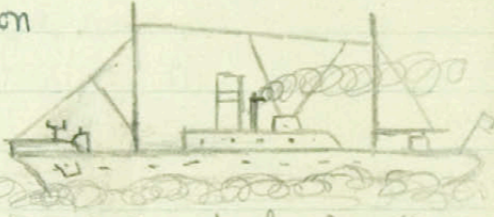
Flamm: Við erum að stofna til happdrættis

hannaðs bægstöcklum mönnum. Viljið þér

þá einn þinn: Þú ert etla að kaupa einn

en ég veit ekki hvað ég á gera við mannin.

Guðm. Jónsson

2/3 Central Amerika

Central Amerika

Fyrir nokkrunum árum síðan lagði 2/3 central Amerika af stað frá Kaliforníu á leið til New York, en bílasti á leiðinni. Svo að meistarmerki var dregið að him. Lokur sáu þeir annað skip miðgast. Þegar það kom nærri þeim, spurði skipstjóri þess: "Hvað gengur að?" Ver erum að sökva. Vertu hjá oss sagði skipstjórinn á bílasta skipinu. Þú ert ekki best, að ég taki forþegama um bord strax. Sagði skipstjórinn á aðkomuskipinu. "Vertu hjá oss í nótt". hljómaði svarið aftur frá central Amerika. Þú ert ekki best að þú láttir forþegama koma um bord til mín þegar í stað." spurði skipstjórinn á aðkomuskipinu. Þú þristja sínni þá skipstjórinn á central Amerika: "Vertu miðgast okkur til morguns". eftir 1/2 klst var skip hans sökið og flástir föruft.

Guðm. Jónsson

Lendilibrif

24/10 - '43

Kæri vinur. Þú vona, að þér líði vel. Mér líður þrífðilega. Mér datt í hug að skrifa þér fáeinan línur, vegna þess að ég hefji ekki að gera annað, það er ástandi migging (líti), svo að ég get ekki verið úti. Þú veit nú ekki, hvað ég á að segja þér í fréttum, en eitthvað skal ég nú samt segja að tína samman. Þú þor með mjólkina niður á veg i morgun á honum Val og það gekk nú allt hlísa-laurt, nema það, að ég var gegndrepa. Þegar ég kom aftur og þurfti ég að hafa þafarkæpti. Það kom þín drossia þingad í gættvældi. Voru þeir menn í henni og þengur að gista hér í nótt, þeir eru ekki farnir enn. En þegar þeir fara, þá atla ég að biðja þá um að koma þessu bréfi til þín. Þú vona að þú, þair bréfið og skrifa mér fljótt aftur. Þú hefji nú ekki meira að segja þér mína. Vertu blessaður og rall. Bibó.

Reykjavík 23/10 - '43.

Kæri þrandi. Þú hefji nú heldur lítið að segja þér mína. Þú var í sveit í suman, og þótti mjög gaman. Þú var á skipum síð Stokkreyri. Á skipum er þú og eru þetta þeir þeir þar. Þú var að hjálpa fólkinu til við þesskapinn. Það er líka þessad á mínum er það er svo langt þangað að fólkið verður að liggja við í fjöldum. Þú man ekki hvað ég var lengi á skipum, en þegar ég kom þaðan,

þá fór ég upp að Hlírafelli í Borgar-
fjarsarríðu og var þar í þrjár vikur. Í
þriðja haust var skotin niður þrjú flugvél
þarna uppfrá og liggur flakið af henni
því framman Lurtskellir. En svo var líka
skotin niður þrjú flugvél meðan ég var þar
og liggur flakið af henni í Kaldadal. Komu
leitamennirnir að Hlírafelli og spurði rífr-
maðurinn, hvort nokkrir þrjú flugmenn
veru þar. En við sögðum „Nei“ Líðan bíðu
Amerikanarnir eftir þremur rífrubílum og
kelt svo ill lertin af stað í Kaldadal að
leita að flakinu. Þegar ég fór heim var
ég fluttur á hertum fram í Reykholt og
fór þaðan í állunarbíl til Akraness og
fór svo með Laxfoss til Reykjavíkur. Nú
þessi ég ekki meira að segja. Þinn Loftur.

Kæri kennari

Það verður víst ekki nema nafnið komi, að
ég tek mer þenna í hönd í þetta sinn þremur
en endranær, því að mér liggur við að segja, að
það sé mitt erfidarta verk að þremja rendibréf, en ég
vona að það þeygnast samt. Í voru eftir að ég
hætti í skólanum, byrjaði ég að rendast,
Leonna í ~~lax~~ suman fékk ég sumarleryfi í 10
daga, og fór þá í ferðalag austur í V-Þraffa-
fjarsarríðu. Ferðin austur gekk ágætlega. Í Víð
þengum gott veður, lellinn var góður, og
ramferðafólkið líka, svo að í þessa veður
ekki horið, í Þerjólfrstöðum í Alftaveri þingum
við úr bílrum, og þaðan gekk ég ásamt
flera fólki út að þrjúvalbjarklaustri þar

þekkti ég fólkið, og drakk kaffi og aðrar
kræringar, að því biðu spenti ég aftur
törku um ísl og gekk fram að Kraunagerði,
en þangað var ferðinni (þat) heitið.
Alftaver þrjú mig falleg sveit, og því er
ég rammala, það er mesta sveit austan við
Mýrdalssandinn, og (vestkass) vestan við
Kúrdalfljótið, þar er hið forna munkaklaustur,
og sjást þar enn merki þess. Þar va sagar
um Kötlu gömlu til, en hún situr mi uppi í
Kötluvíði, og íggnar sveitinni með gorum runum,
þessir 10. (þessi) dagar vonu fljótið að líða
þarna austurfrá, svo að brátt sat ég í bílrum
aftur á leið heim.

Þá þessi ég ekki meira að segja í þetta sinn,
þinn Lesirveinn.

Ottar Kjartansson

Gudmundur Þórðar
13 ára D

NEMANDINN.

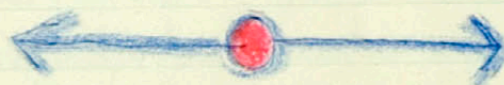
3 árg 5 Mb. 1943-1944.

Ríðstjórnar eru Guðbjörg Áskarsdóttir Framhaldskv. Guð-
jónsdóttir og Katrín Þórdardóttir.

🌸 það sem mér þykir mest gaman. 🌸

Þá alla eg að telja upp nokkur atriði, sem
mér þykir mest gaman að. Mér finnst mjög
gaman að lesa í skemmlitögum bókum. Og
mikið er gaman á heilbaki á göðum og viljugum
heili. Þaríðan er best líkfang, sem eg hef
eignað. Mér þykir mjög gaman að sauma
fól á brúðuna. Þá þykir mér ansi gaman
að fara í bíó, sjá skemmlitög myndir, og
vera á bali út á vatni.

eftir Lólveigu Þinard.
Ríðstjóri Guðbjörg Áskars.

🌸 Unglingaskólinn. 🌸

Þessa vina þú mun eflaust þykja nóg um,
hvað langt er orðið síðan þú hefur fengið
línu frá mér. En það er nú þannig, að mér
þykir skemmlitög að fá bréf að þeim haldur
en að skrifa til ykkar. Þó að mér verði dag-
lega hugsað heim. Þú og eg skrifaði þér síðast,
er þú margt þrábrugðit þú sem er þetta.
Þetta er þetta unglingaskóli og kennslan eins mikið

verkefning eins og bótlef. Á góðvitræðögum þú kennarn
með allar bekkinn með set inn í barn og sýnd
okkur eitthvert safnið og lýndar með þá um hjarta-
máttar. Þegar hann fræðir okkur um eitthvað, sem
mínir mig á Ísland. Þú og þú verðir duggur
skólinn elmsnar frá barnum og langar mig oft að
fara inn í þe eftir skólatíma, þó eg verði
að hlíta reglum skólans og fara snemma að hálta.
Það alla eg líka að gera nuna. Þessvegna enda eg
þetta bréf með þessu kvæði til ykkar allra og
félvissa þig um, að eg kem heim í sumari
sprengrandi og hómennandi. Þú vinnu þanna.

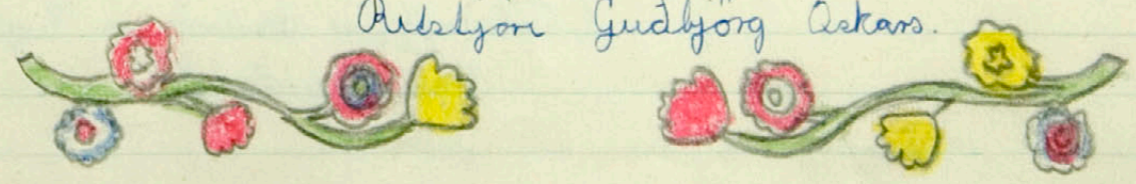
Eftir konu Kígils,
Ríðstjóri Guðbjörg
Áskarsd.

Maður um þjóf eftir Þaki
skali í London og var að flíta síð að ná í les,
sem var að fara. Þessvegna hóttu ypp inn vasa þann.
Skaladrengrur tók það upp, þjóf með það til sigand-
ans og afhenti honum það. Þessvegna tók við vektinu
og sagði: „þakka þér fyrir. Í vektinu voru 20 pund.
Þetta er allt pund þanna þér fyrir raðventurina.“
Þessvegna hafði ekki glemt skalareglunni, að
gera að minnsta kosti eitt gott verk á hverjum
degi. „þakkið sagði hann. „þetta er góðverknið mitt
í dag.“ Þann með því ákveðinn að taka við gjöf-
inni, kvaddi og gekk hvallega líttar sinnar.

Takid uppist tók.

Ríðstjóri Guðbjörg Áskars.

Uxinn og músin

Uxi lá á hálmbing sínum jötlum og var að hugsa um það álagður með sjálfum sér, hvílik kraftaskapna hann var. Í sama bili kom mús út úr holu sinni og tók að marfa í klaufir hans.

"Ókæis þú þín þín," sagði uxinn, "ef ég vildi, þá þyrfti ég ekki annað en að stíga ofan á þig til að merja í þér hvert bein."

"Ef ég vildi látama' mér," sagði músin hleandi.

Tók hann þá upp fóttinn til að kvenja músina sundur, en hún var þá höfðin. Hún kemur samt jafnskött aftur og fer að bíta uxann þar sem honum er viðhvormast. Þótt hann þá upp í bræti og hamast, slappaði með klaufunum og stangaði í kringum sig með hornunum. En músin var þá aftur komin í fylgni sitt.

"Ég sé það minna," sagði uxinn við sjálfan sig, "að allt hvað ég er stór og sterkur, þá verð ég þó að vara mig við þessum þinnulitla músargreyji."

(Tekið upp úr Lamsögum Erips)
Katrín Þórtardóttir

Þræðepli

Þræður heit, Franz og Karl að nafni, höfðu eignast nokkur epli, og hafði faðir þeirra gefið þeim. En nú varð þræta milli þræðanna út af eplunum og tók Franz þegar í skúll fallgustu eplin handa sér, því hann var eldri og sterkari. En rélt í því að hann ætlaði að fara að gæta sér á þeim, þá kemur sonur nábiáns. Hann var ennþá sterkari en Franz. Honum leist vel á epli Frans og tók þau af honum með valdi. Hljóp þá Franz heim til föður síns hágrálandi. En faðirinn skaf úr máli þeirra með þessum orðum:

"Sonur nábiáns hefir að vísu gert rangt, en í raun og veru hefur þú ekki orðið fyrir neinum rangindum, því eins og þú breiðir áður eins er nú breitt við þig, og ekki átt þú minnst heimtingu á, að þú njóthir meiri samngöngu af öðrum en þú autsýnist þeim sjálfur. Það sem þú ekki vilt að aðrir geri þér, skalt þú ekki gera öðrum."

(Tekið upp úr Lamsögum Erips)
Katrín Þórtardóttir

NEMANDI

3. árg. 6. tlb. 1943-1944.

Þitstjóvar eru Gunnar Larsson, Jóhann Kyjólfsen og Höskuldur Eliasson.

Það sem mér þykir mest gaman að í skólanum.

Það sem mér þykir mest gaman að í skólanum, er landafræði. Mér þykir svo gaman að leita að löndunum. Og mína höfum við hana skriflega og það er ekki minna gaman að þvi. Og svo þegar ég er orðinn stór, þá fer ég sjálfsagt til Ameríku, til að læra, eða læra til að þekka mig um. Það væri gaman að koma til New York eða til Washington, og eta þar epli, appelsínur, banana og fleirra. Og þá getur komið sér vel að hafa verið hrifinn af að læra landafræðing, þegar maður fer að flakka um í heiminum.

eftir Gunnar Larsson.

Þitstjóri —————

Það sem mér þykir mest gaman að.

Það er nú margt, sem mér þykir gaman. T. d. þykir mér gaman í allskonar leikjum. Núna undanfarna daga hefur verið flugvélarflak niðri í Egisgardi og þykir mér mjög gaman að leika mér í þvi og þykir vera flugmaður. Svó fer ég skundum í bíó og skemmti mér þar vel, ef það eru góðar myndir. Mér þykir líka mjög gaman í sundhöllinni, þótt ég kanni ekki vel að synda. Í skólanum þykir mér mest gaman að eðlisfræði og landafræði. Í leikjum finnst mér mest gaman

að eltingalík. Við höfum eltingalíkin þannig að nokkrir krakkar eru fengnir til þess að elta. Og ef þeir ná einhverjum, þá á hann að ganga í lið með þeim og elta líka. Nú held ég, að það sé ekki meira, sem mér þykir sérlega gaman að gera

eftir Loft Jóhannesson
Þitstjóri Gunnar Larsson.

Það sem mér þykir mest gaman að.

Mér þykir svo margt gaman, þeg skunda knattspyrnu í hverju kvöldi. Og tek þátt í knattspyrnumótum. Og svo þykir mér gaman að synda. Þeg fer á hverjum sunnudagsmorgni í sundhöllina, og núna er ég í sundnámskeiði alla daga nema laugardaga og sunnudaga. Og ég er í smíði og smíða ímílegt, sem ég þá að eiga, þegar skólinn er búinn. Svó þykir mér líka gaman í leikfimi, sem ég skunda hvarfar í vikunni. Í skólanum þykir mér mest gaman að landafræði. Þen þvíst þykir mér gaman á sumrin, þá fer ég í reitiferðir með þabba mínum. Nú er ég orðinn þryttur og nenni ekki að skrifa meira.

eftir Luctm Jónsson.

Þitstjóri Gunnar Larsson.

Það sem mér þykir mest gaman.

Það er nú úr vöndu að ráða þvi að það er margt, sem mér þykir gaman að, t. d. að fara í sundhöllina og einstökum sínum fer ég líka í bíó. Svó fer ég í allskonar leiki á kvöldin, þegar ég er búinn að læra, t. d. í féluleik eða eltingalík og standandi höll eina og við erum svo oft í skólanum. Þvann er þannig, að þeir sem eiga að elta.

rada sér, i hringf, og tafkast i hendur
 og ~~ellega~~^{ellega} svo upp ad hundrad. Svo er byrjad
 ad ~~ellega~~^{ellega} þegar þeir, sem elta, ná okkur, eiga
 þeir ad segja stattu, þa erum við ríð. Í skólanum
 þikir mér mest gaman ad landafræði, ^{og} fæðisfræði og
 efnafræði. Mest er þó gaman i smíði. Þundum
 þegar eg er búinn ad lara, þá er eg yvislegt
 ad gera, t.d. ad klyfta út hús og myndir,
 sem eg fa úr gömlum dönskum blöðum.
 Svo er eg líka oft ad skoda myndablöð og lesa
 dagblöð eða þá ad smíða. Eg á falin verkfari
 t.d. sög, hefð, hamar, löng.

Eftir Ríkhart Kristjánsson

Ritstjóri Jóhann B. Eyjólfsson

Það sem mér þykir mest gaman.

Hvað þykir þér mest gaman?

Það er ekki gott ad svara þessari spurningu
 i flýti, því ad henni er mjög vandræðad.
 En þegar eg fer ad hugsa um þetta, þá held
 eg, ad mér þykir mest gaman ad lara i göðri
 bók. Bakurnar hafa verið fylgdi venis manna
 i mörg hundrad ar. Þar eru bæði til fróðleika
 og skemmlunar.

Það er mjög miðjafnt, hvað folki finnst um
 bakurnar. Sumir vilja ekki sjá þar, og líta
 hérumbil aldrei i þar, en aðrir geta ekki verið án
 þeirra nokkra stund. og þannig er ég, því ad ef
 eg fe bók, þá hatti eg oftast ekki við hana,

fyr en hún er búin. Oft finnst börnum í ser eru
 ad lara ad lara, bakur mjög leðinlegar. Þeir
 finnst þessir punkta, og þessi strík, mestu vitleysa og
 heita því með sjálfum sér, ad þau skuli aldrei lara
 ad lara, en þegar þau hafa tóksins lætt þad, verða
 þau oft mestu bókarormar. Nú i tímum er mjög
 mikið skrifad af bókum. Þar fljóta i markaðum
 i stridum stráumum, og af þorum aftur. Margir
 menn eiga mjög stótt bókasöfn, og er gaman ad
 skoda allt, sem þar er samanteknið. Svo eru líka
 til mörg opinbersöfn, þar sem bakur eru lánadar
 út, en þar dýmalari, má aðeins lara þar i stánum.
 Bókasöfn finnst mér vera mjög mikilvæg, og ekki
 síst vegna þess, ad þau hafa bjargað svo mörgum
 dýmulum dýmulum bókum, sem hefðu glatast, ef
 þau hefðu ekki komið til skjalanna og tekið þar
 undir símm vermdarvang, en þar eru þar öruggar

Eftir Óttar Katarrsson

Ritstjóri Jóhann B. Eyjólfsson

Það sem mér þykir mest gaman!

Það sem mér þykir mest gaman er ni ekki
 vel gott ad segja frá því ad það er svo
 margt sem mér þykir gaman. Þor eg etlla ni
 ad segja hér frá einu smá atriði sem mér þykir
 mjög gaman ad og það er ad ferdast og sjá mig
 um. Þinu sinni þót eg með dreng sem heitir Halldór.

við förum með úrsg að að Reykjum, og tilgangurinn
 var sá að hina ást. Við förum með hjald með okkur
 til þess að mæta i, og til þess að geyma i, það að mættid
 svo mjög fallegt þarna, a. m. k. ekki að mér finnst.
 sem við við förum með okkur. Það er ekki mjög fallegt
 þarna, a. m. k. ekki að mér finnst. Ég það er fjórskud
 mikid af bergum þar. Við Dóri ljúndum mjög mikid af
 bergum. En að því þínu séráddum við nestid okkar, sem
 var var dæði gott og mikid. Medan við vorum að borða,
 heimsóttu okkur tveir fallegir hundar. Okkur fjótti
 gaman að þá þá þá i heimskum. Við þjósendum þá og
 gerðum góður við þá og gáfum þeim af nestinu okkur.
 Og að því þínu förum við að skota okkur um, því
 að Dóri hafði aldrei komid þrangad þyr áður, svo að
 ég syndi þom það sem ég fækkki. Síðan leikum þ við
 okkur það sem eftir var af deginum. Um kvöldid
 tókum við allt saman i fljti, því að við vorum að
 verða af seinir.

Þillinn rennur heim á leið það er komid kvöld og
 myrktur er þ skóllid á og við erum ánægðir með
 ferðina.

Eftir Ólaf Þ Halldórsson

Ritstjóri Höskuldur Eliasson.

HEIMAN

3 árgangur 7 lóublad 1943-4

Ritstjorar. Höskuldur Guðjónsdóttir. Ólöf Guðjónsdóttir

Skribla.

Tveir menn komu fyrir sáttameynd
 og leiddu saman hesta sína. Tóku að
 kastast á kletti og segir annar:

Það get ég með samni sagt, að þú ert

sá langmesli grasarni, sem ég hef
 nokkru sinni augum lífid." Þá stendur
 prófastur upp (hann var annar

satta semjarninn) Og segir mjög

alvarlega v. Hægan. Hægan! Þér

virdist hafa gleymt því, að ég er viðsladdur.

Skvella

Bajarni: Fleyrðu góður. hefir þú
verid' hér alla þína æfi.

Bondi: Nei ekki einn þá.

Lauri fyrir góðgæmi

Þgust seldi korfurnar sínar niður á jörðina og
beid eflir sporvagninum, sem kom hægl eflir gólum.
Lestarpjónninn varð gramur yfir því að þurfa nú að
slóðva aflur milli slóðva. Þetta er nú í þriðja
skiptid sem jeg verð að slóðva í minna en e minnutu
sagði hann og var sít á svepin. Það er leiðinlegt
svaradi Þgust. hefði mér hugsast það þyr, hefði eg
labbað til næstu slóðvar. Það var aðens eitt sáli
eflir í vagninum aull. Þar seldist Þgust. En skjóll
slóðvadið vagnin aflur og gömul og lasberda
kona kom inn og tiladið um eflir sáli. Þgust
slóð stox upp. Þjórid not vel að selja herna
sagði hann vengjarlega og brasi. Það var eins og konum
serslök anægja að því að slanda upp. Gamlakonun
lök sér sáli, og jafn vel þó hún glumdi að þakka
fyrir þóthist Þgust sjá að hún var þakklab fyrir.

Þeir farþegar komu allafarnad
slagid. En vagninn slandað all í
einu, kalladist enn maðurinn að
Þgust, kom við aðra korfuna er hann
hell á, svo að eflinn og þerumar sem
voru í henni fellu á gólfid. Það var
leiðinileg, sagði maðurinn, enn hann turli ekki
um að hjálpa til að ma í það aflur sem hann
hafði sett niður. Það gjörði ekkert, sagði Þgust.
Þetta gelur allaf komid fyrir. Það var góll að það var
ekki hún korfur því hún er full af eggjum.
Nokknu síðar skipti slutka við annan ferða mann
og rak sig um leið á annan á korfuna og til allra
óhamungju valla eitt eggid út og fór í kjól konunar.
Eggi brotnadi nállurleg og óhappid var sked. Þgust
roðnadi og reindli að afsaka sig sem best hann gat
eins og hann hefði eidlagit kjól slutkunar, eða
lifshamingju hennar en hrörugt kom til greina. Svona
strakar allu als ekki að þá leifi til þess að ferðast
með sporvögnum, sagði hún reidilega. Mer finst að
fólk sem hefir svona miklar vorur með sér allí
að vera í serslökum vagni. Þgust leist vel á uppa-
slunguna.

Etkid upp ur þallum ur daty bok lifrens.

Ritstjóri Þrafnhildur Gudjóns
13 ára D

Frank. "Já, það veri 'agel tilhagun," sagði hann.
"Jeg er alveg hissa á að það skuli ekki vera
langt síðan að slíku varð komid í framkvæmd —
fyrir sendisveina, er fara út á morgnanna með

vagnunum. það er sannarlega leidirlegt að kofur
 okkar og þakkar skuli vera orinlega fyrir folkid. Og ég
 er líklega ekki eins gelinn eins og þarf að vera. Og ~~þi~~
 mig þykir það mjög leitt yðar vegna, fri. Lilla stúlka
 misti nú líeyring, er hin alladi að borga ~~með~~ lestar-
 þjóninum með, á gólfid. Og er hin kofid leilad ár-
 angurslaut um stund, fór hin að grála. Undir
 águst, sem var önnur kafinn við að ná i brotna
 eggid, tók ekki eftir þessu, fyr en hann keyrði hana
 grála. Undir eins og hann keyrði orsökina slakk
 hann brasandi höndinni i varan og kom með
 líeyring. „Lilla á,“ sagði hann, um leid og hann snéri
 sjer að henni. „Sjer eru peningar sem til vanta, gjördu
 svo vel!“ Lilla stúlkan þakkaði feimnislega og kelli að
 grála. Velkleddur maður, sem hafði selid mjell við, þar
 sem águst stáð, hafði og tekid nákvæmlega eftir öllu
 þvi er fram fór. Ski kalladi hann sjer að drengnum
 og spurdi hann heli, og hvaða atvinnu hann
 hafði. „Jeg heili águst, og er sendisveinn.“ Þykir
 þer gaman að vera það? „Ski, alls ekki. Jeg vildi
 langlum heldur gera eitthvað annað. Eg geri
 þetta heldur en að slopar um og kafa ekkert að
 gjöra.“ Hvað langar þig þá til að gjöra? „Eg
 vildi gjarnan vera á skrifstofu og læra eitthvað
 ekki aðeins að vera sendisveinn jeg vildi læra
 svo jeg hefði farla stödu. Hefur þú ekki atvinnu
 allan daginn? „Ski það hefi jeg ekki. Jeg er lafinn
 vifa ef eitthvað þarf að gjöra, eða eitthvað þarf
 að senda.“ „Þú hefir máske ofútlitinn tíma afgangs
 meðan þú ert i þessum hluta þegarins nú fyrri
 part dagsins?“ spurdi ökunni maðurinn. Já eg á
 eftir aðeins eina sendiferð, sem eg þarf að fara
 nú fyrripartinn.“ Kandu þá upp á skrifstofu

mína, jeg vil gjarna tala ofútlitid meira við þig.“
 Maðurinn stjelli honum síðan nafnid á einu af hinum
 stærstu verslunarkisum þegarins, og um leid og kann sjer
 ulur vagninum, snéri hann sjer að bráðursini sínum
 sem með honum var, og sagði: „Ski hefi jeg lokt fundid
 slíkan dreng, sem jeg hefi leitad að i tvö ár. Alla
 leidina hefi jeg tekid eftir því hvað hann er kurleis,
 þolinmóður og hugrunarsamur. Jeg held að þetta sje
 drengur sem óhelt er að treysta.“ Águst vissi ekki vel
 hvernig það atvikadist, að hann þenna sama dag
 fjekk atvinnu hjá einu af stærstu verslunarkisum
 þegarins. Þar sem var borgað herra kaup og gefid
 meira fri, en nokkursladar i þorum. Og fjelagat
 hans gátu ekki skilid þetta heldur. En eigandi
 verslunarkisins vissi vel hvað hann var að geta.
 Þolinmóði, hugrunarsemi og góðgirni. verða orinlega
 launud.

Olaf Gudjónsd 132

það sem mér þykir mest gaman.

það sem mér þykir mest gaman er nú
 eiginlega margt. Mér þykir mjög gaman að
 dansa og einnig finnst mér gaman á kestum.
 Í sumar, þegar eg var i sveitinni fór eg oft að
 sækja kesta og stundum fór eg að sækja kynnur,
 og þá fór eg ríðandi. Mér finnst líka mjög
 gaman að ferðast, enda ferðadist eg mikid i
 sumar til Vestmannaeyja og svo austur undir
 Eyjafjöll og austur i Landeyjar til Þingvalla og
 til Laugarvatns og gekk svo yfir Lyngdalskeidi
 til Þingvalla og síðan vestur i Skagarströnd i

Dalasystru og drvaldi þar í mánuð, en svo fór
og sudur og kom við í Slykkiskolmi og drvaldi þar
í mánuð viku. En svo fyrir utan þetta allt
finnst meir auðvita gaman að lesa og meir þykir
meir gaman í landafræði, íslensku reikningi og
leikrými, handavinnu, matreiðu og sundi.

Sudbjörg Florbjarna.
13-D

Syðingurinn göfuglyndi.

Einu sinni var syðingur
einn guðhræddur, sem
lifði á badmullavinnu
með konu sinni og börnum.
Tók hann á hverjum degi
það sem spunnið var og

seldi. Heiðli hann badmull fyrir andvirkid og vistir
handa heimilinnu. Tvo bar til sinkversinni er
hann hafði farið út með spunann og selt hann
að þá var einn af bræðrum hans á vegit hans,
er hann gekk heim, og bar sig aumulega út af
báindum sínum. Þáf Syðingurinn konum
peningja þá er hann hafði fengið fyrir spunann
og kom heim ullalaus og allslaus. Spurði þá
kyrki hans, hvor hann hafði badmullina og
vistirnar handa þr. Svarði hann að falður
maður hafði orðið á leið sinni, og hafði hann
gefið konum peninganna. „Hvað eigum við þú
mú að taka til bragðs?“ Sagði kyrki hans: „Líð
höfum ekki meira að selja. En er ^{vel} að leilad,

þá fannst þar samt dreskál ein brotin og daller:
För Syðingurinn með hvortvegga út á torgid og elladi
að selja selja, en enginn vildi vildi kaupa. Og
sem hann var bjóða þella til kaups, þá kom þar
maður (til hans) með digran fisk og dragfieldinn
sem enginn vildi kaupa, og bauð hann
Syðinginum að hafa skifti við sig, kvæð skyldu
lata hann þá fiskinn fyrir brjölölin, hann
gæti aldrei selt þau hvort sem væri. Syðingurinn
fjelst á þella lét hann þá brjökulina og dallinn
fyrir fiskinn og fór með hann heim til sín.
Spurði kyrki hans þá, hvað það epli að gera við
fiskinn. Syðingurinn svarði: „Líð skulum sjáða
hann og eta, þangað til drottinn veitir okkur betri
lifsbjörg.“ Og sem þau skáru hann í sundur, þá
funda þau perlu innan í konum. Sagðu þau
Syðingnum undir dís frá því en beiddi þau
að gá hvort perlan væri borud í gegn, því að
þá væri hún annars eign. En væri perlan óborud
þá væri hún gjöf frá drotni. Var nú perlan
skodud og sást þá að hún var óborud. För því
hinn ráðvandi maður morguninn eftir með hana
til eins af bræðrum sínum er kunnur skinn á
perlum. Undradist hann mjög og spurði hvor
hann hefði fengið perluna, en Syðingurinn
svarði að hún væri gjöf frá drotni. Flinn
hvarf halda, að hím mundi vera þúsund
silfurpeninga virði, og það vildi hann gefa fyrir
hana. Samt sadi hann konum til að leita heldur
til annars manns, er hann dafngreindur. Því
að hann væri ríkari og hefði betur vil sí perlum.
För hann því með hana til manns þess og
syndi konum perluna. Sagði hann þá: Flinn

er sjáliu þúsund ríffur þeringja virði. Þargadi hann þjé það út í hönd, og sendi Þydingurinn, eftir þreimur daglaunamönnum til að bera þjé þetta heim til sín. Í leidinni kom til hans förumaður og melli: „Gef mér dólitið af því sem guð hefur látið þér arskolnar. Þá sagði Þydingurinn: „Gæddag stóð ég eins á fyrri mer og þér Taklu og eigdu kelminginn af þjé þessu. Þegar Þydingurinn var buinn að skilla þjéinu og hvor um sig hafði sinn part á milli handa þá melli förumaðurinn: „Eigdu þú sjálfur þjé þetta, og fylgi þér guðs blessun. Jeg var sendur af döðni til að freisna þín.“ Guð sér lof og þökk!“ svaraði Þydingurinn. Síðdi hann ákyggulaus og í allsnógt um það sem eftir var af þessu.

Olöf Gudjónsd
13-D.

Ísland.

Ísland er hagsældarland fyrir okkur. Þó oft séu fjallalindarnir hvítir af snjó. Við gleymum ekki forfedrum okkar, þráð þeirra og drengskap, en við lifum ekki af þessum þri einu saman. Við verðum sjálf að gera okkar til að landið verði byggilegt fyrir þá, sem á eftir koma. Um Ísland og Íslendinga.

Þeirinn Gudmundsdóttir

13 ára D.

Ísland.

Ísland þarssalda þón er afskaplega mikið kvæði og er mikið ádiltukvæði á samtíð skáldsins. Kvæðið er eftir Jónas Hallgrímsson um og flestum mun vera kunnugt.

Þýðing á kvæðinu.

Ísland þarssalda land og hagsalda snjóhvíta móðir, hvar er fornaldar þinnar frelsid og hin góða manndæð. Allt er breytilegt í himinum og sá tími sem framí þinn var mestur lýsir sem ljósbleik um nótt langt aftur í fornöldinni. Landið er fagurt og frítt, jöklaanna kindar himininn er hvidur og blár, hafid er skínandi ljátt. Þá komu þínir þragu forfedur vorir, þeir voru hufur þjálsradinn. Stóran um híd hylðjupa haf þingad í salunnar mit. Byggðin sér þá og þú sé armi blámguða dalanna og undu þragir í íþrótt og undu svo gladir við sitt hátt upp á eldhrauni þar sem Óxará rennur erupá ofan í Almannaþjá og þar stóð Alþingi fedra vorra stóð. Þar stóð hann þorgir í þingi og fólkid tók við kristinni trú. Þar komu Gissur og Guir, Gunnar, Hlédinn og Njáll. Þá ríða hufur um þessad sveitir og skrautbláinn spjós fyrir landi. Lígleku með þrúðasta líd og fardu vörurnar heim til okkar. Það er slamt að standa í stæð og annaðhvort þér mönnum frammi eða aftur. Hóad er þá orðið okkar starf í þess hundruð ár. Hófum við ekki til góds götuna frammi eftir mig? Landið er fagurt og frítt og þannhvítir jöklaanna kindar himininn hvidur og blár, hafid er skínandi ljátt. Óxará rennur Óxará um eldhraun ofan í Almannaþjá en alþingi hufid þaðan. Nú er Smorrahlid þjárrétt og þýngid á þinn helga Lögbergi bláner af þessum hvarð ár en verður þórnur og hroðnum að lík. Ó, þú þjéldi unglinga og fullblóðnu regnir Íslands Þúna er þráð þessanna, gleymd og dauð.

Þýðingur Þorsteinsd. 13. D.

Ísland, frá farselda og hvíthvítu móðir hag-
selda, hvar er fornaldarfrægt þín, frelsid og mann-
láðin best. Allt er hverfullt í heiminum, og skund
figursta frama þíns lýsir langt fram á horfinni
öld sem lifur um nótt. Landid var fagurt og frítt
og tindar jöklaanna fannhvítir, himininn hvidur og blár,
hafid skinandi bjart. Þá komu þú þínir fragu fedur
og hinar góðu fjárbráðskutjur austan um haf hyl-
dypisins tunga í reit selunnar. Þreystu sér byggdir og
þú í blómguðu skauti dalanna og ukust að íþrótt og
frægt, og undu svo gladdir við sitt. Slátt uppi á
eldhrauni, þar sem Óxará rennur ennþá ofani
Almannagjá, stóð alþingi fedranna. Þar stóð hann
þargur á þingi, ~~er krúnni var af líði~~ en við
krúnni var tekid djúdi. Þar komu Gissur og Guir, Gunnar
Hledinn og Kjáll þá vidu heljur um hvern og skrautbúin
skip med bráðasta lídi flutu fyrir landi, farandi vörn-
inginn heim. Það er svo lágt að stanela í stad,
að mönnum munar annaðhvort afur á bak ellegar
nokkur á leið. Hvað er þá starf atkar orðid í sex
hundruð sumur? Höfum við gengid götuna fram eftir
veg til góds. Landid var fagurt og frítt og tindar
jöklaanna fannhvítir, himininn hvidur og blár, hafid
er skinandi bjart. En uppi á eldhrauni, þar sem Óxará
rennur ennþá ofani Almannagjá, er alþingi horfid á
braut. Þú er hún Smorrakid stektur, og lynnid á
hinnu helga Lögbergi blámar á hverju ári af leigjum
að leik börnum og krófum. Ó, þér unglinga fjöldi og
fullorðnu synir Íslands, svo er frægt fedranna fallin í
gleysmu og dá.

Pigurborg f. 13 ára D.

Fátakur bóndi og kona hans settust einu sinni að borða
og höfðu eigi annað til matar en jarðepli. Konan varpaði
örðinni meðilega og málki: „Ó, ég vildi, að við fengjum
einkvern tíma eitthvað annað að borða en þessi jarðepli.“
Í sömu andrænni stókk álfur upp á borðid og sagði: „Þú
skulud þá þjáa óskir. Segid þú til, hvað þú viljst þá.“
Konan var ekki lengi að hugsa sig um og sagði: „Ég vildi ég
atli, álmárlangt bjúga til miðdaginverdar.“ Í sama bili datt
bjúgá niður á diskinn hennar. Snegjan skein út úr kon-
unni við þetta, en maður hennar varð bálreidur og hrópaði
í bráði sinni: „Alltaf ertu jafnheimsk. Ekki nema það þú
að óska sér bjúga, þegar maður hennar getur fengið
langlum betra. Það væri máttulegt handa þér, að bjúgá
að barna yndi fast við nefid á þér.“ Þá stókk bjúgá
upp á nefid á konunni. Og konan togadi í, og karlinn
togadi í, en bjúgá sat sem fastur. Þá klóradi bændi sér í
höfðinu og sagði með grátstafinn í hverksunum: „Þjádu mí.
Tvar óskirnar eru mínar. Nú er ekki nema ein eftir. Og ekki
getudu gengid með bjúgá að barna á nefinu alla ævi þína.
Nú er ekki annað ráð en óska bjúgá brútu.“ Bjúgá hvarf,
álfurinn hvarf, og hjónin settust aftur að jarðeplunum
sínnum og óskudu sér nú einstkins framar.

Tekid upp úr bók.

Pigurborg f. 13. D.

